

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

27 JUNI 1940 — No. 26

LOSSE NUMMERS 15 CENT

LEEST: OVERSTAPPIE HEEFT EEN NIEUW PLAN

Een oud-Japansch feest.

MODERNE TECHNIEK *in dienst der* TRADITIE

FILMKUNST IN JAPAN

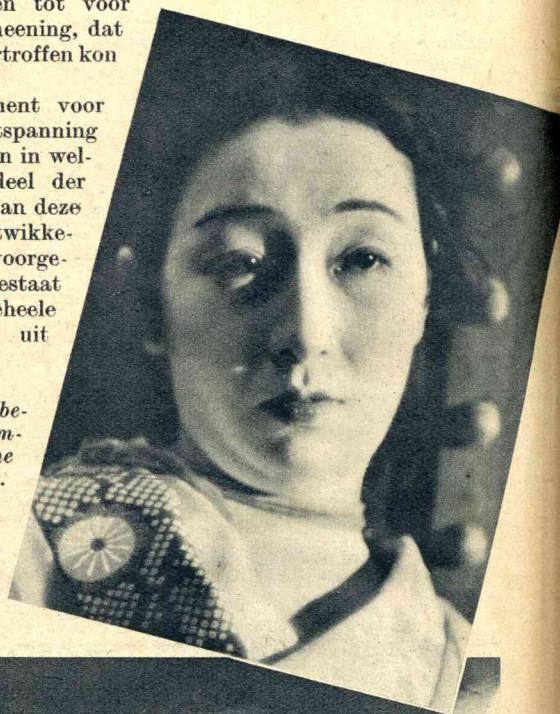
Jusaburo Bando, in de rol van een daimyo.

Terwijl in Europa en Amerika de filmkunst reeds langen tijd als een geheel afzonderlijke en onafhankelijke uitingswijze beschouwd wordt, die vooral niets te maken mag hebben met het tooneel, was men tot voor kort in Japan van meening, dat het tooneel nooit overtroffen kon worden.

Film was amusement voor het volk, tooneel ontspanning voor 't ontwikkelde en in welstand verkeerende deel der natie. Ten gevolge van deze opvatting was de ontwikkeling als het ware „voorgescreven” en zoo bestaat dan ook bijna de geheele Japansche productie uit

Toshiko Iizuka, een bekende Japansche filmster voor historische rollen.

Kinugasa geeft aanwijzingen aan een speler, die de rol van een samurai, een Japanschen ridder, moet spelen.

In de traditioneele kleederdracht van het tijdperk staan figuranten te wachten onder de sterke schijnwerpers.

historische costuumstukken, uit gefilmd tooneel, waarvan het scenario ook precies den tekst volgt der oude Japansche drama's.

Oogenschijnlijk is dit een voor den bloei van de industrie weinig opwekkend verschijnsel, doch als men in aanmerking neemt, dat de Japanner in wezen met de traditie vergroeid is (zonder er in te zijn vastgeroest), dan begrijpt men, dat deze voor ons gevoel ouderwetsche, ja zelfs droge stof het enthousiasme van den inheemschen toeschouwer kan trekken. Immers hij ziet hier de legenden, waarmee hij als kind opgevoed is, uitgebeeld, al de helden, die hij in zijn jeugd gekend heeft en ook nu nog vereert, treden voor hem op alsof zij nog leefden, de oude gewoonten, de rijke costuums doen hem beseffen, dat hij zoon is van een lang en roemrijk levend volk, zijn nationaal bewustzijn wordt door de film versterkt, hij is meer Japanner dan ooit als hij de bioscoop verlaat.

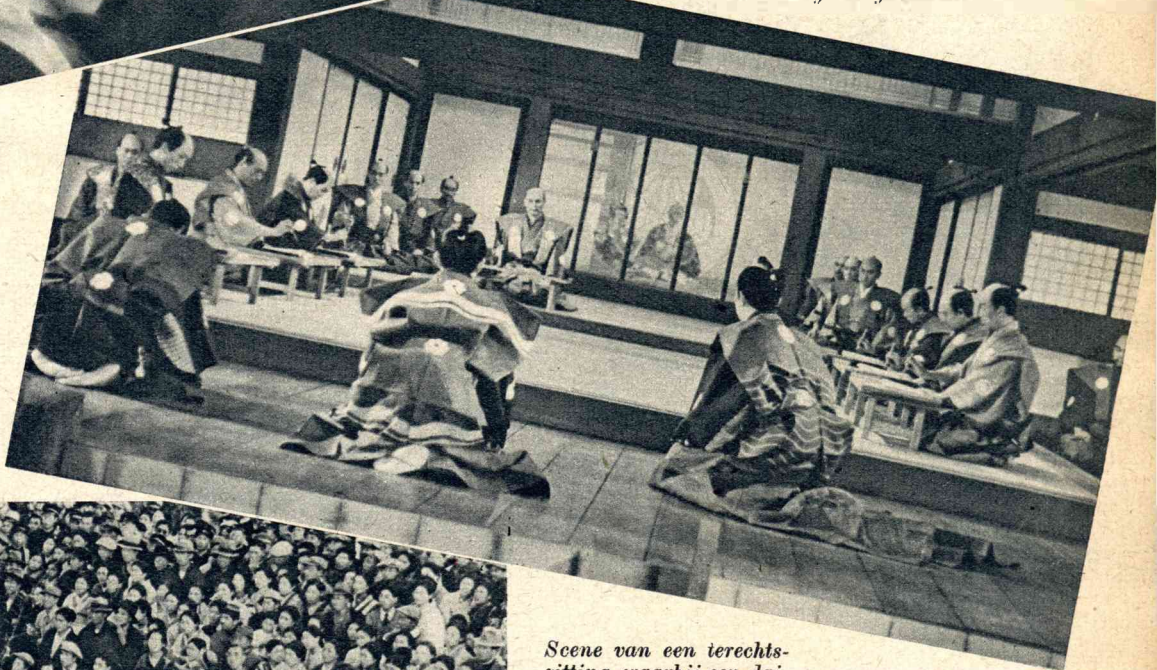
Dit in tegenstelling met een westersch bioscoopbezoeker, die in een voor hem vreemde taal een rolprent heeft gezien waarin de dingen van het dagelijksch leven, humoristisch of tragisch opgevat, een meer algemeen beeld geven van de verlangens en zorgen der menschen over de geheele wereld.

Voor den westerling komt elke Japansche film op hetzelfde neer, omdat hij de historie, den achtergrond, de dikwijls voor hem onbegrijpelijke conflicten niet kan volgen. Begrippen als

Een oorlogsschip, dat op stapel staat, vliegt in brand. Opname uit „In de dagen, toen de shogoen regeerde”. Vele eeuwen lang was de shogoen het eigenlijke hoofd van den Japanschen staat, terwijl de keizer slechts de hoogste titels en titulaire waardigheden mocht verleenen en het recht had verdragen met vreemde mogendheden te sluiten.

Kinugasa legt de laatste hand aan het toilet van de heldin, Toshiko Iizuka. Zooals men weet werden vrouwenrollen in Japan vroeger door mannen gespeeld; in den laatsten tijd is hier echter verandering in gekomen.

Scene van een terechtzitting, waarbij een daimyo (lett. groote naam), een leenman van den shogoen, in het kasteel van den laatste ter verantwoording geroepen wordt. De daimyo's en samurai vormden den feodalen adel in Japan. De eersten heerschten tamelijk zelfstandig over een vrij groot gebied (men was pas daimyo als men een leen had, dat 180 kg rijst per jaar opleverde).

eer en moed, gehoorzaamheid en discipline zijn zoo geheel anders in het verre oosten dan in Europa en zoo heeft dus hier een westersche techniek een geheel oostersch karakter aangenomen, een bewijs, wellicht een troost, dat de machine den mensch in wezen niet kan veranderen, doch dat zij ten slotte dienstbaar gemaakt wordt aan een bepaalde idee.

Een dichte menigte kijkt toe bij de opname van een film door Teinasuke Kinugasa, den „massa”-regisseur van Japan.

OVERSTAPPPIE HEEFT WEER EEN PLAN!

Wie Overstappie is, behoeft stellig geen uitleg, onze lezers kennen hem voldoende. Zij lazen zijn mobilisatieavonturen in ons weekblad, ze stuurden hem brieven, kortom, Overstappie was populair in den lande. Ook nu komen er brieven: hoe is het met Overstappie? En gelukkig kunnen we zeggen: hij maakt het goed! Schrijver en teekenaar van deze rubriek droegen zelf het veldgrijs en het spreekt vanzelf, dat zij in de oorlogsdagen en daarna andere plichten hadden dan het boekstaven van Overstappie's avonturen. Doch uitstel werd geen afstel. Hierbij kondigen wij aan — en dit geschiedt tevens ter beantwoording van vele bij ons ingekomen brieven — dat Overstappie voortaan weer regelmatig z'n opwachting zal maken in onze kolommen. Op deze bladzijden treffen onze lezers het eerste artikel van de nieuwe reeks aan. Hoofredactie Panorama.

Het is een gekke gewaarwording. Dagenlang waren we in het terrein van onze inundatiën bezig met opruimingen. We knipten prikkeldraad, sloopten beton, brandden „asperges” af en haalden onze landmijnen uit den grond, verraderlijke dingetjes met een springlading van viereneenhalve kilo trotyl. Tot ver voor de stelling hadden onze pioniers de bruggen vernield en de huizen omgehaald. Het was er eenzaam. 't Glunderde bakertje, dat ons vroeger het knappende brood uit den oven liet halen, had zijn bedrijf nog niet hervat. Dat kon ook moeilijk, want in de spannende dagen hebben we z'n proper huisje moeten verbranden, het lag juist in het schietveld van onze mitrailleurs. Verlaten lag de buurt, geen vee graasde nog in het drassige land, dat maanden overstroomd werd door het water van onze inundatie....

En nu zitten we als afzwaaiers in den trein. We gaan naar huis, naar ons gezin, naar ons werk! De coupé is meer dan vol, overal liggen ransels, koffertjes en formidabele bundels. We zitten als haringen in een ton, wie geen plaatsje kon bemachtigen, probeert zich staande te houden in het middenpad en, hoewel de raampjes open staan,

is de rook om te snijden, zoo wordt er gedampt.

„'t Is haast niet te gelooven,” zegt een lange korporaal van den motordienst en hij buigt zich ver uit het raampje. Hij heeft gelijk, het landschap, dat we zien, komt ons erg onwettelijk voor. De laatste week zagen we in ons stellingsgebied niets dan prikkeldraad, gesloopte huizen, omgehakte boomen en verlaten weilanden, maar het land, waar we nu door trekken, ziet er héél anders uit! Tot aan den einder zien we het zwartbonte vee grazen op de vette weiden, in het groen verscholen liggen vriendelijke dorpjes. Hier geen prikkeldraad en geen stellingen, nergens is de grond omgewoeld en alle boomen staan nog overeind. Roomblanke wolkengevaarten stapelen zich op boven het IJsselmeer, dat we in de verte zien blinken. Bij een sloot wiekt een molen, op een landwegje rijdt een tandem met twee blozende boerendochters er op. Dan maakt de spoorbaan een bocht.

„Kijk nou 's,” zegt een sergeant van de pioniers met gele geniehelmen op z'n kraag. „'n Echte spoorbrug! Die bestaan dus óók nog.” En dat valt den sergeant hard mee, want alleen zijn compagnie heeft er al vijf vernield. En de sergeant begon er al hard aan te twijfelen of er nog wel iets heel zou zijn in ons vaderland.

Doch deze spoorbrug is nog volkomen intact. Tegen de lucht teekent de metalen constructie zich af, een prachtig voorbeeld van het kunnen onzer Hollandsche technici!

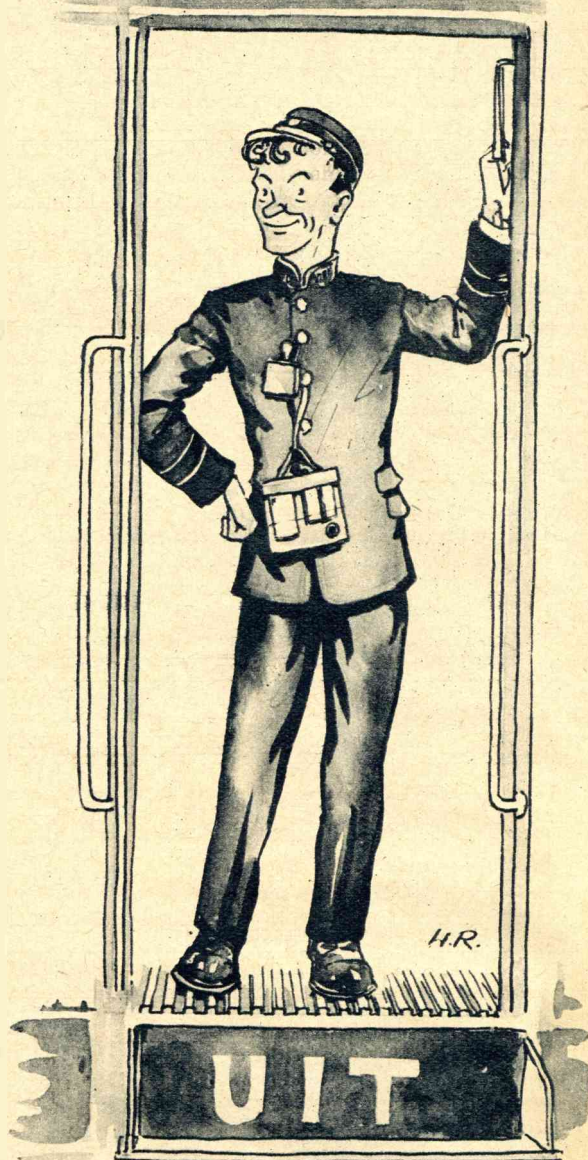
Veel moge vernield zijn tijdens de krijgsvaardigheden, we merken thans, dat nog veel meer gespaard bleef. Wie het lachende landschap naast de spoorbaan beziet, kan zich moeilijk voorstellen, dat dit land een oorlog beleefde. En wat den wederopbouw van de geteisterde gebieden betreft, een volk, dat zijn grondgebied grootendeels door eeuwenlangen strijd aan het water ontrukte en dat zelfs de Zuiderzee wist te bedwingen, zal stellig geestkracht genoeg bezitten om ook deze problemen op te lossen.

Eentonig klinkt het rythme van de wielen. Niemand spreekt thans meer in den coupé. Schouder aan schouder zitten ze, de jongens in het veldgrijs, dat ze straks zullen uittrekken. Ze hebben gediend in verscheidene oorden van ons land, alle wapens

zijn in onzen trein vertegenwoordigd. Een vaandrig van een mitrailleurcompagnie zit naast een hospitaalsoldaat, er zijn chauffeurs bij met roode wielen op hun kraag en mannen van de intendantie met twee gekruiste korenaren. De pioniersergeant zit tusschen twee collega's van de „veld”, er zijn mannen van de luchtdoel, van de pontonniers en in een hoekje blinken de dubbelechevrons van een dienstplichtig S.M.A.

En zoo rijden we naar huis. Voor ons is de mobilisatie geëindigd, vandaag nog zullen we burger zijn. En dat is

Uitgeleide gedaan door drogist Puijkrijdt verlaten Pap-kind, Jilles en Opa ons dorpje.

Daar staat hij, glunder als altijd! En al draagt hij niet langer het veldgrijs, onze lezers zullen merken dat Overstappie nog niets veranderd is.

een heel gek gevoel na ruim negen maanden onafgebroken dienst. Er zijn er onder ons, die in September 1939 juist na hun eerste oefening zouden afzwaaien en er nu dus bijna twee jaar op hebben zitten. Maar er zijn ook jonge broekjes bij, die pas in dit voorjaar voor den eersten keer het veldgrijs aantrokken.

Vooran fluit de locomotief. Een sein gaat omhoog. Er glijdt ons een zilvergrijze diesel tegemoet. Dof dendert onze trein over de brug, beneden ons kabbelt het water, waarin zich de wolkenstoren weerspiegelt. In het riet haalt een visscher zijn hengel op en hoog boven dit mooie, echt Hollandsche landschap staat de stralende zomerzon.

Straks zullen we weer thuis zijn. We zullen onze plaats weer innemen in gezin en werkkring. Het „groot verlof”, waar we al dien tijd naar verlangden, is gekomen. Doch als we thans allen in den coupé zwijgen komt dat, omdat we denken aan de kameraden, wier plaats ledig zal blijven. Het hoogste offer brachten zij met een dapperheid, die ook door den voormaligen tegenstander naar waarde wordt geschat. Wie de oorlogsdagen te velde beleefde, weet dat onze jongens met voorbeeldigen moed de taak aanvaardden, die in den beginne reeds hopeloos scheen.

Een militaire natie waren wij nooit, doch thans hebben we gezien, dat de Nederlandsche soldaat zijn plicht wist te vervullen, vastberaden en zonder ophef....

Kameraden, die thans begraven ligt in den dierbaren bodem, waarvoor gij uw leven gaaf, moge ons volk u steeds in eerbiedige herinnering houden.

Een ontmoeting in de tram.

Langzaam rijdt nu de trein, we passeeren reusachtige emplacementen. Daar is het nieuwe Muiderpoort-station al.

„Mokum, manne,” zegt de korporaal van den motordienst. Hij glundert als hij z'n spullen uit het net haalt, want op het perron wuift al 'n heel lief meisje.

„Hou je haarsch, brigges!” wenscht hem de heele coupé en even later zien we het tweetal, stevig gearmd, in den tunnel verdwijnen. De korporaal praat honderd uit, blijkbaar moet hij z'n avonturen vertellen.

Op het Centraal Station verspreidt het gezelschap zich. Gek is dat, maanden lang waren we te zamen, we hadden dezelfde zorgen, we aten dezelfde kuchen en grinnikten om dezelfde moppen. Onze compagne, onze batterij of ons eskadron vornde onze wereld en nu opeens, op een roezemoezig perron, valt het verband weg. Vanmiddag reeds zullen we moeite hebben elkaar te herkennen als we, nog wat onwennig, in onze burgerpakjes rondlopen.

„Schrijf je nog 's, Toon?”

„Nou, jonges, as jullie ooit nog 's in Mokum komme, dan wete jullie me adres.”

„Denken jullie d'r an dat je naar 't stadhuis moet met je verlofpas?” vermaant de S.M.A. Per slot van zake is hij negen maanden opgevoed in zin voor militaire orde.

„Tabeh, sergeant, ik smeer 'm. Daar komt me vrouw.”

„Kom op, Tinus, we hebben nog maar vijf minute.”

„Op welk perron moet ik weze voor de trein naar Alkmaar?”

Daar gaan ze, beladen met ransels en koffertjes. Een stevige poot, een klap op den schouder, weg zijn ze. Als ik m'n laatste „vrij vervoertje” aan den stationsuitgang kwijt ben, sjoer ik m'n ransel omhoog. Daar is m'n tram al. De burgers wijken wat terug als de gedemobiliseerde militair met al z'n hebben en houden z'n entrée maakt op het voorbalkon van den bijwagen.

We rijden en dankbaar constateer ik dat de hoofdstad nog niets veranderd is. Sierlijk welven de bruggen zich over de grachten, rank rijzen de oude torens op. Gelukkig heeft ook hier de oorlog weinig sporen nagelaten.

Achter ons klappt het luikje van den conducteur. „En wat mag 't wese, heere?” klinkt een stem in onverschuldigd Amsterdamsch. „We hebbe se fandaog weer in soorte. Gewoontjes, korte trajekies, overstappies...”

Nog voor ik me heb omgedraaid, weet ik, wie achter me staat. Ik steek m'n hand uit.

„Hoe bestaot 't?” zegt de stem.

Inderdaad, hoe bestaot het? Want daar, met 'n conducteurspet op z'n weelderigen haardos en z'n kaartjes op z'n buik, staat de held van vele mobilisatie-avonturen, de slagvaardige Mokummer, die onder alle omstandigheden er steeds den moed in wist te houden, onze trouwe compagnies-facteur Overstappie! Dat is een ontmoeting! En de verbaasde burgers op het voorbalkon beleven het schouwspel, dat de man in de conducteursuniform en de man in het veldgrijs elkaar opgetogen door het luikje de hand schudden. En uit oude gewoonte knalt Overstappie daarbij vervaarlijk met z'n hakken.

Daar staat hij nu, glunder als altijd. We hebben hem gemist al die dagen, want onze facteur behoorde tot de vijftig procent, die reeds den eersten keer met groot verlof vertrok.

Veel hebben we elkaar te vertellen, maar door het luikje vlot de conversatie moeilijk en daarom verhuis ik met het restant van m'n militaire uitrusting naar het achterbalkon.

„Hoe bestaot 't?” herhaalt Overstappie hartgrondig. „Gewooneg moordadig, dat we mekaar op de trem motte treffe — deze halte, juffrouw. En is boere-Jilles al naor huis met se malle hoofd?”

Ja, de brave Jilles uit Tietjerksteradeel heeft het soldatenpak uitgetrokken. Hij heeft 'n boerenbedrijfe en daarom kon hij spoedig naar Friesland terug. Te zamen met hem verdwenen onze nestor Opa van lichting 1924 en korporaal Papkind, uitgeleide gedaan door drogist Puypkrijdt. De eerzame drogist beleeft overigens drukke dagen. Ten eerste moet hij eens in de twee dagen wacht houden op den toren en verder maakt hij zich geweldig verdienstelijk als voorzitter van de plaatselijke vereniging voor vreemdelingenverkeer. Als het aan Puypkrijdt ligt, komt dezen zomer heel Nederland zijn dorpie bezoeken en in de eerste plaats rekent hij natuurlijk op zijn oude vrienden van de kompie.

„Einde fan 't korte traject!” annoneert Overstappie intusschen luidruchtig. „En die reuse sjeke Haogenaor, hoe maakt die 't tegewoordig?”

Nellie, onze Hagenaar, is nog in dienst. Booze tongen beweren, dat hij eerst z'n nieuwe buitenmodelletje wil afdragen. Bij de sterk ingekrompen compagne is hij tot facteur benoemd.

„Soo, heb ie promotie gemaakt?” zegt Overstappie peinzend. „Sjonge, jonge. Nellie beforderd tot facteur! Ik heb altijd al gezegd, dat die gooser 't nog 's fer sou brenge! U 'n retourtje, meneer?”

Met 'n professioneel gebaar trekt Overstappie aan de bel. We rijden weer. Zon blinkt op de oude gevel-tjes van de binnenstad.

„Hiero, de orisjineele haovermotor met sweepslagontsteking,” grinnikt conducteur Overstappie als een eenzaam koetsje, dat kennelijk betere dagen heeft gekend, ons passeert. „Mot je die éene paordekracht sien loope, da's d'r fast geen eentje fan ons paordefolk. Folgende halte, opoe? 't Komt dik voor mekaar, hoor. En dan al die fietse! Ferleje week ben ik d'r met me vrouw fandaog geweest op 'n tandem, gewooneg 'n móordsport! Feitelijk souwe we hier 't ouwe ploegie fan de kompie kompleet bij mekaar motte hebbe, ik sou dikke Papkind soo gaog nog 's wille voere. . . Hiero, opoe, denk u 'n beetje om 't trap-pie? Kom maor bove, meneer ik heb nog 'n reuse fijn hoekplaatsie frij, flak bij 't ope raom. . . Alle reizigers voorzien fan plaatsbewijze? Dan gaone we maor weer.”

We rijden door de Utrechtsche Straat. 't Is onge-loofelijk, waar de Amsterdammers zoo gauw al die fietsen vandaan hebben gehaald.

„Niemand voor de volgende halte, dan rije we door,” maakt Overstappie bekend. „En as je direct 's lache wil, dan mot je 's oplette as we langs 't Amstelveld komme. Dan sal je 'n ouwe kennis sien. . . Wimpie.”

Dat is waar ook, wat is er van Wimpie geworden.

onzen kleinen hospitaalsoldaat? In de woelige dagen zijn we hem kwijtgeraakt.

„Daoro!” wijst Overstappie. „Mot je 'm hoore schreeuwe, die kleine kokosnoot.”

Werkelijk, daar in de verte staat Wimpie, eens de meest slagvaardige rijmer van de heele compagne. Z'n linkerarm heeft hij in verband, maar dat belet hem niet zich geweldig te weren. Wimpie is standwerker en hij heeft publiek genoeg. Trouwens, in dienst hebben we voldoende gemerkt dat Wimpie niet bepaald op z'n mondje is gevallen!

„Scheermessies verkoopt ie,” vertelt Overstappie. „Gisteravond was ie nog bij me, sjonge, jonge, wat heb ie sitte bonke. Als je Wimpie gelooft mag, heb ie erreges in z'n dooie eentje 'n komplette veldslag gewonne. Fandaor die arm, snap je? Maor as je 't mijn eerlijk fraagt, heb Wimpie zich an een fan z'n eige messies gesneje!

Maor nou 's wat anders, hoe gaot 't met Mientje?”

Met Mientje gaat 't best. Samen met haar ouders is ze geëvacueerd geweest, maar voor ze dit moeilijke woord kon uitspreken was ze al weer terug. Met den vischwinkel van Mientje's vader vlot 't niet al te best, doch per slot van zake heeft de vischhandelaar méér pijlen op z'n boog. Fabriceert hij niet de overheerlijkste soorten vanilleijs, die in deze warme dagen gretig aftrek vinden? En dan heb ik nog 'n nieuwtje, waar Overstappie van zal ophooren: Mientje gaat trouwen met Jilles.

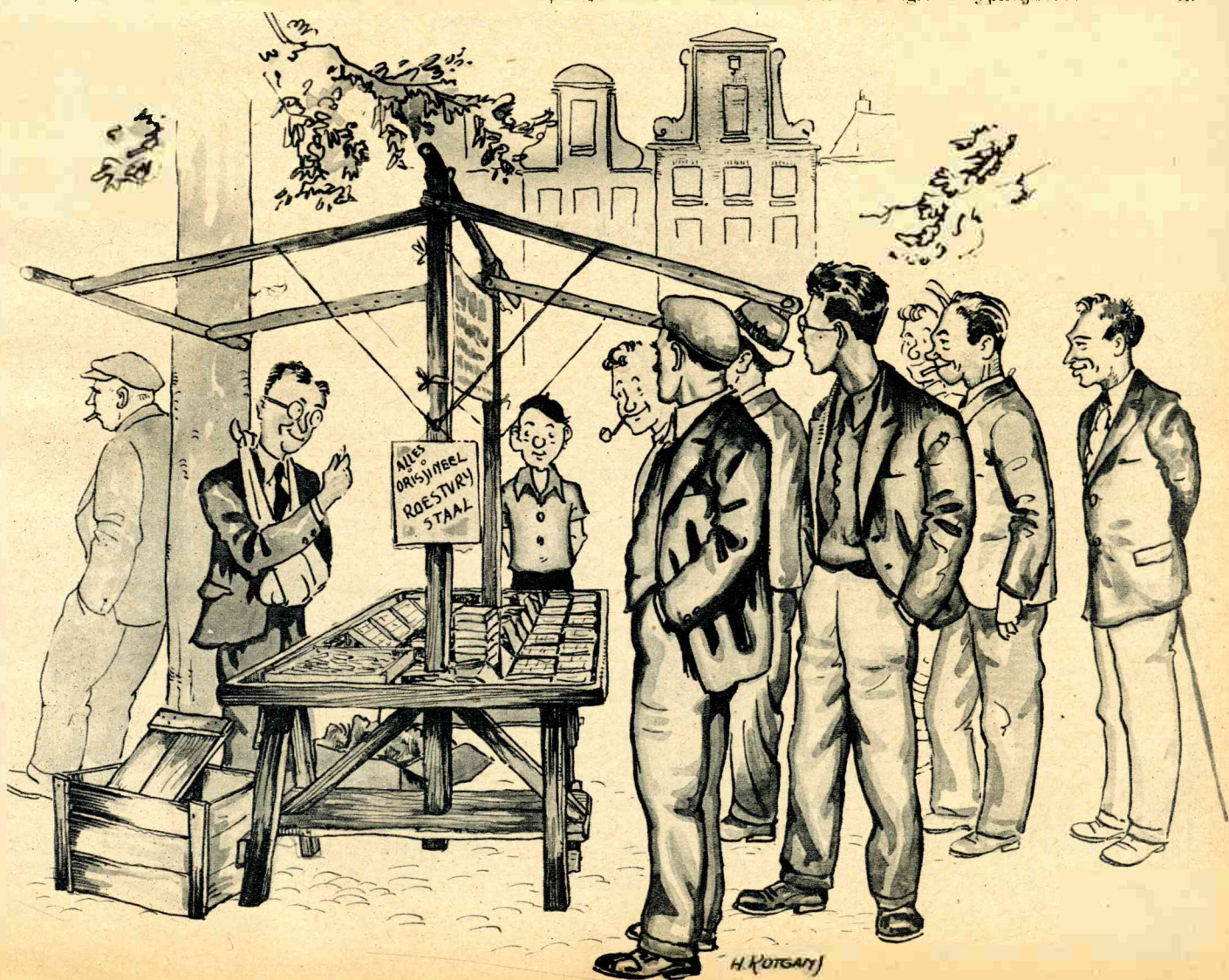
„Hoe bestaot 't?” barst Overstappie uit. „En daor weet ik geen fluit fan! Maor dat gaot sóó niet. Daor sal toch seker wel 'n feestcommissie an te pas komme. Da's nou echt weer wat voor Jilles, om stiekum te trouwe. Maor dat gaot niet door! Wat zegt u, mevrouw? O, u wil d'r uit. Dat ken, hoor, ik sal effe an de bel trekke. Jao, ik ben 'n tikkie opgewonde. Nege maonde soldaat geweest, mot u maor rekene. . . Daor heb ik af en toe 'n kleine ferstandsverduistering fan overgehoute. Mag ik dat retourtje's effe sien, meneer?”

En tusschen zijn beroepslichten door blijft Overstappie foeteren. Dat Jilles in alle stilte zal trouwen néemt hij niet. En hij komt al met plannen ook!

's Avonds ben ik Overstappie's gast en Wimpie komt toevallig ook even aanlopen. Wat er besproken wordt, blijft voorloopig een geheim, doch vast staat dat het huwelijk van Jilles en Mientje niet onopgemerkt zal voorbijgaan. 'n Brief naar Papkind en Opa is al onderweg. . .

„Sal je boere-Jilles effe benauwd sien kijke!” voor-spelt Overstappie. „Ik sie 'm al loope met 'n hooge zije op dat malle kuifie. Kom op, manne, nou nog effe 'n briefie an drogist Puypkrijdt. . .”

L.

Wimpie, onze vroegere hospitaalsoldaat, is thans standwerker geworden.

ROMANTISCHE FIGUREN

DE MAN DIE EEN KLAP VAN DEN MOLEN KREEG

DON QUICHOTTE DE LA MANCHA

.... een juichende menigte krioelde rondom Sancho.

VIERDE HOOFDSTUK

HET EILAND VAN SANCHO EN HET EINDE VAN DEN DOOLTOCHT

De ontmoeting met de Schoone Dame den volgenden dag werd voor Sancho het mooiste en meest gedenkwaardige avontuur. Zij togen tegen den middag, nadat zij den geheelen morgen nog geen mensch ontmoet hadden, naar een heuvel ter zijde van den weg om de omgeving te verkennen. Daar zagen zij na een kwartiertje een ruitersstoet naderen; in het midden van de groep reed een amazone op een prachtige schimmel, en don Quichotte overdreef dezen keer niet, toen hij zijn schildknaap beval:

„Spoed u naar deze jonkvrouw, wier schoonheid alle ridders moet bekoren, en zeg haar, dat don Quichotte, de dolende ridder, haar nederig zijn diensten aanbiedt, en dat de held der Leeuwen en Reuzen gelukkig zou zijn, wanneer zij zijn diensten wilde aanvaarden.”

Sancho bracht zijn boodschap mooi en goed over. Hij bedwong zijn bewonderende nieuwsgierigheid, gaapte de dame, die inderdaad buitengewoon knap was, niet aan, doch maakte een keurige buiging, knielde op één knie en sprak zijn begroeting zooveel mogelijk in de verheven taal zijns meesters uit:

„Mevrouw, Sancho, de schildknaap van don Quichotte de la Mancha, groet u en biedt u de diensten van zijn meester aan. De Schrik der Leeuwen verzoekt u eerbiedig, zijn kracht en dapperheid in dienst te mogen stellen van Uwe Hoogheid.”

De schoonheid glimlachte beminlijk. „Ik heb veel gehoord over uw meester, die wel de dapperste ridder van Spanje en Amerika moet zijn; ik ben heel blij, dat ik met hem kan kennismaken, en ik zou het een groote eer vinden, als hij eenigen tijd mijn gast wilde zijn.”

Sancho draafde weg om de vereerende invitatie over te brengen, en zoo gebeurde het, dat don Quichotte dien avond met alle eer ontvangen werd op het kasteel van den hertog van Marunalo. Zijn gastheer was even voorkomend en charmant als zijn vrouw; de dolende ridder zat bij het avondmaal op de eereplaats en hij moest honderduit vertellen over zijn strijd en avonturen. Toen het gesprek op Sancho kwam en de hertog hoorde van diens heerschersdroomen, besloot de edelman het ideaal

van den dikkerd te verwezenlijken en hem voor eenigen tijd de volle glorie te schenken, waarover hij zoo lang had gefantaseerd. De opperceremoniemeester, de nar en de kamerdienaar van den hertog, een toonbeeld van voorname deftigheid, werden ontboden, plannen werden besproken met de voornaamste burgers van het stadje, dat bij het kasteel lag, en tot 's morgens vroeg was het in de straten een drukte, of er een nationale feestdag op til was.

Tot sprakeloze verbazing van Sancho zag hij, toen hij den volgenden morgen na een kostelijke nachtrust ontwaakte, een verzameling deftigheden rondom zijn bed, die met onderdanige beleefdheid informeerden, hoe Zijne Hoogheid geslapen had; de schildknaap werd naar een kleedkamer geleid, kwam vervolgens terecht in een eetzaal, waar een ontbijt klaar stond, dat even lekker als uitgebreid was, en daarna werd hij op een paard gezet. De dikkerd kneep zijn armen blauw, verfrommelde de manen van het paard, genoot nog ná van het heerlijke ontbijt en kwam tot de conclusie, dat hij niet droomde; hij zat op een paard, een juichende menigte krioelde werkelijk om hem heen en er stond echt een heerschappij in 'n pracht van een uniform vóór hem, die hem vertelde, hoe blij de burgers van Barotaria waren, dat hun nieuwe heer bezit van zijn

rijk had genomen. Aha, don Quichotte had zijn belofte dus gehouden, Sancho had zijn eiland eindelijk gekregen.

De deftige meneer vertelde ook, dat de nieuwe gouverneur van het eiland zoogezegd dadelijk aan het werk kon; vele geschillen en processen wachtten sinds lang op afdoening, en of het Zijne Hoogheid behaagde, dadelijk zijn plichten als opperste rechter te vervullen? Nu, dat wilde Sancho wel; hij liet zich naar een of andere zaal brengen, installeerde zich breeduit op een soort troon en beduidde, dat hij klaar was om zijn proefstuk in de rechtspraak te leveren.

De eerste zaak was erg moeilijk; twee grijsaards traden binnen.

.... in het midden reed 'n amazone op een prachtige schimmel.

van wie de een verklaarde, dat hij van den ander tien goudstukken had geleend, die hij een maand geleden reeds had terugbetaald; hij had echter geen kwitantie gevraagd, en dat was dom, want nu beweerde de schuldeischer dat hij niets gekregen had. Of de rechter nu maar wilde beslissen, wie van de twee waarheid sprak.

Sancho kuchte en tikte nadenkend op zijn kuit. „Grijsaards,” sprak hij, „wie is zoo wijs, om naar recht en billijkheid uitspraak te doen, nu er totaal geen bewijs is, wie de waarheid spreekt? Maar ik zal toch beslissen. Schuldenaar, hoe groot is uw bezit?”

„Ik heb niets, nu ik mijn schuld betaald heb,” was het antwoord. „En gij, schuldeischer?”

„Ook niets.”

„Dat dacht je,” zei Sancho. „En je dikke wandelstok dan, dien je zoo stevig vasthoudt? Aangezien jullie het niet eens kunnen worden, beveel ik dat jullie bezit gedeeld moet worden; breek dus den stok in tweeën.”

De schuldeischer maakte hevig ontseld allerlei bezwaren, doch Sancho, die terstond had opgemerkt dat de man zijn stok met angstvallige zorg scheen te behandelen, herhaalde zijn bevel en gaf den schuldenaar een wenk; deze brak den stok met 'n lichten ruk op zijn knieën in tweeën: het ding bleek hol te zijn, tien goudstukken rolden op den vloer.

De zaal juichte van geestdrift over zooveel wijsheid van den gouverneur, die den schurkenstreek van den schuldeischer dadelijk had doorzien, en Sancho liet een pintje wijn aanrukken om zijn eerste uitspraak te vieren. Het slokje gaf hem een lekkeren eetlust, en ofschoon het nog wat vroeg was, toog hij naar de eetzaal, waar hij behaaglijk een omvangrijken maaltijd verwerkte; het was een beetje vervelend, dat er zooveel deftige menschen bij waren, die het heel erg vonden als hij een vork liet liggen en zijn handen gebruikte, maar het smaakte toch best en de dranken waren puik.

's Middags ging de heerscher van Barotaria met groot gevolg zijn gebied eens goed bekijken; daarna was er audiëntie met mooie toespraken en vervolgens een soort ministerraad, maar daar bedankte Sancho voor, want hij had slaap. Hij liet dus den ministerraad voor wat hij was en ging rustig enkele uren snurken; daar werd hij niet moe van en het had geen nadeeligen invloed op zijn eetlust.

Vijf dagen reeds droeg Sancho het kroontje van Barotaria; het beviel hem uitstekend — ten minste,

dat verzekerde hij zichzelf honderd keer per dag — doch soms kreeg hij een raar gevoel in zijn maagstreek en twee keer was het voorgekomen, dat hij de hofhouding ongenadig had uitgescholden — zonder reden eigenlijk. De dikkerd werd prikkelbaar; de maaltijden bleven voor hem de hoogtepunten van den dag, maar hij verlangde toch naar den stevigen pot van vroeger; nooit kon hij een genoeglijk praatje maken, steeds moest hij luisteren naar de vervelende hoogdravendheden van zijn hofhouding; hij ontvond, dat van vleierende toespraken gauw de aardigheid af is, en in een helder oogenblik kwam hij tot de ontdekking, dat de gouverneur van Barotaria niet eens baas over zijn eigen tijd was.

... omsingeld door een uitgezocht stel struikroovers.

Het Salomo's oordeel van Sancho Pança.

„Ik zal toch één keer doen, waar ik zin in heb,” mompelde hij toen resoluut, „en nu dadelijk, vóór ik er spijt van heb” — wandelde naar de stallen, waar zijn ezel een heerlijk lui bestaantje leidde, en reed op een sukkeldrafje naar het kasteel van den hertog. Hij vond er don Quichotte in de bibliotheek, begraven onder de ridderromans.

„Hoha,” zei de lange ridder, „waartoe bezoekt de gouverneur van Barotaria mij?”

„Barotaria kan me gestolen worden,” viel Sancho uit. „Dat is geen baantje voor mij, ik ben misselijk van alle deftige woorden, die ik heb moeten slikken, en ik heb zooveel gegeten, dat ik minstens vier dagen zonder kan. Wanneer gaan we weer dolen?”

De lange ridder had er wel ooren naar; hij verlangde ook naar avonturen en stoffige wegen terug. Sancho begreep dat heel goed en liet zijn meester niet met rust, totdat deze naar den hertog stapte en een speech van een uur hield, om voor zijn schildknaap ontheffing van het gouverneurschap te vragen, waarna beiden weer hun plicht als dolende ridders konden volgen; de hertog zei, dat hij hen noode zag gaan, don Quichotte vertelde, dat 'n dolende ridder op zijn paard behoorde te zitten en niet in een gemakkelijken stoel... enfin, den volgenden morgen verlieten zij het kasteel, de

ridder met een scheepslading zegenwenschen en de schildknaap met een vette fooi. In de beste stemming reden zij den weg naar Barcelona af.

De dag leverde niets bijzonders op; tegen den avond bereikten zij een donker bosch, diep en dicht, of het voor een sprookje bedoeld was, maar ook stil en rustig, een uitgezocht plekje dus om er te kampeeren. De nacht beloofde zoel te worden, en het naastbijzijnde dorp lag uren en uren verder, zoodat er geen andere keus was dan overnachten in de open lucht. Zij sliepen er lang en vast na de vermoeiende dagreis; desondanks was het nog donker toen zij ontwaakten, omdat zij niet gewekt werden door het kweelen der vogelkens of door een zonnestraal, die op hun gezicht speelde, maar door een stevigen por in hun zij en enkele barsche woorden in minder beschaafd Spaansch. Sancho was klaar wakker, zoodra hij zijn oogen op sloeg, want hij zag zich omsingeld door een uitgezocht stel struikroovers, heel armoedig in de kleeren, doch zwaar en goed bewapend. Don Quichotte nam het avontuur kalmer op; hij geeuwde uitvoerig en vroeg aan den man, die hem met een achterlader in de maagstreek porde:

„Wie is uw hoofdman? Zeg hem, dat don Quichotte hem spreken wil.”

Een der kerels sprong uit de donkerte tusschen de boomen te voorschijn en antwoordde verheugd: „Wat 'n eer zoo vroeg op den morgen! Vrees niet, edele don Quichotte, dapperste der dolende ridders; er zal u niets gebeuren. Geen ordentelijke struikroover zou u trouwens willen bestelen.”

„Wie spreekt hier van vrees?” De ridder verhief zich in heel zijn lange lengte. „Ik ken geen vrees, maar ik maak mijzelf de scherpste verwijten, dat ik mij door u heb laten verrassen; een dolende ridder moet altijd waakzaam zijn, en ik zal gauw een nieuwe heldendaad moeten bedrijven om dezen smaad uit te wischen.”

„Dat treft dan bijzonder,” vertelde de hoofdman,

„vanmiddag wordt in Barcelona een steekspel gehouden. Als u dadelijk vertrekt, komt u er nog op tijd.”

Don Quichotte dankte hem uitbundig; de roovers brachten de twee op den weg, gaven alles terug wat zij reeds gestolen hadden en deden hen druk wuivend uitgeleide, zoodat het meer leek op een vroolijk afscheid na een familiefeestje dan op de vlucht van twee pechvogels, die door struikroovers lichter waren gemaakt.

In één haastigen rit draafde don Quichotte naar Barcelona. Sancho mopperde en hijgde en blies als een afgejakkerd ploegpaard, doch de ridder hoorde zijn klachten nog niet; hij danste van ongeduld in het zadel, en zoo gauw Rossinant het wat kalmer wilde aanleggen, gebruikte hij de sporen en beloofde zijn paard een dubbele portie haver tot in eeuwigheid van dagen, indien hij niet te laat in Barcelona aankwam.

De tijd was eigenlijk te kort en de afstand te groot voor een oudje als Rossinant, doch het dier deed zijn best, en aan zijn uiterste krachtsinspanning was het te danken, dat don Quichotte Barcelona binnenklepperde, toen het steekspel nog in vollen gang was. Hij gaf zich dadelijk als mededinger op, en hoewel de inschrijvingen reeds gesloten waren, liet men hem nog toe; don Quichotte was ten slotte niet iedereen, en bovendien had, zoodra zijn komst bekend was geworden, een der aanwezige ridders gevraagd, zijn krachten met den mageren held te mogen meten. Don Quichotte nam de uitdaging natuurlijk dolgraag aan.

Zijn tegenstander diende zich aan onder den

de overwinnaar het vizier van don Quichotte op.

De heraut van Dulcinea's schoonheid bleef zichzelf, ook in deze oogenblikken, nu hij smadelijk en vernederd neerlag voor de pooten van het prachtige paard zijns tegenstanders.

„Weer heeft mijn vijand, de toovenaar Freston, mij in zijn macht en heeft de kracht van mijn arm gebroken; hoe kondet gij mij anders verslaan? En daarom bewijst uw overwinning ook geenszins, dat uw uitverkorene schooner is dan mijn Dulcinea.”

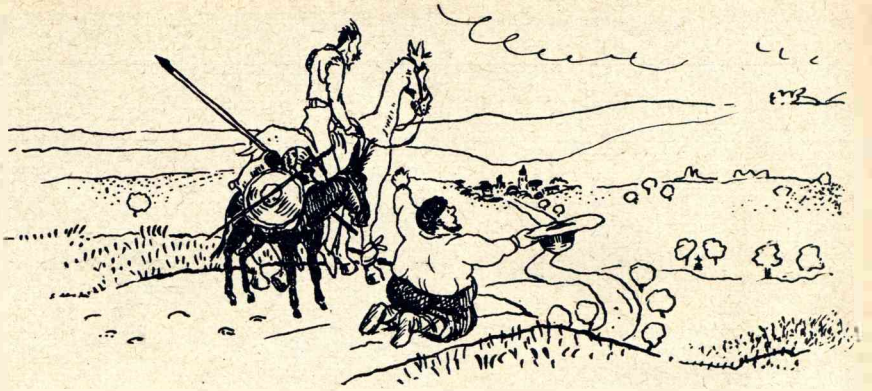
Bij wijze van eeresaluut liet de onbekende ridder zijn lans dalen tot den bodem en boog hoofsch zijn hoofd. „Inderdaad,” sprak hij plechtig, „dit is wel groote en ridderlijke liefde; hoe zou ik zulk een grootmoedig edelman kunnen dooden? Zoo waren trouwens onze voorwaarden niet; als overwonnenen zijt gij verplicht een jaar lang de wapenen te laten rusten.”

Don Quichotte kon daar niets tegen inbrengen; hij nam dus afscheid van den hertog, die het tournooi had georganiseerd, en nog geen half uur later was hij met Sancho op weg naar la Mancha. De overwinnaar reed linea recta naar een hotel in Barcelona, waar hij werd opgewacht door... onze twee vrienden: den apotheker en den schoolmeester. Zij namen hem mee naar hun kamer, waar hij uit zijn glanzende wapenrusting stapte en een uniform aantrok, dat over een stoel hing; de onbekende ridder bleek een struische soldaat te zijn, een cavalierist oftewel een huzaar.

„t Is in orde,” verkondigde hij, „ik heb den lange geen zieltje pijn gedaan en hij lag al gelijkvloers vóór we goed en wel bezig waren. Ik denk dat hij nu al op zijn Rossinantje naar huis draaft. Als de heeren zoo goed willen zijn om me de belooning te geven, dan verdwijn ik ook; ik heb een afspraak met m'n meisje, begrijpt u?”

De schoolmeester en de apotheker keken elkaar verheugd aan; de apotheker gaf den soldaat een leeren beurs met rinkelende munten, en het drietal nam vergenoegd afscheid.

Don Quichotte heeft natuurlijk nooit geweten, dat zijn nederlaag op het steekspel het gevolg was van een plannetje, dat de schoolmeester en de apotheker hadden gemaakt. Iedereen in la Mancha mocht don Quichotte graag en wilde niets liever, dan dat hij zijn dwazen dooltocht zou opgeven; zij begrepen echter wel, dat zij den ridder nooit tot een

Sancho begroet zijn geboortedorp.

rustig leven op zijn kasteeltje zouden kunnen brengen, en daarom kwamen de apotheker en de schoolmeester tot het bovengenoemde plan. Zij huurden een pootigen soldaat, die den kampioen van Dulcinea's aanminningen moest uitdagen, en u hebt juist gelezen, dat het plan prachtig lukte.

Drie dagen rijden brachten ridder en schildknaap naar hun geboortedorp; Sancho knielde, geestdriftig van blijdschap, op den grond en begroette met uitgespreide armen het bekende beeld van den kerktoren, twintig huizen (waaronder zijn eigen boerderijtje) en don Quichotte's peuterige burchtje; de ridder zelf keek tamelijk nuchter. Hij hoopte, dat het jaar van gedwongen rust gauw voorbij zou zijn.

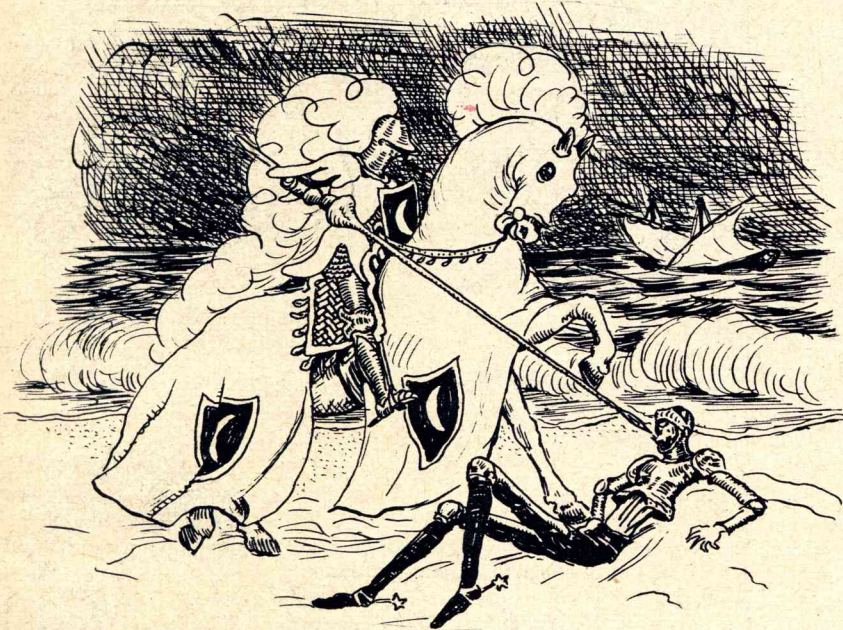
De schildknaap, die nu geen schildknaap meer was, nam het er enkele dagen gemakkelijk van; hij at en hij sliep, en wat er aan tijd overbleef, besteedde hij om alle dorpelingen stuk voor stuk te bezoeken, uit pure vreugde dat hij weer in hun midden was. Don Quichotte scheen thuis niet te kunnen wennen; hij dwaalde wat in de omgeving, begon aan een wijdloopig geschrift over zijn avonturen en kocht nieuwe ridderromans. Gaandeweg evenwel begon hij er slecht uit te zien. Toen de zomer voorbij was, stond hij op een triestigen morgen niet op; de huishoudster vertrouwde het niet, het nichtje werd ongerust en de apotheker keek ernstig, toen hij de verslapte gelaats-trekken zag en den onrustigen pols voelde. Na een week was er niet het minste spoor van beterschap merkbaar, en een maand later kon iedereen zien, dat don Quichotte niet lang meer zou leven.

Uitgeteerd en verzwakt, doch nog steeds waardig lag de dolende ridder dien avond van November op zijn vervallen statiebed; de huishoudster en het nichtje stonden er stil en verdrietig bij, de apotheker en de schoolmeester waren er ook, Sancho lag voor het bed geknield, en allen waren gevangen in een beklemmende, diepe droefheid, nu don Quichotte sterven ging, want zij wisten dat een bijzondere figuur hen verlaten ging, een inderdaad goéd mensch, een idealist, die nooit bezweken was voor spot en miskenning.

Op zijn graf werd gebeiteld:

Hier rust een held, fier en toch zachtzinnig,
Zijn deugden waren even groot als zijn moed.
Indien hij niet de beminlijkste dwaas was,
Dan vond men in hem den wijste der menschen.

EINDE

De ridder van de Witte Maan verslaat don Quichotte.

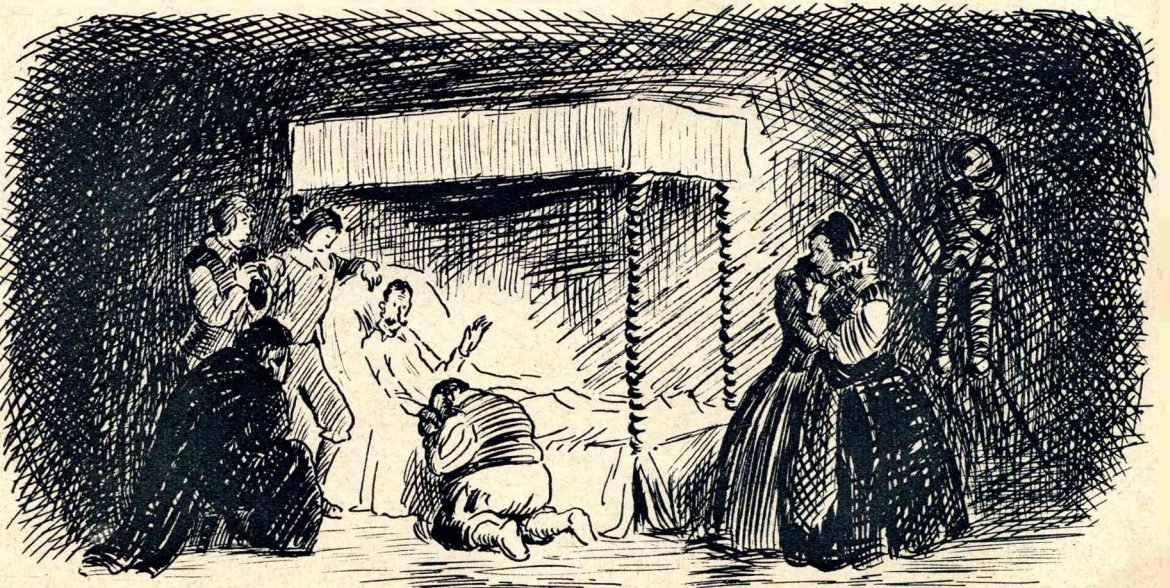
vreemden naam van ridder van de Witte Maan; hij droeg een wapenrusting, die don Quichotte in geen honderd jaar zou kunnen betalen, en hij bereed een paard, dat even mooi en krachtig van lijn was als Rossinant schonkerig en armoedig. De ridder zelf, kaarsrecht op zijn paard gezeten, gaf den indruk van forsche, zelfbewuste kracht; een zuigeling kon zien, dat don Quichotte geen schijn van kans tegen hem had.

Toen de twee tegenover elkaar in het strijdperk stonden, zeide de onbekende ridder, dat hij don Quichotte had uitgedaagd om te bewijzen, dat de uitverkorene zijns harten de schoonste en bekoorlijkste van Spanje was. Waarop de ander spottend lachte en profeteerde, dat hij stellig overwinnaar zou worden, want wie kon knapper en lieftalliger zijn dan Dulcinea van Toboso? O zoo.

„Dan zullen de wapenen beslissen,” antwoordde de ridder. „Ik heb één voorwaarde: als gij wint, zijn mijn paard, mijn wapenrusting en mijn leven voor u, maar als ik u versla, dan zult gij een jaar lang in uw huis blijven en geen zwaard aanraken. Accoord?”

„Hoha, wat geef ik om voorwaarden?” glimlachte don Quichotte. „Ik win immers toch!”

Edoch, hij won niet. De ridder van de Witte Maan had een gemakkelijke karwei aan hem; bij den eersten uitval reeds, terwijl don Quichotte op hem toekwam, maaïend en zwaaiend met zijn lans, gaf de ander hem een por in de zij, die den armen Rossinant deed wankelen en den mageren berijder languit op den grond liet tuimelen. Met de punt van zijn lans lichtte

... allen waren gevangen in een beklemmende droefheid, nu don Quichotte sterven ging.

Zoo herstellen zich de Middelburgsche handel en het Walchersche leven.

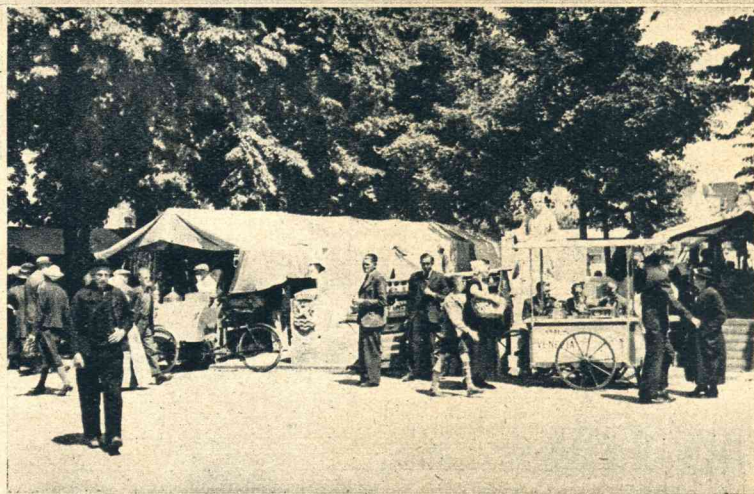
DE MIDDELBURGSCHER MARKT HERLEEFT

Middelburg bezat een schat van monumenten als herinnering aan zijn rijk en grootsch verleden. En gelukkig heeft de verwoede strijd om den Zeeuwschen bodem, die hier tot het laatste toe gewoed heeft, menige daarvan, zij het soms gedeeltelijk, nog gespaard.

Maar wat niet alleen een herinnering aan het verleden was gebleven, wat nog altijd volop levende

en schilderachtige werkelijkheid mocht heeten, dat was de Middelburgsche markt. Een dag van gezelligheid en winstgevende drukte voor de Middelburgers, van handel, huiselijke aankopen en van eiland-nieuwtjes voor de Walchersche boeren en boerinnen was de Donderdag. En een bron van genot voor de vele honderdduizenden bezoekers uit alle deelen van het land en zelfs voor drommen buitenlandse toeristen. De Middelburgsche markt was een der grootste attracties van heel Nederlands vreemdelingenverkeer.

De boter- en eiermarkt wordt gehouden in de graanbeurs, aan het hoofdeinde van den Dam, die intact gebleven is.

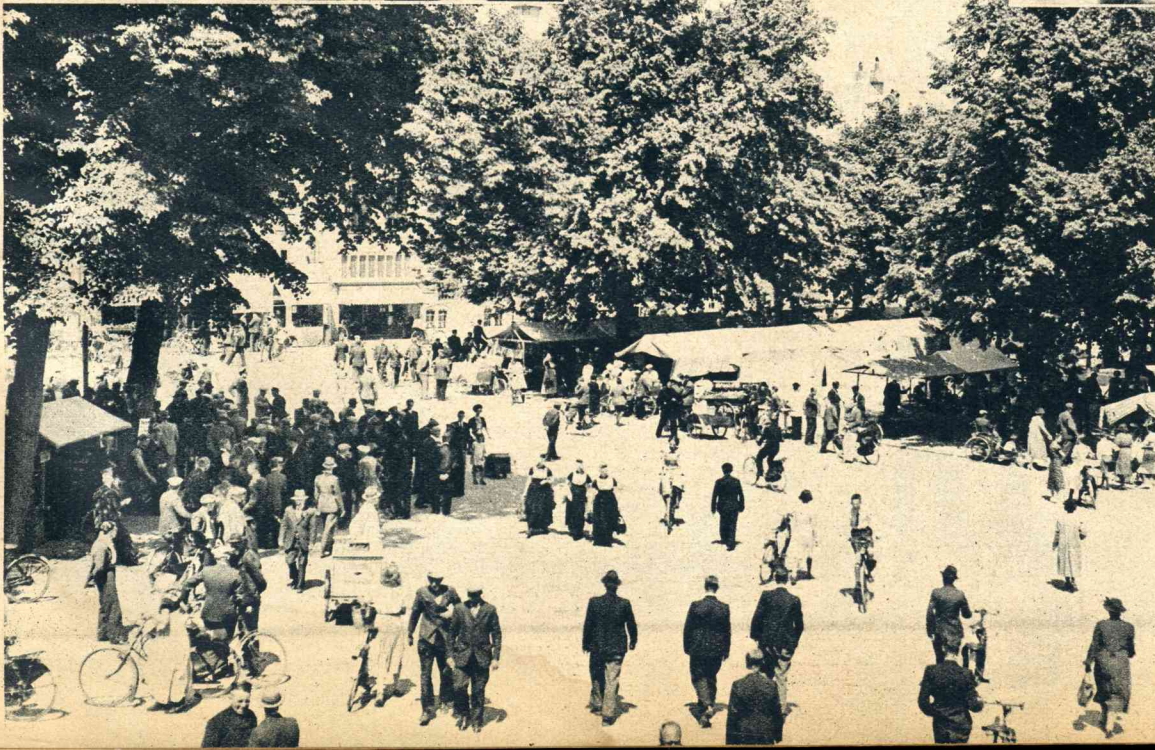
Midden tusschen het marktgewoel prijkt het mooie Middelburgsche monument voor H. M. koningin Emma.

En niemand, die beweren kan, dat de Middelburgsche markt er minder druk op geworden is.

Het Middelburgsche Marktplaatsje is er niet meer. Maar het zal herleven. Nog bleef de rijke Gothische gevel van het prachtige stadhuis gespaard. En het zal een entourage krijgen, waardiger dan de laatste eeuwen er van gemaakt hadden. Maar intusschen gaan het Walchersche en Middelburgsche leven hun gang, ook zonder den toevloed van de buitenlandse toeristen. En Middelburgsche markt wordt nu gehouden op den nog ongeschonden gebleven Dam, die daarvoor even ruime en bovendien bevoorrechte gelegenheid biedt. Middelburg heeft in zijn geschiedenis voor meer heete vuren gestaan: ook nu geeft het den moed en de hoop op een betere toekomst niet prijs.

De Middelburgsche Dam levert een waarlijk feestelijk gezicht, wanneer er nu de wekelijksche marktdag gehouden wordt.

De berg van puin op het Land van Hoboken, bij de Rochussenstraat, die steeds aangroeit!

WAARHEEN

MET HET PUIN VAN ROTTERDAM?

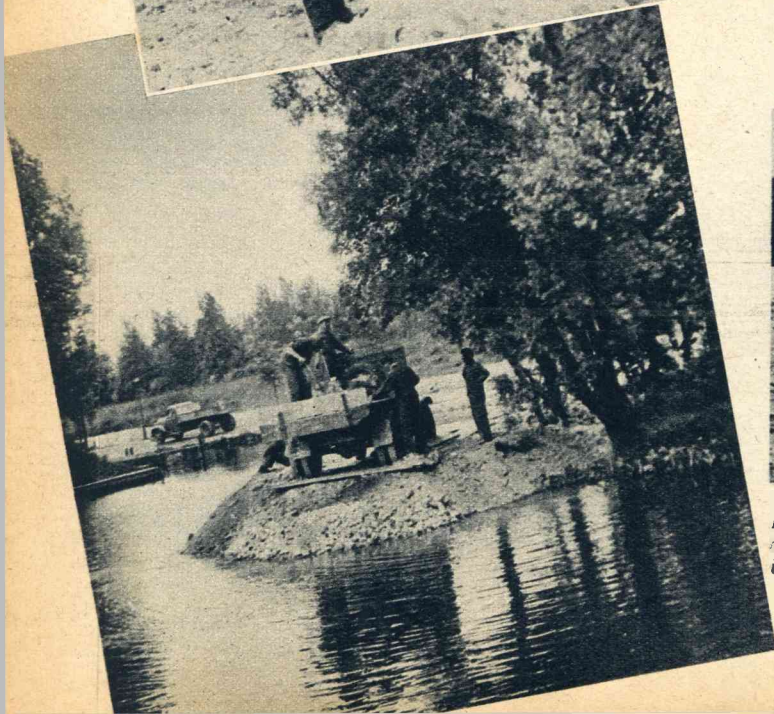
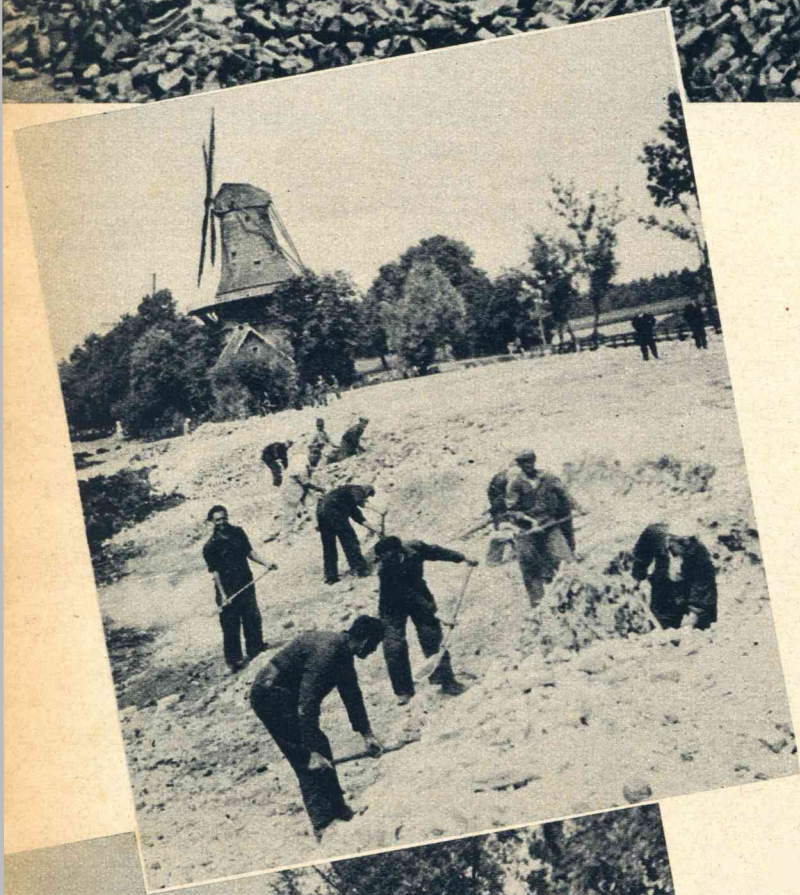
Het eerste wat men deed met de enorme hoeveelheden puin uit de binnenstad van Rotterdam, was, zooals men weet, de Schie dempen. Daarna gingen de volgeladen vrachtauto's in de richting Kralingen, om te worden gelost langs de oevers van den wijden Kralingschen Plas, ten einde den Plaszoom te verbreden. Protesten van natuurliefhebbers bleven niet uit. Men was bevreesd voor dat heerlijke water, tevens prachtige zeilgelegenheid, in de directe nabijheid der stad. Maar die vrees

behoeft o.i. geen al te groote vormen aan te nemen. Er zal een respectabele Plas *blijven* — alleen de zoomen worden verbreed — en voorts willen de deskundigen het zoo inrichten, dat het wandel- en ontspanningsoord ter plaatse in elk geval verbeterd wordt.

Toch is men dan *nóg* niet klaar met de berging van het stadspuin.

Op een onzer foto's ziet men den berg van puin, dat gestort is op het nog open Land van Hoboken, bij de Rochussenstraat.

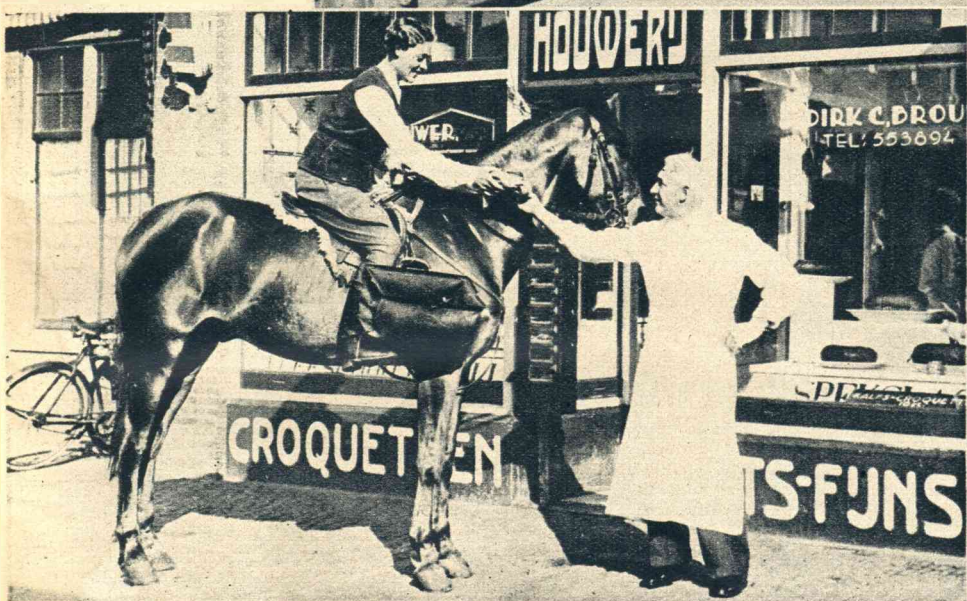
Een moeilijk probleem

Links twee foto's van het puinstorten langs den Kralingschen Plas. Er wordt ook gestort in de nabijheid der bekende, oude molens.

Op deze foto ziet men duidelijk de verbreding van den Kralingschen Plaszoom met het puin van Rotterdam.

De geregelde uitzending van kinderen naar de vakantiehuizen, welke gedurende eenige weken moest worden gestaakt, is thans weer hervat. Duizenden kinderen kunnen weer van een driedaagsch vakantie-kinderfeest genieten. De enthousiaste menigte juicht den machinist toe.

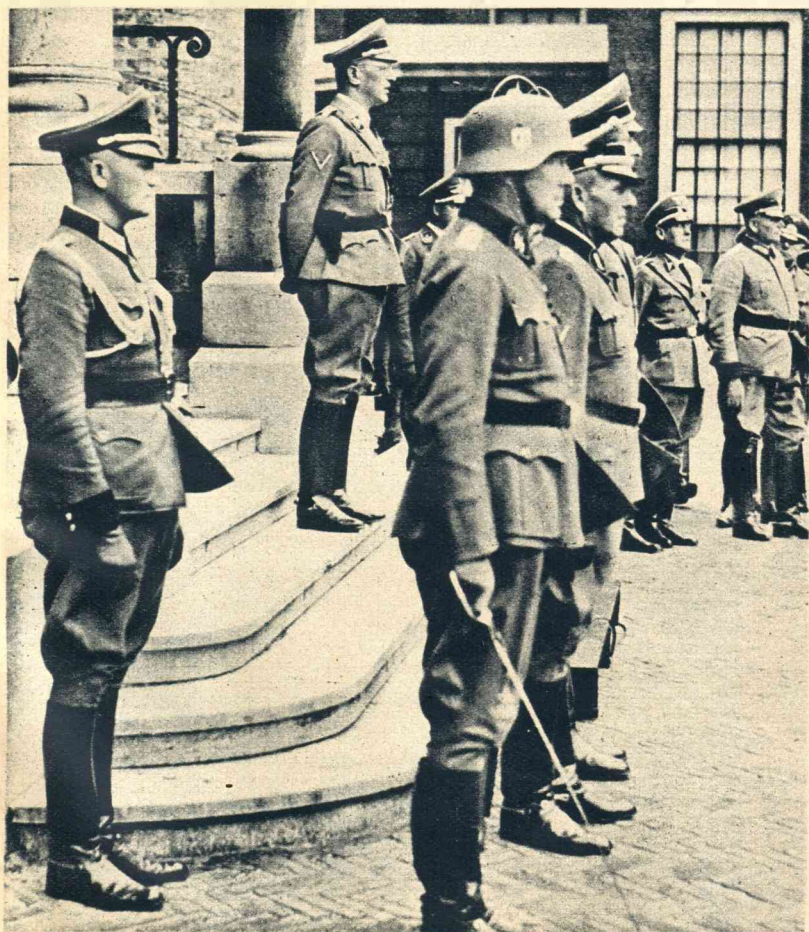

De bekende paardrijdster mejuffrouw Paupit te Den Haag heeft, nu zij niet meer per auto boodschappen kan doen, den moed niet opgegeven. Iederen morgen bestijgt zij haar trouwen viervoeter en brengt een bezoek aan verschillende winkels, waar zij haar bestellingen doet. Inkoop bij den slager.

VAN EIGEN BODEM

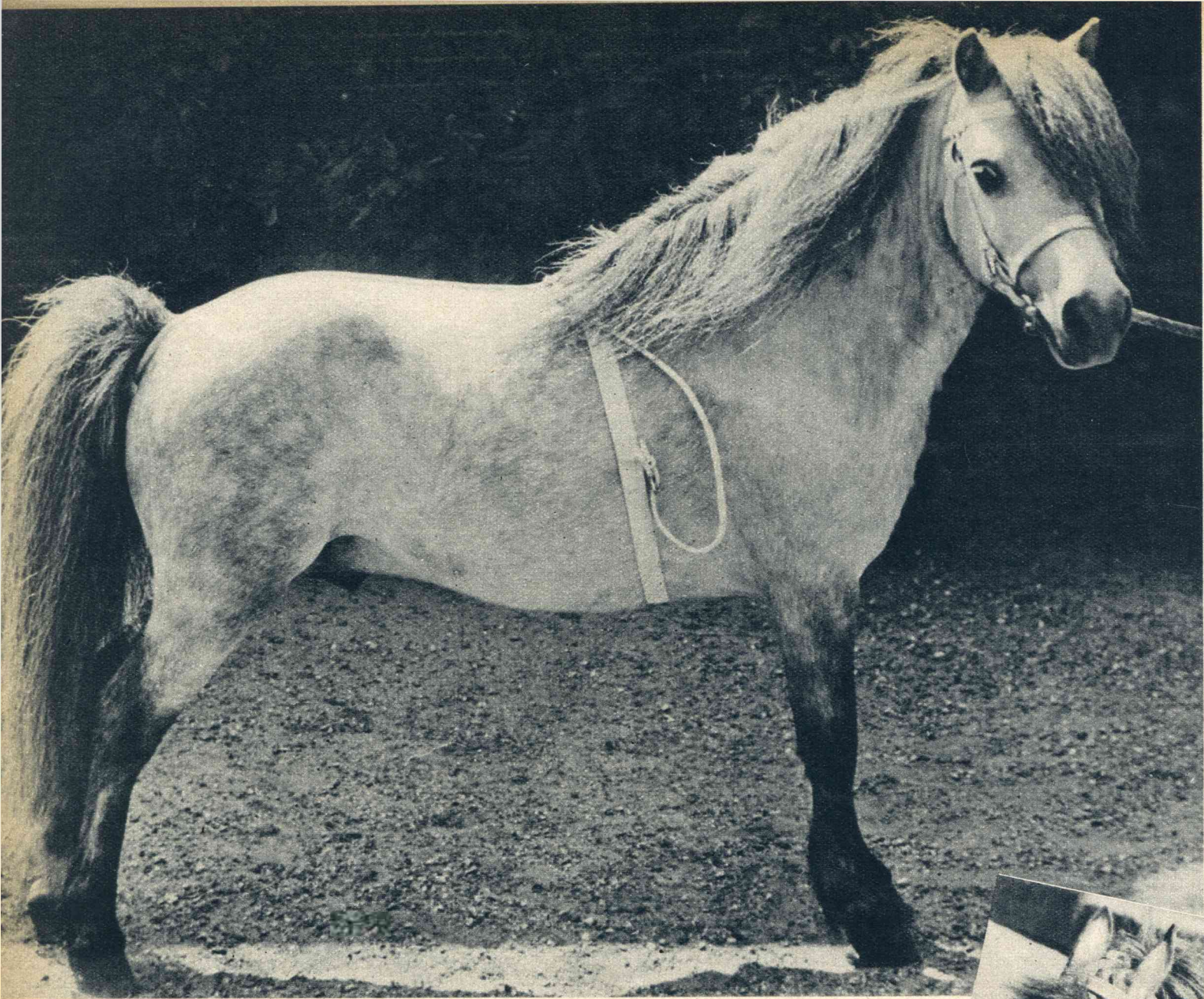

Voetbalveld wordt akker! Een onderneming in Ede, welke in het bezit is van een voetbalveld, heeft dit laten omploegen en bemesten. Elk lid van het personeel heeft een stukje grond gekregen, waar hij, of zij, verschillende groenten op verbouwen kan. In lunchtijd en na het werk ziet men de dames en heeren naar hun stukje grond gaan om de meest uiteenlopende landbouwwerkzaamheden te verrichten. Eenige dames aan den arbeid op hun lapje grond.

Kort geleden vond op het Binnenhof te Den Haag de overdracht plaats van het S.S.-Doodskopbataljon aan den rijkscommissaris voor de bezette Nederlandsche gebieden, rijksminister dr. Seyss-Inquart. Na de inspectie van het bataljon hield de rijkscommissaris een toespraak.

Onder toezicht van de Duitse kustpolitie is een aantal visschers op de sleepnetvisserij uitgevaren. De visch wordt gesorteerd.

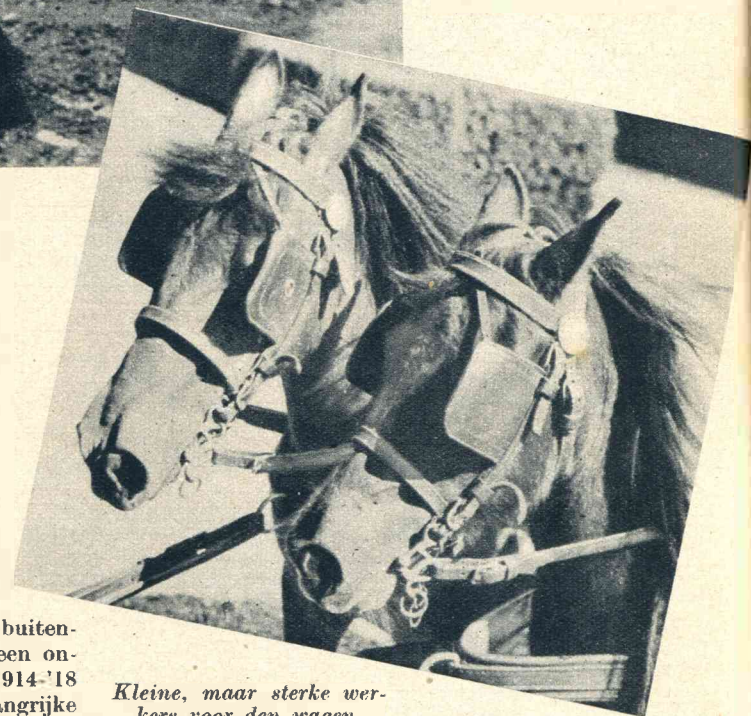
Een prachtige ponyhengst van Stal Doorwerth.

LILLIPUTTERS IN DE PAARDENWERELD

De pony in onderhoud goedkooper dan de trekhond

***Een bezoek
aan Stal
Doorwerth***

Er zullen weinig paardenliefhebbers in Nederland en tot ver in het buitenland gevonden worden, voor wie de naam Stal Doorwerth een onbekenden klank heeft. In de jaren vóór den wereldoorlog van 1914-'18 genoot Stal Doorwerth een zeer groote vermaardheid; bij iedere belangrijke gebeurtenis op paardensportgebied verschenen paarden uit dezen stal en de tientallen gouden medailles en zilveren bekens, die ten huize van baron van Brakell, den eigenaar van Stal Doorwerth, bewaard worden, zijn evenveel bewijzen voor de uitnemende kwaliteiten van zijn paarden.

Kleine, maar sterke werkers voor den wagen.

de wereld der paardenliefhebbers en zelfs op het huidige oogenblik, de fokkerij van groote paarden reeds jaren geleden moest worden stopgezet, zoodat slechts pony's den roem van den stal konden handhaven, zelfs nu heeft deze naam nog weinig of niets van zijn glans ingeboet.

Ofschoon de naam menigeen vertrouwd is, zullen vele lezers buiten Gelderland zich afvragen waar Stal Doorwerth gevestigd is. Stal Doorwerth ligt in de nabijheid van het dorp Heesum (dat tot de gemeente Renkum behoort), niet ver van den grooten verkeersweg Arnhem-Wageningen, te midden van prachtige bosschen en uitgestrekte landerijen.

In een groote weide, die door houten afrasteringen in verschillende percelen verdeeld is, grazen de prachtige Shetlandsche pony's, de kleine merkwaardige paardjes, die in volwassen toestand nauwelijks de hoogte van één meter bereiken. Naast een drietal merries dartelen drie jonge veulens als

Het domein der pony's: de door bosschen omzoomde weiden van Stal Doorwerth.

Het gebruik van motorische kracht heeft veel afbreuk gedaan aan de populariteit van ons edelste huisdier en in sommige steden van ons land was het zelfs zoover gekomen, dat 't paard een zeldzame verschijning werd in de straten. Maar talrijk zijn nochtans degenen, wier liefde voor het intelligente, trouwe ros nimmer taande en dat is ook begrijpelijk, want al is de auto inderdaad een ingenieuze vinding en een comfortabel vervoermiddel, het is en blijft een doode klomp ijzer en staal, waarvoor een mensch nooit zulk een warme sympathie kan koesteren als voor een levend paard, dat zoo buitengewoon gevoelig is voor een goede behandeling en dat al zijn kracht, intelligentie en uithoudingsvermogen graag in dienst stelt van zijn door hem als meester erkenden eigenaar.

Stal Doorwerth is een naam met klank in

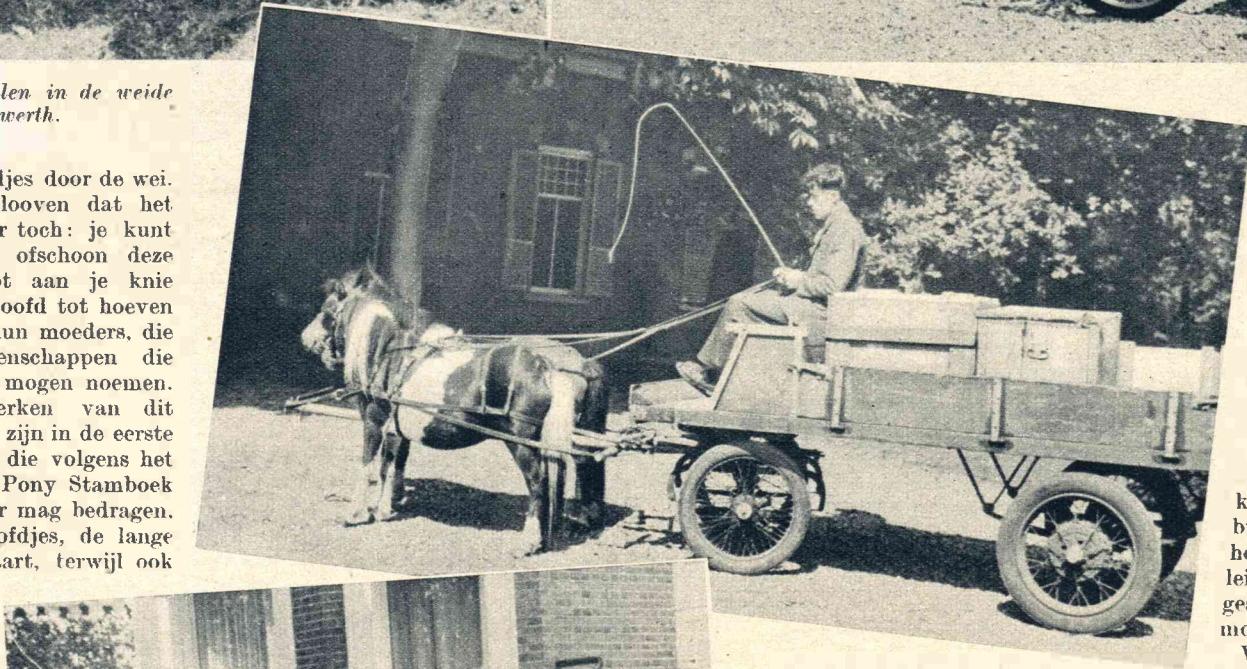

Een pony met haar veulen in de weide van Stal Doorwerth.

vroolijke uitgelaten hondjes door de wei. Het is haast niet te gelooven dat het échte paarden zijn, maar toch: je kunt niet vergissen, want ofschoon deze jonge diertjes amper tot aan je knie reiken, bezitten ze van hoofd tot hoeven hetzelfde uiterlijk als hun moeders, die op haar beurt alle eigenschappen die des paards zijn de hare mogen noemen.

De bijzondere kenmerken van dit dwergachtige paardenras zijn in de eerste plaats de geringe hoogte, die volgens het Nederlandsche Shetland Pony Stamboek niet meer dan 1.07 meter mag bedragen, vervolgens de kleine hoofdjes, de lange manen en een lange staart, terwijl ook de breede, krachtig gebouwde borst, waardoor dit kleine paard onevenredig groote trekkracht bezit, een bijzondere eigenschap is van deze fraaie viervoeters. Niet alleen als sier- en rijpaard

De pony is als geschapen om een tilbury te trekken en het maakt ongetwijfeld een fraaien indruk met zoo'n gerij op den weg te komen. Rechts de eigenaar van Stal Doorwerth, J. baron van Brakell.

Een graag geziene verschijning op ieder concours-hippique: de reserve-kampioen merrie van Nederland (eigenaar Stal Doorwerth) voor den showwagen.

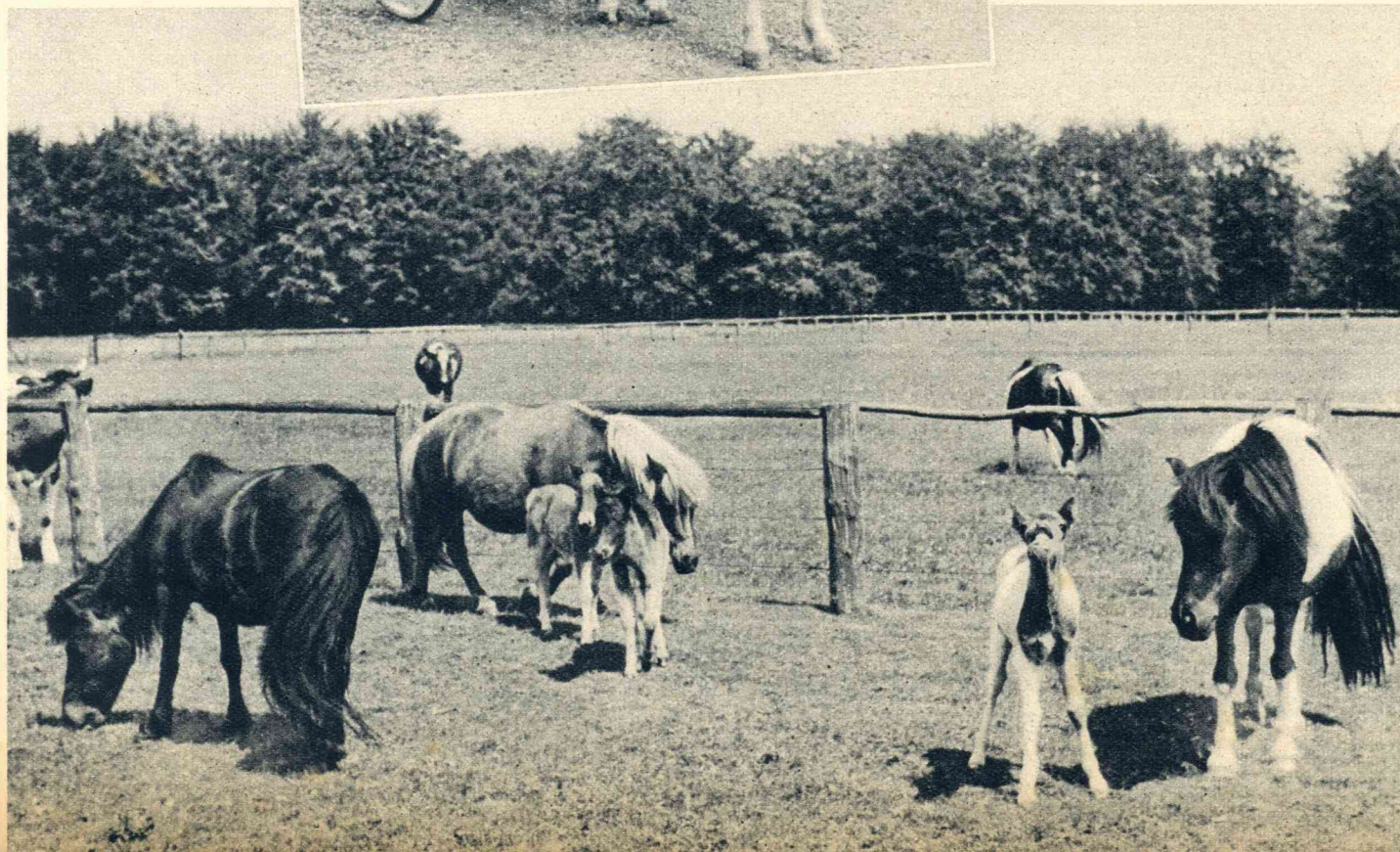
Een keurig span pony's voor den vrachtwagen.

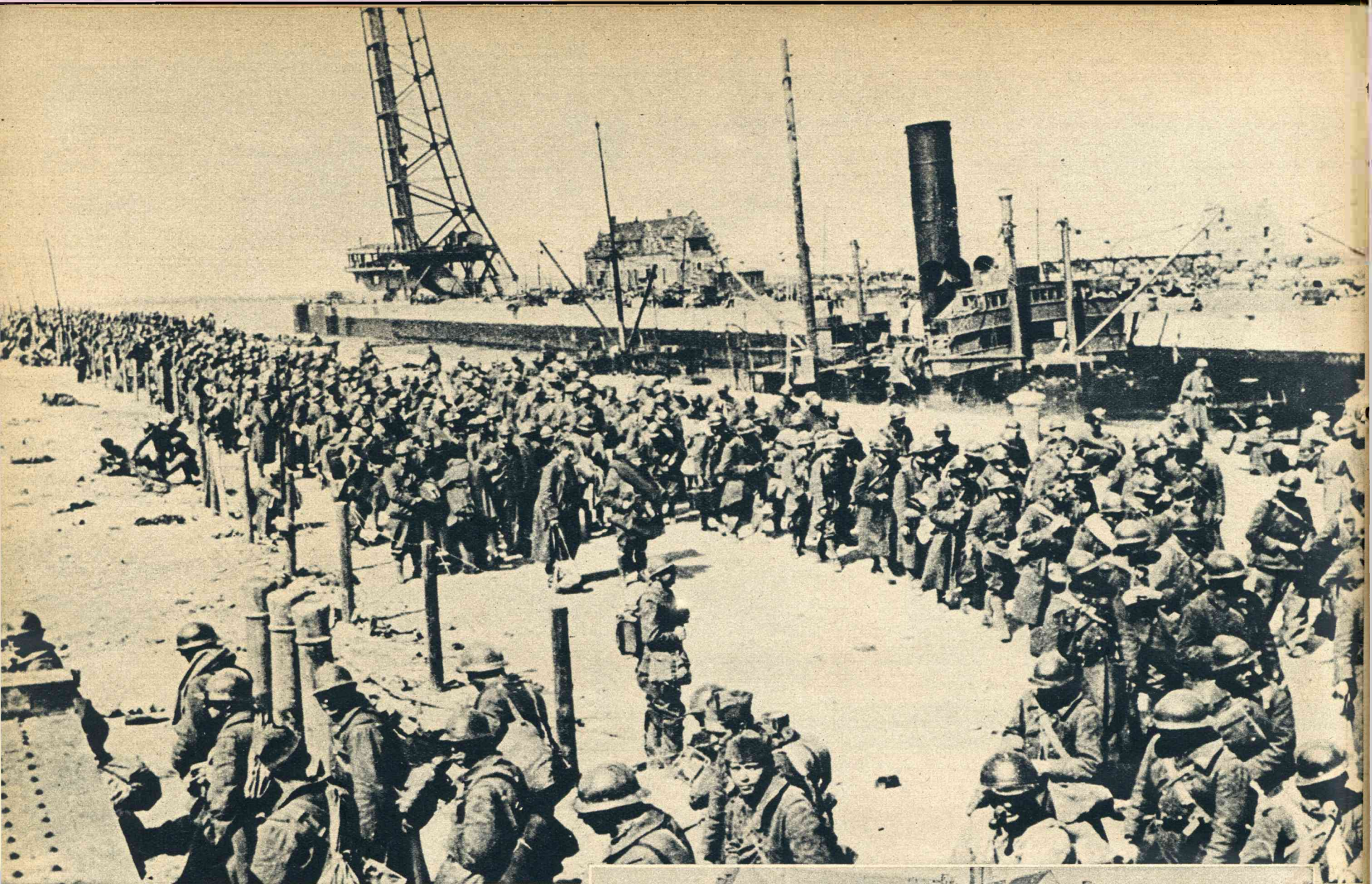
kunnen deze dieren gebruikt worden, ook tot het verrichten van allerlei zwaar werk zijn zij geschikt, zooals een demonstratie ons liet zien. Vrachten hooi van 1500 tot 2000 pond trekken

ze zonder enig bezwaar uit de weide en zelfs voor den ploeg bewijzen zij hun kracht en uithoudingsvermogen. Vermelding verdient wel het feit, dat een Arnhemsche melkinrichting eenigen tijd geleden niet minder dan dertien pony's aankocht, die thans in plaats van de tot dusver gebruikte trekhonden de zware wagens der melkventers voorttrekken. De voornaamste beweegreden tot aanschaffing der dwergpaardjes was, dat de kosten van onderhoud der pony's aanmerkelijk geringer bleken te zijn dan het bedrag dat voor voeding der honden moest worden uitgetrokken.

De pony is bovendien zeer goed tegen ons wisselvallige klimaat bestand; de felste koude deert hem niet, evenmin als regen en gure wind. Opmerkelijk is tevens, dat deze dieren tot flinke krachtsinspanningen in staat zijn, terwijl zij nochtans slechts weinig krachtvoer behoeven. Het is dan ook begrijpelijk dat de vraag naar Shetlandsche pony's den laatsten tijd zeer is gestegen. Dit had evenwel tot gevolg, dat ook de verkoop belangrijk is toegenomen, zoodat in Nederland thans slechts een beperkt aantal pony's beschikbaar is. Als voorbeeld daarvan diene, dat in de weiden, waar baron van Brakell vorige jaren enkele tientallen pony's liet grazen, er thans niet meer dan een dozijn het rijk alleen had.

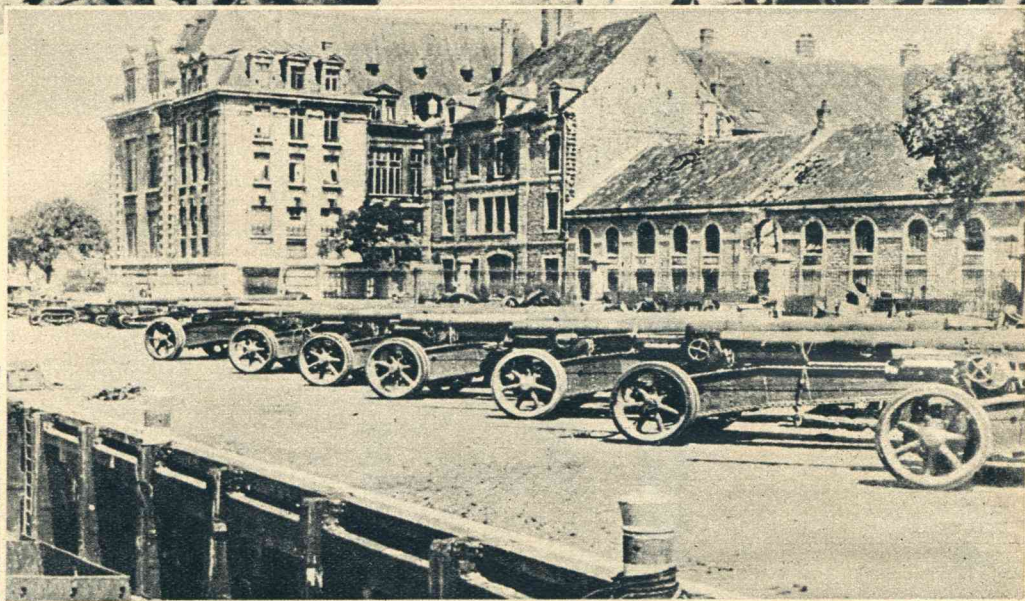
De fotograaf is er met veel geduld in geslaagd de drie pony-veulens samen op één plaatje te krijgen, hetwelk blijkbaar niet naar den zin is van het gevlekte veulen (rechts), dat uit misnoegen eens verachtelijk zijn tong uitsteekt.

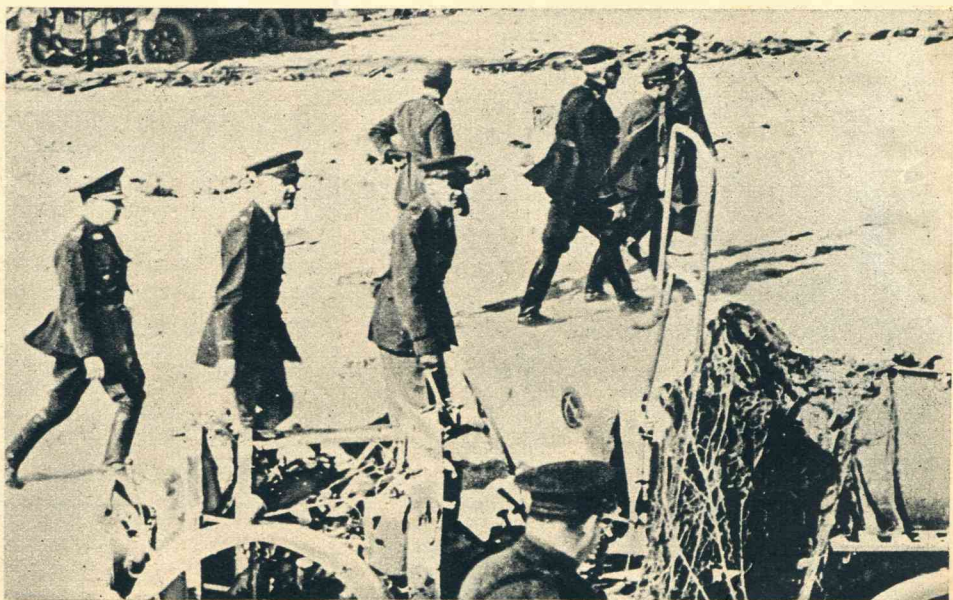

Fransche en Engelsche krijgsgevangenen op de kade te Duinkerken, alvorens naar de interneringskampen te worden weggevoerd.

FOTO'S VAN HET WESTELIJK FRONT

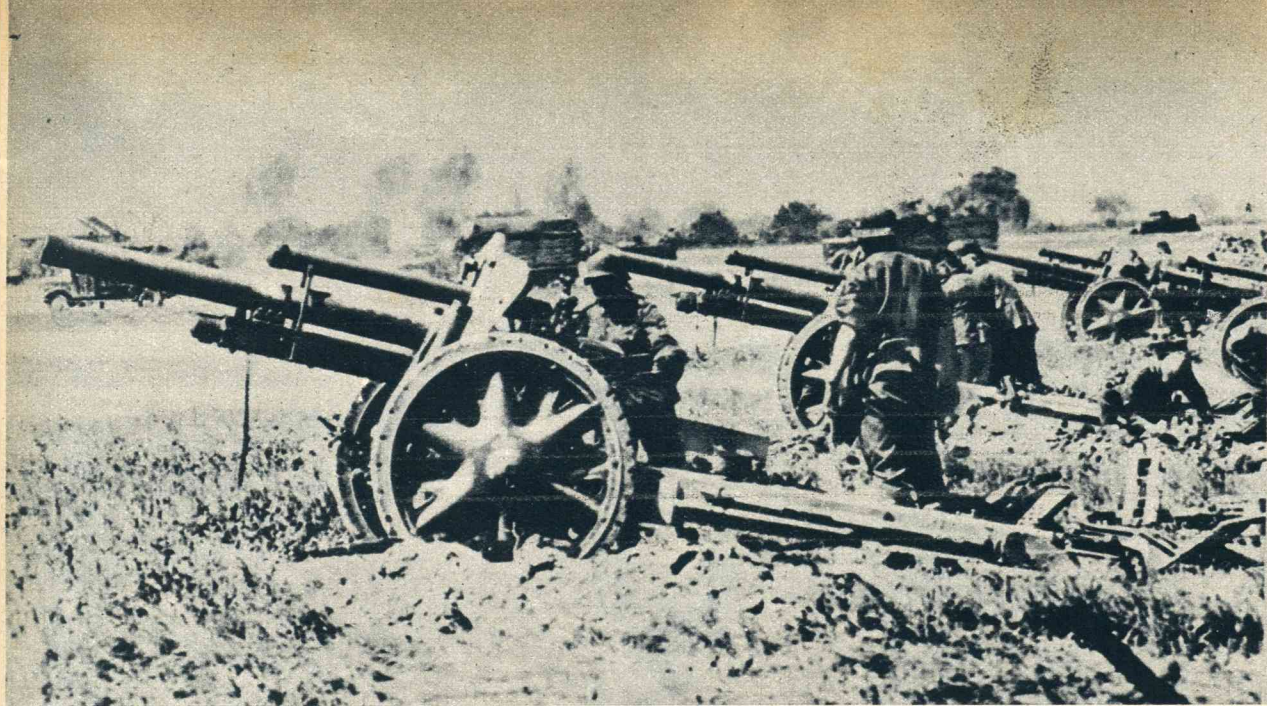

Zware Fransche artillerie, die bij de verovering van Boulogne in Duitsche handen viel.

Duitsche soldaten benutten 'n kort oponthoud in Atrecht om het laatste nieuws te lezen.

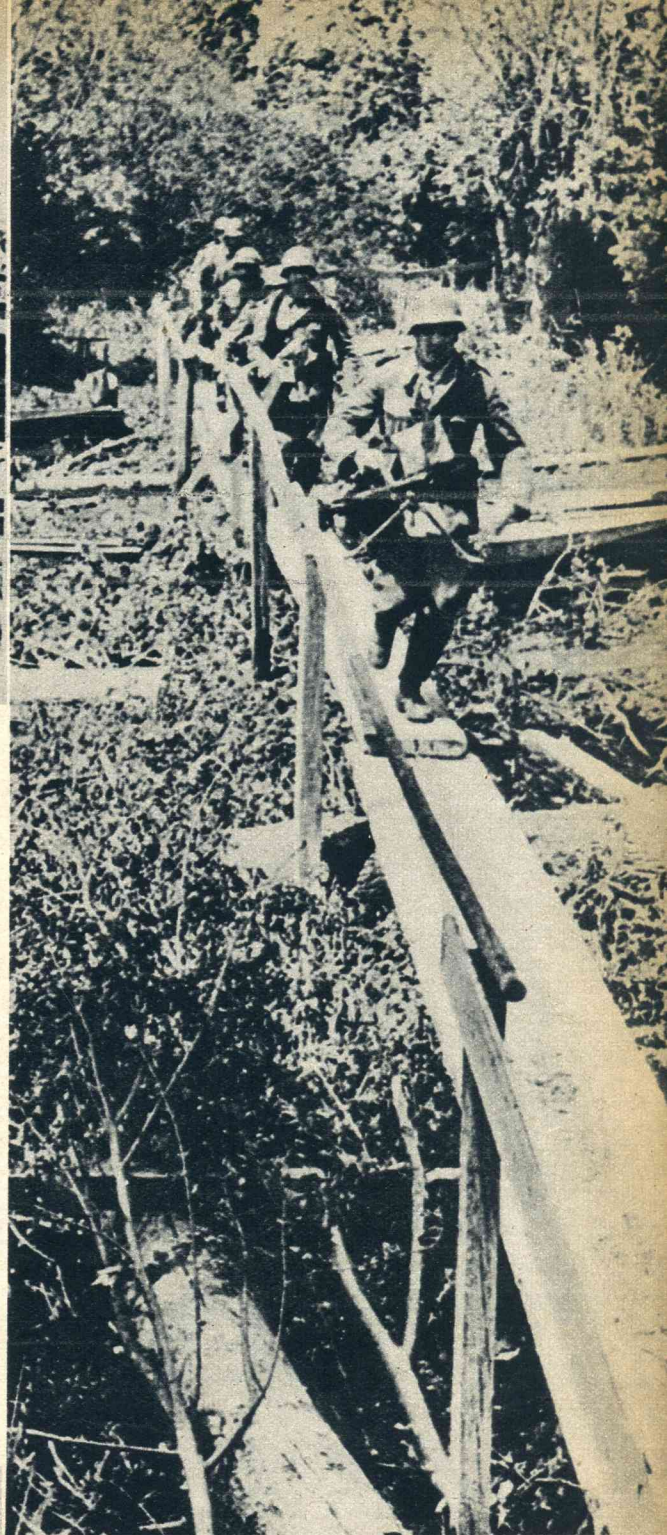
Buitenlandsche militaire attaché's brachten een bezoek aan de slagvelden in Vlaanderen.

Fransche kazematten worden door artillerie beschoten, waarna de infanterie tot den stormaanval kan overgaan.

Een Duitsch gevechtsvliegtuig, dat tijdens den intocht der troepen in Parijs op de Place de la Concorde neerstreek.

Duitsche infanteristen trekken door een moeras in het stroomgebied van de Somme.

Na den val van Duinkerken. Een oorlogstafereel langs een der wegen, die naar Duinkerken leiden: honderden stalen helmen werden door de Fransche soldaten bij hun terugtocht weggegooid.

Geheel links: Een dergeweldige kanonnen van de Duitsche zware artillerie, die tegen de Fransche versterkingen in het westen gebruikt werd.

Het levert een vroolijk gezicht, wanneer 's morgens de platte schuitjes den oogst van dien dag langs de talloze Westlandsche vaartjes ter veiling voeren.

BEDRIJVIGHEID IN HET WESTLAND

Het Westland en de tuinbouw, zijn eenige bestaansbron sinds tientallen van jaren, hebben zware tijden achter den rug. De crisis had er aan talloze vroeger welgestelde tuinders niet alleen hun welvaart ontnomen, maar hun moeizaam opgebouwde en door spaarzaamheid wel gefundeerde bedrijven, groot en klein, geheel uitgeteerd en hun den grondslag benomen. Vaste-lasten-commissies, regeeringssteun, heffingen van de consumenten konden maar aan weinigen eenige werkelijke baat brengen, konden hoogstens den totalen ondergang een tijdlang vertragen, zolang de moge-

lijkheid tot export niet weer open kwam. Want op dien export van hoeveelheden, vele malen groter dan het eigen land kan opnemen, waren de bedrijven ingericht en met kostbare installaties van glasopstand en stookgelegenheid uitgerust.

Wanneer de huidige wereldtoestand één goed ding heeft meegebracht, dan is het de volop herstelde handelsrelatie met Duitschland. En daarmee zijn, zooals het officieel orgaan van den Nederlandschen Tuindersbond verklaarde, loonende prijzen in 'n beheerschte economie in principe feit geworden.

Langzamerhand raakt de veilingzaal gevuld met de voor binnenlandsch gebruik te veilen producten.

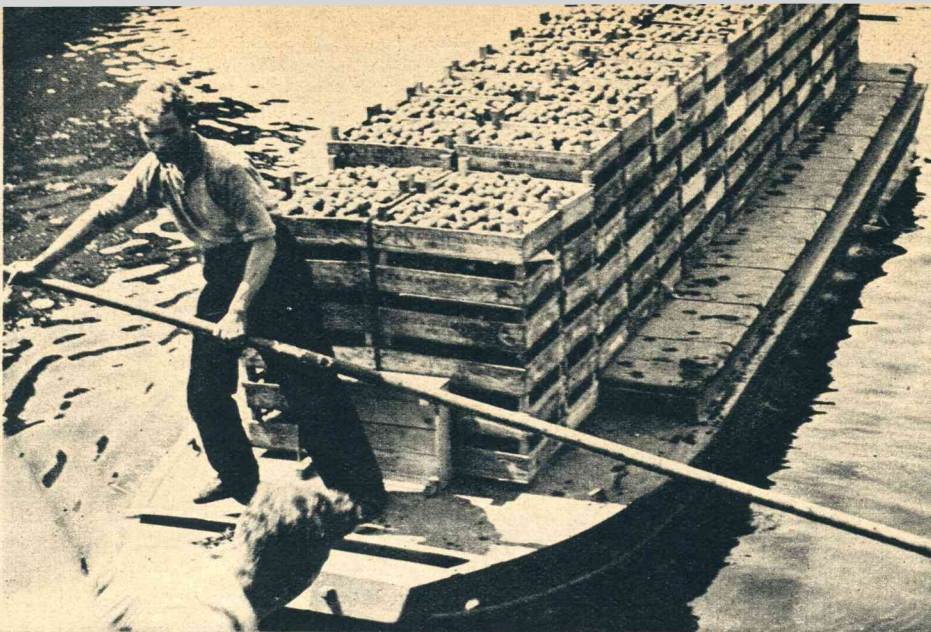
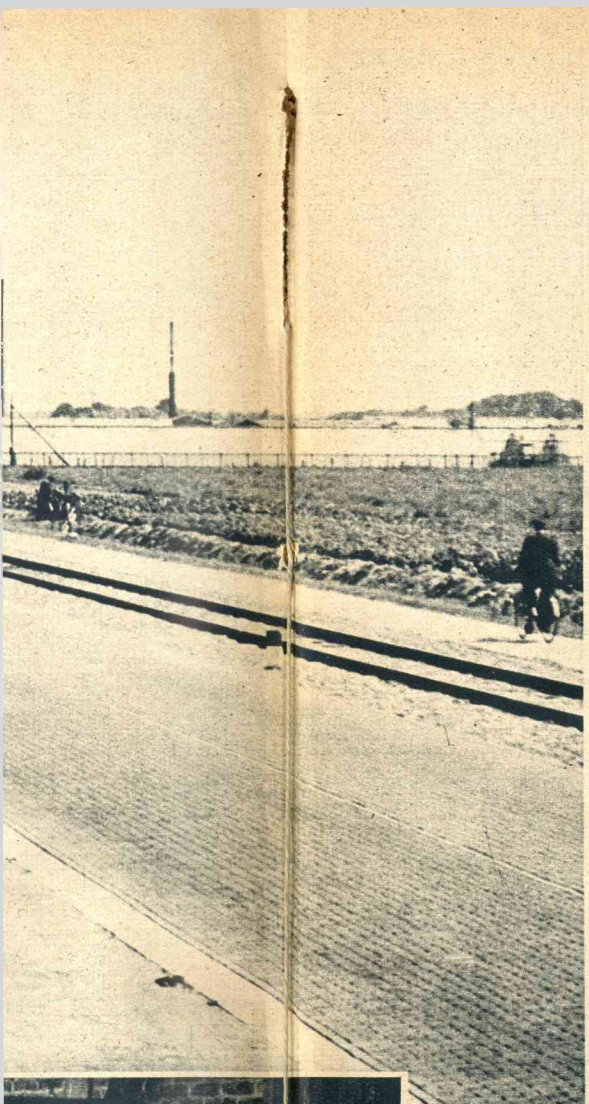
Per kruitwagen verlaten de veilingkisten de exporteursloods.

dag de aanvoer toenemen bij Groenten- en I de veilingen de binnenlandsche dig zullen zijn, producten, die doorgedraaid en regeering geblev terzake samenw den naar Duits van veilingen re groote aantallen arbeidsverdeelin lijks nog nieuwe in samenwerking De steunverle daarvoor behoef consumenten te de mestvaalt g

Het veilingbestu gebruik gevuld links het veili delijk rechts na

Er komen reeds tomaten uit de koude kassen ter veiling, maar de groote aanvoer moet nog even worden afgewacht.

En op het veilingsemplacement staat de trein reeds gereed, die denzelfden dag nog voor doorvoer zal zorgen.

En wie in het Westland in deze dagen een kijkje neemt, zal het ervaren, aan de veilingen, op de tuinen, bij de exporteurs: 't Westland leeft op, er is weer vertrouwen en moed onder de tuinders, hoop en grooter levensvreugde, er is licht en perspectief.

De regeeringsinstanties en voornamelijk de Nederlandsche Groenten- en Fruit-Centrale hebben in korten tijd een ontzaglijken organisatorischen arbeid verricht, die nog dagelijks in allerlei details verbeterd wordt. Juist nu van dag tot

dag de aanvoeren aan de Westlandsche veilingen toenemen bij het rijpen van allerlei gewassen. De Groenten- en Fruit-Centrale laat elken morgen aan de veilingen de hoeveelheden reserveeren, die er voor binnenlandsche consumptie blijkens de ervaring noodig zullen zijn, en deze worden normaal geveild. Alle producten, die vroeger onvermijdelijk zouden zijn doorgedraaid en vernietigd of ter beschikking van de regeering gebleven, worden ter zijde gezet en door de terzake samenwerkende exporteurs verpakt en verladen naar Duitschland. Daartoe laten combinaties van veilingen reeds gezamenlijke treinen lopen van groote aantallen wagons. En op dergelijk terrein van arbeidsverdeling en kostenbesparing worden dagelijks nog nieuwe maatregelen beraamd en ingevoerd, in samenwerking met de exporteursorganisaties.

De steunverleening is van de baan en de fondsen daarvoor behoeven niet meer door de Nederlandsche consumenten te worden opgebracht: het vroeger op de mestvaalt geworpen overgrootte productie-over-

schot wordt geheel door Duitschland opgenomen. De Groenten- en Fruit-Centrale factureert deze enorme hoeveelheden tegen door Nederlandsche en Duitsche regeeringsinstanties overeengekomen prijzen; en tusschen deze regeeringsinstanties van beide landen vindt de verrekening plaats. De Groenten- en Fruit-Centrale keert aan de veilingen en deze koeren op haar beurt aan de tuinders de besomde bedragen uit.

En die prijszetting voor onzen export werkt bemoedigend en geeft in eerste instantie een opluchting ná jaren van prijzen, ook in den voortijd, rondom den vernietigingsprijs en de mestvaalt, verzekert ons het officieel orgaan van den Nederlandschen Tuindersbond.

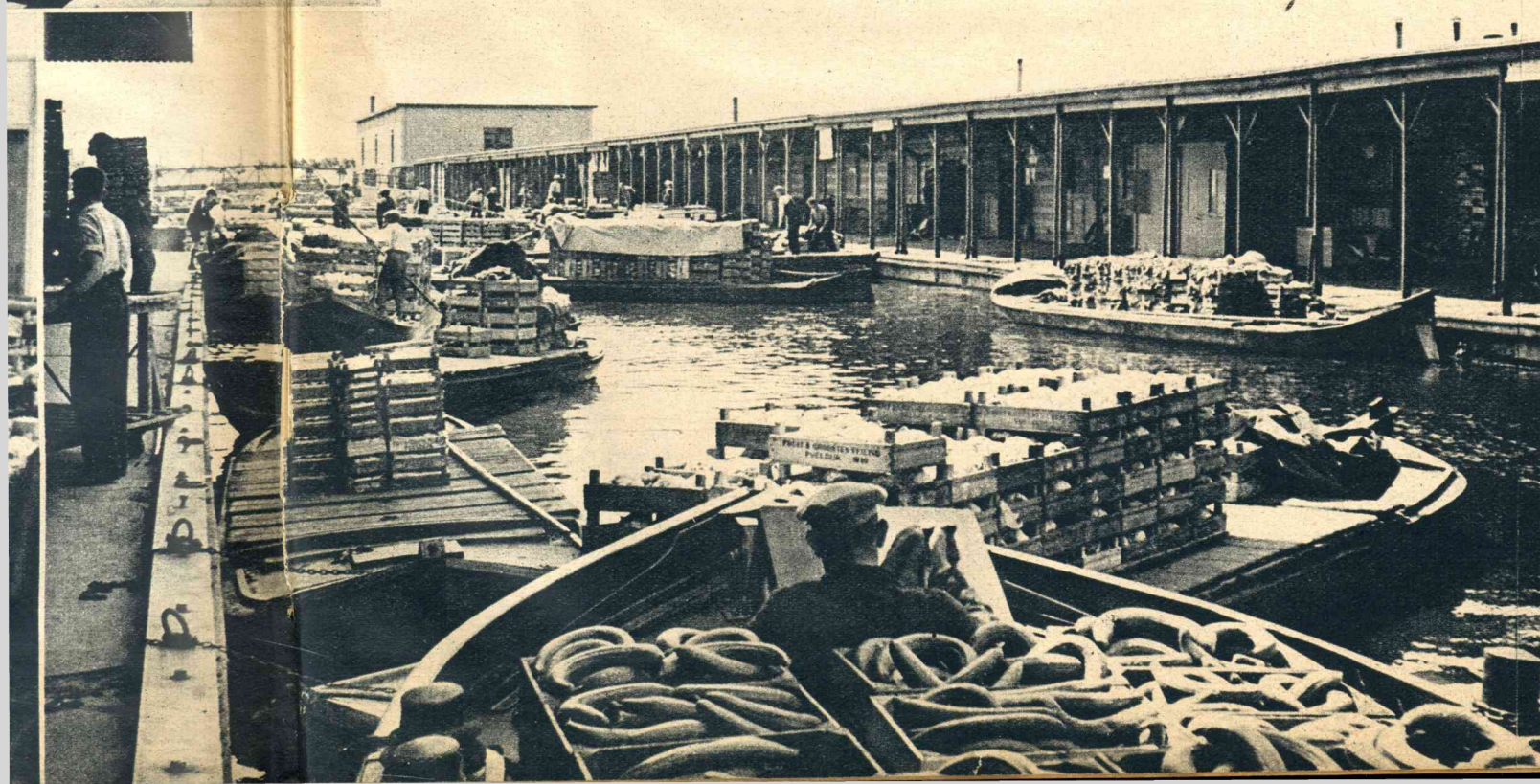
Dat beteekent nog niet, dat alle zorg en alle moeilijkheden de wereld uit zijn. De kweekers kunnen voor diverse producten tevreden zijn met de bereikte prijzen, voor andere blijft er zeker nog geen ruime winst. Maar hierover zijn allen het eens, dat er een grondslag is gelegd, waarop een nieuwe toekomst voor het tuindersbedrijf gebouwd kan worden. Bij voortdurende samenwerking en geduldig overleg, bij grondige, alomvattende organisatie.

En dit ziet u allereigen in het Westland: dat het herleefde vertrouwen alle belanghebbenden bereid maakt tot die samenwerking, tot besparing en tot het verwijderen van alle factoren, die de kosten onnoodig verhoogden.

Het Westland weet, dat het aan samenwerking zijn opkomst en zijn bloei te danken had; het zal aan de Westlanders niet liggen, wanneer een nog ingrijpende organisatie niet nieuwe welvaart en een verzekerd bestaan voor tuinders en arbeiders zou opleveren.

Het veilingbestuur maakt uit, wat er voor binnenlandsche gebruik geveild kan worden; dat gaat (hier in Poeldijk) links het veilinggebouw binnen; het overige gaat dadelijk rechts naar de verpakingsloodsen van de exporteurs.

In handige kistjes worden de producten overgepakt, die naar het buitenland gaan — en alle dragen fier het opschrift Westland-Holland.

DE TERUGKOMST VAN OOM JURRIAN

DOOR

J. GERHARD TOONDER

✱

En hoe kwam je hier binnen, Dries?" vroeg ik streng. „Nou... eh..." stotterde hij, en hij kreeg een kleur.

„Weet je moeder daarvan, Dries?"

„Nee... maar... zie je..." zei hij, en toen zweeg hij.

Ik knikte; jeugd op dwaalwegen, dacht ik. Toch kon ik niet helpen, dat ik medelijden met hem voelde — een groote, dikke, gezonde jonge man, die nu een bloedroode kleur had omdat hij een kop koffie kwam drinken in een nuchter-glimmende cafeteria, en daarmee iets ondeugends deed.

„Kom, we zullen iets drinken," stelde ik voor.

Hij staarde me met angstige belangstelling aan. „Iets drinken..." mompelde hij. „Zeg, Peter... wat drink je hier? Alcohol?"

„Spiritus," zei ik. „Of koffie."

„Koffie. O! Mag ik je op een kop koffie tracteren?"

„Jij? Graag — maar heb je daar geld voor?"

„Ja. Ja, ik heb er geld voor. Ik krijg drie gulden zakgeld per week."

Mijn mond zakte een beetje open. „Wat doe je daar allemaal mee?" vroeg ik verbaasd.

„Nou — eh — sparen, hè. Voor de verjaardagen. En één keer in de week koop ik er sigaretten voor. Ik heb nu al tweeëndertig gulden gespaard."

Mijn mond sloot zich met een klap.

Ik bestelde twee koffie en trachtte vriendelijk tegen den argelozen Dries te glimlachen. Maar er had een duivelsch plan in mij post gevat.

Vrijdag 13 April om 13.31 zou oom Jurriaan op het Centraal Station verschijnen; dat was over twee dagen. Ik kon dan naar hem toegaan en hem vragen, wat alle familieleden mij vandaag al geweigerd hadden — een financieele hulp van eenige tientjes om mij in staat te stellen een oud meesterwerk uit een uitdragerij te redden en zelf een behoorlijk bedrag te verdienen. Maar twee dagen waren lang, te lang; binnen die twee dagen was er iedere minuut een kans, dat een ander mij voor was. En nu, op dit kritieke moment in mijn loopbaan, nu ik zelfs ook geen kans meer zag om zonder tusschenkomst van de bank van leening mijn huur te betalen, moest ik ontdekken, dat oom Jurriaan niet het eenige familielid was, dat mij nog uitkomst kon brengen. Daar naast mij zat Dries Putter, met 'n eenigszins aapachtigen glimlach op zijn dik gezicht, en toonde mij geheimzinnig, dat er in zijn portefeuille werkelijk drie briefjes van tien en in zijn portemonnaie werkelijk twee heele guldens zaten.

Dat deed een duivelsch plan in mij geboren worden. Hij, de dikke Dries, moest en zou me deze drie tientjes leenen. Het was stellig niet edel van me om hem tot zoiets te willen brengen, want hij zou er moeilijkheden om krijgen met zijn moeder.

„Peter Paul," had Betsy Putter nog dienzelfden ochtend tegen me gezegd, „ik denk er niet aan, je één cent te leenen. Je vader was een losbol..."

„Mijn vader heeft zijn heele leven eerlijk en hard gewerkt!" stook ik op. „Ik verdraag niet, dat u kwaad van hem zegt."

„Of je het verdraagt of niet, hij was een losbol. Anders zou hij wel gezorgd hebben, dat je een degelijk beroep leerde en dat hij iets had om je na te laten."

„Hij liet mij het beroep leren, waarin wij beiden dachten dat ik gelukkig kon worden. En moeders ziekte kostte hem alles wat hij had. Het was beter dat hij haar naar Zwitserland liet gaan, dan dat hij mij iets na kon laten."

„Hij was 'n losbol. En jij ook. Ik heb nooit iets opgehad met artisten. Mijn zoon Dries wordt grootgebracht naar andere principes: degelijkheid en spaarzaamheid. Ik denk er niet aan, je ooit in mijn leven iets te leenen, en zodra Dries zelf gaat verdienen, zal ik hem tegen je waarschuwen. Ik zou het je nooit gezegd hebben, want ik ben niet ontaetisch, maar nu je zoo — eh — vrijmoedig bent, me om geld te komen vragen, mag je het wel weten ook."

Dat had ze gezegd, en daaruit bleek zonneklaar, dat Dries zeker moeilijkheden zou krijgen, wanneer

KORTE INHOUD. Pieter Kandel, een jonge en natuurlijk straatarme kunstschilder, ontdekt in een oud uitdragerswinkelje te Amsterdam een prachtig en volgens hem zeer waardevol schilderij. Bij z'n 50-jarige nicht Henriëtta Bosma tracht hij het benodigde bedrag voor den aankoop hiervan ad f 40. — te verkrijgen, doch ze weigert hem het geld te leenen. Een kleine ruzie ontstaat en Pieter begaat de onvoorzichtigheid te beweren, dat haar rijke oom in Amerika Jurriaan Kandel — wien ze vijftien jaar geleden talloze brieven geschreven had, waarop ze slechts één keer een antwoord ontving met het verzoek hem nimmer meer te schrijven — in het geheel niet bestaat. Pieter verlaat z'n nicht moedeloos en besluit z'n weinige bezittingen bij „Oome Jan" te beleenen en het kunstwerk te koopen. Terwijl hij dienzelfden middag kwestie heeft met z'n huisbaas om de achterstallige huur, krijgt hij bezoek van z'n nicht Henriëtta, die hem vertelt, dat ze juist een schrijven van oom Jurriaan ontvangen heeft, waaruit blijkt dat hij Vrijdagmiddag op het Centraal Station te Amsterdam arriveert. In een cafeteria ontmoet Pieter z'n neef Dries Putter, dien hij in zeven jaar niet heeft gezien.

★

ik hem ooit zou overhalen, dat geld te leenen. Wie Betsy Putter kende, kon vermoeden hoe groot die moeilijkheden wel zouden zijn. Maar aan den anderen kant was het schrijnend, dat zoo'n groote lummel met een zak vol geld rondliep, enkel en alleen voor verjaardagen, terwijl er om hem heen duizenden armoede leden en ikzelf nog nooit in mijn leven zoo om een paar tientjes verlegen had gezeten. Ik zou het hem ten slotte eerlijk terug betalen, met rente desnoods; en voor zijn karakter was het misschien niet eens slecht om eens eigenmachtig op te treden. Hij was daar trouwens al mee begonnen door deze cafeteria binnen te wandelen.

„Wou je een sigaret?" bood ik aan.

„Ik heb er al twee gerookt vandaag," zei Dries.

„Rook dan nog een derde."

„Mama zegt..."

„Het is niet waar, wat mama zegt."

Hij keek me eventjes ongeloovig aan, maar griste toen met een snelle beweging een sigaret uit het doosje, dat ik hem voorhield. Ik gaf hem even tijd om te blozen en wat bij te komen van zijn tweede heldendaad van dezen dag.

„Waarom kwam je hier de cafeteria binnen, Dries?" vroeg ik toen.

„Nou, zie je," legde hij uit, „je komt er vaak langs, hè, en al de jongens van de les komen er vaak, en nu wou ik... en nu dacht ik..."

„Niet veel aan, vind je wel?" hielp ik hem.

„Nee," knikte hij, „nee, niet veel..." en hij probeerde zijn verwarring te verbergen achter een wereldwijzen trek aan zijn sigaret.

„Maar de koffie is wel goed."

„Ja, heel goed, die koffie."

„Wat heb ik jou in lang niet gezien," ging ik voort, in een wanhopige poging zijn aandacht gespannen te houden.

„Ja, in lang niet. Zeg — Peter..." en nu keek hij me plotseling met onverholen nieuwsgierigheid aan, „zeg, kom jij hier nu vaak?"

„Ik eet hier alle dagen."

„Mama zegt, dat het eten hier vitamine-arm moet zijn."

„Dat kan wel. Maar ik heb niet zoo'n verstand van vitaminen. Ik heb er nog nooit een gezien. En ik zou niet weten, waar ik anders moest eten."

„Heb je nooit honger?"

„Ja," bekende ik, „meestal 's avonds tegen tien, maar dan neem ik een boterham."

Dries sperde zijn blauwe knikker-oogen wat verder open en bekeek me, zooals een natuuronderzoeker een merkwaardigen en griezigen duizendpoot zou bekijken.

„Dan neem je een boterham," knikte hij, alsof het nemen van een boterham met niets anders te vergelijken zou zijn dan met het plegen van een roofmoord. „En... en..."

„Wel?"

„Je vindt het misschien niet behoorlijk als ik het vraag."

„Ga gerust je gang."

„Is het waar, dat je vaak dronken bent?"

„Wie zei dat?"

„Je bent toch artist — en ik hoor altijd dat artisten... nou ja."

„Toevallig hoor ik niet bij die artisten, die „nou ja" zijn," sprak ik kort.

„Maar ik dacht..." het scheen hem moeilijk te vallen, zijn gedachten tot uitdrukking te brengen.

Hij aarzelde wat, schoof wat op zijn kruk heen en weer, en haalde ten slotte zijn horloge te voorschijn.

„Ik zit hier al tien minuten," zei hij verschrikt.

„Ik... ik zit mijn tijd te verpraten. Ik moet direct naar tante Amelia."

„Je hoeft niet naar tante Amelia te gaan," zei ik geruststellend. „Tante Amelia, noch oom Karel, noch de zeven kinderen zijn ziek of dood."

„Watte?" vroeg hij verstandig.

„Onze nicht Henriëtta is er op bezoek," legde ik uit. „Ze zei me toevallig vanmiddag, dat ze er heen zou gaan. En ze heeft een brief van oom Jurriaan gehad, dat hij komt."

„Oom Jurriaan?" hijgde Dries. „Oom Jurriaan, die zoo verschrikkelijk rijk is? Maar dan zal mama willen, dat ik onmiddellijk kom om er over te spreken!"

„Je kunt er ook met mij over spreken," stelde ik voor. „Ik weet er alles van, want ik heb dien brief zelf gelezen. Oom Jurriaan komt Vrijdag den dertien om dertien uur eenendertig aan, en hij laat nicht Henriëtta vast weten, dat hij haar in zijn testament bedacht heeft."

„Dat is héél belangrijk," vond Dries, „ik denk, dat mama..."

„Mama en tante Amelia en nicht Henriëtta blijven daar gezellig den heelen avond over kletsen," knikte ik. „Ik begrijp niet, waarom je daar met alle geweld bij wilt zijn."

„Ik wil dat ook niet... nee, nou moet je niet denken, dat ik dat graag wil," zei Dries dapper, terwijl hij na een aantal zware halen zijn sigaret doofde. „Maar, zie je, ik moet mama natuurlijk vertellen, dat de les niet doorging, en als ze dat hoort, zal ze willen weten..."

„Zeg maar, dat je mij tegenkwam," opperde ik valsch, „en dat we wat gepraat hebben."

„Ja — dat kan ik zeggen," knikte hij. Hij scheen er even over na te denken en voegde er dan aarzelend aan toe: „Maar... maar jij bent een artist."

„En wat zou dat?"

„En... en woon je nu heelemaal alleen en moet je zelf je brood snijden?" vroeg hij plotseling. Mijn vrijgevochten levenswijze scheen hem te interesseeren en ik besloot daar gebruik van te maken.

„Ja. En ik moet zelf mijn schoenen poetsen en mijn bed opmaken, en soms maak ik ook mijn atelier schoon."

„Wat is dat eigenlijk voor iets — een atelier?"

„Als je even meeloopt, kun je het zien," noodigde ik uit. Hij aarzelde en keek weer op zijn horloge.

„Het is er juist een reuzenrommel," moedigde ik aan, en nu won zijn nieuwsgierigheid het. Hij ging met mij mee; wel pakten er zware wolken van bezorgdheid samen op zijn voorhoofd, voor zoover zijn voorhoofd daar althans ruimte toe bood, maar hij ging mee en stelde me onderweg verdere vragen aangaande de hevigheid en de frequentie van mijn dronkenschap, den aard van mijn nicotine-vergiftigen en de wildheid van de feesten, die ik met mijn vrienden hield. Het stelde hem hevig teleur, te moeten hooren, dat ik nogal alcoholvrij was, nog nooit nadeelige gevolgen van mijn vijftien dagelijkse sigaretten en vier pijpen had ondervonden, en zeker niet vaker feesten meemaakte dan Dries Putter verjaardagspartijtjes. De bewondering, die hij me had toegedragen, scheen in het licht van deze nuchtere feiten ernstig te slinken — maar toen wij het oude huis bereikten, werd zijn vrouwen in mijn genie met één slag hersteld. In de eerste plaats is het al wel een teken van verregaande lichtzinnigheid om te wonen in een huis, waar met krulletters op geschreven

staat: „H. Hanger, cotillons en feestartikelen”. Hoe de verdrietige mijnheer Hanger ooit de roeping gevoeld kon hebben om de wereld met feestartikelen te verrijken, is een van die zonderlinge raadsels waar het leven ons soms voor stelt, maar zijn opschrift verleende in ieder geval het heele huis een sfeer van onbetrouwbare speelscheid.

„Peter...” fluisterde Dries heesch. „Wat zijn dat... cotillons?”

Zijn vraag bracht mij in verwarring. Ik had dit opschrift dagelijks ontelbare malen gelezen en nog nooit had ik mij afgevraagd, wat het feitelijk kon beteekenen; maar wel moest ik erkennen, dat het ook voor mij plotseling een sinister tintje had.

„Ik weet het niet,” zei ik. „Ik denk iets, dat het midden houdt tusschen coteletten en carillons.”

Wij gingen naar binnen en werden daar opgenomen in een ondoordringbare duisternis. De heer Hanger was er geen voorstander van, dat zijn huurders op zijn kosten electrischen stroom verbruikten, en had dus het lichtnet zoodanig laten aanleggen, dat alleen van zijn parterre uit de ganglampen ontstoken konden worden. Alleen wanneer mijnheer Hanger zelf een tocht langs de trappen waagde, baadde zijn weg in een zee van licht — wij anderen moesten ons met zaklantarens behelpen.

Halverwege de eerste trap vond Dries het al zoo erg, dat hij van zenuwen begon te giegelen. Op de tweede, die wij tastend en strompelend bestegen, begon hij ook te struikelen; op de derde stapte hij tweemaal mis, maar toen wij de laatste gang over liepen, werd hij ineens stil en greep mijn mouw. Ergens uit de zwarte duisternis, die om ons heen lag, tusschen en boven het overal steunende gekraak van oud hout, klonken plotseling zachte tonen, die zich als aarzelend aaneenregen tot een vage, spookachtige melodie...

„Peter... Peter...” hijgde Dries.

„Dat is niets,” troostte ik. „Dat is Sonia Velmy maar. Die verbeeldt zich soms, dat ze kan componeren.”

Hij begreep het misschien niet heelemaal, maar mijn woorden klonken geruststellend genoeg om hem den moed te geven, mij verder te volgen, zij het dan ook huiverend. Tot zichzelf kwam hij eerst weer, toen we eindelijk in het licht van mijn atelier stonden.

Het was daar werkelijk een onbeschrijfelijke wanorde. In mijn haast om geld te gaan leenen voor het schilderij, had ik dien ochtend mijn bed niet netjes opgemaakt; en de aanblik van dekens en gefrommelde lakens op een stoel is altijd zeer afschrikwekkend. Op het tafeltje bij het raam lagen verftubes en kwasten over en door elkaar; tegen den wand daarnaast leunden ordeloos halfvoltodo landschapjes en een paar stoffige oude lijsten. De ezel lag over den vloer, te midden van de scherven van mijn theekopje, en te anderer zijde bevonden zich de wrakstukken van de petroleumkachel. Het geheel was voldoende om mij in dat waas van artistiekeit te hullen, dat Dries Putter van me verwachtte.

„Ga zitten — ga zitten,” zei ik, „ik zal even den rommel een beetje opruimen. Steek intusschen nog maar eens op.”

Dries ging zitten, rookte manlijk en keek toe, terwijl ik den ezel overeind heesch, de kachel herstelde en de dekens op mijn bed gooide; maar juist toen ik me met de scherven wilde bemoeien, zei hij verschromt:

„Peter — wat is dit?”

Hij hield iets omhoog, dat blijkbaar naast hem in den stoel had gelegen — een dameszakdoekje met 'n kanten randje. Hij keek ernaar of het een toppunt van griezeligheid en avontuurlijkheid was om zooiets op een vrijgezellenkamer tegen te komen; maar ik herkende er een eigendom van Henriëtta in.

„Gooi maar in den hoek,” zei ik, „dat is niets. Hoe vind je dit schilderij?”

Wij bekeken de schilderijen; de dingen, die ik voor de kleine kunsthandels maakte, en ook de paar

koppen, waar ik me in den overgebleven tijd aan wijdde. Dries bekeek ze met halftoegeknepen oogen, want hij was wel eens op een tentoonstelling geweest en had de kenners daar óók leelijke gezichten zien trekken. Hij begon te vragen of ik dat nu heelemaal zelf deed en of ik niet vreeselijk goed kon teekenen en of de poot van die koe niet scheef stond en of ik dat nu zoo maar uit mijn hoofd deed, en alle andere vragen, die de Putters en de Hangers aan artisten plegen te stellen; maar toen wij tot de beschouwing van een oud, bruin-rood geveltje gekomen waren, zei hij plotseling:

„Ja, eh... zeg Peter, je zult het wel erg dom van me vinden, maar... ik vind de kleur van de lucht niet zoo mooi.”

„Wat mankeert daaraan?” vroeg ik. „Het is een gewone Hollandsche regenlucht.”

„Ja, maar hij is zoo blauwig, en dat staat niet naast het rood van de steenen!”

„Toch zie je het vaak zoo.”

„Maar mooi is het niet... vind ik. Ik heb er natuurlijk geen verstand van...”

Ik knikte. Hij had gelijk. Dat was jammer voor mijn schilderijtje, maar verheugend voor Dries, ik moedigde hem aan, voort te gaan met zijn critiek, en van de tien opmerkingen, die hij maakte, waren er vier raak, wat meer is dan van de meeste kunst-kenners gezegd kan worden. Ik prees hem zoo luid als ik met mijn geweten en de gehoorigheid van het atelier in overeenstemming kon brengen en zijn glimmend rood gezicht werd nog glimmender en rooder door de nieuwe kundigheid, die hij aldus in zichzelf ontdekte.

„Daar zou je geld mee kunnen verdienen,” zei ik.

„Hè? Geld? Hoe?” vroeg hij.

„Als je smaak en een beetje kijk op schilderijen hebt...” begon ik, en toen vertelde ik hem, omstandig en zoo smakelijk mogelijk, het verhaal van de Van Goyen tusschen de kachelpijpen. Wanneer hij onrustig werd of naar zijn horloge tastte, gooide ik er een schepje boven op en putte me uit in beschrijvingen van de geheimzinnigheid van dat uitdragerskeldertje, de schoonheid van het schilderij en de geweldigheid van de bedragen, die je met zooiets kon verdienen. Toen ik merkte, dat het mij eindelijk gelukt was, hem het horloge en zijn moeder te doen vergeten, besloot ik: „Nou — ik bedoel maar: daar zit iets in, zie je. Daar is iets mee te beleven en iets mee te verdienen. Waarom probeer je zooiets niet?”

„Ja,” zei Dries suf. „Ja. Zou... zou ik dat kunnen leeren?”

„Waarom niet?”

„Mama zou het nooit goedvinden.”

„Als ze ziet, dat je er wat mee bereikt, wel.”

„Hoe kan ze dat zien?”

„Hm, ja... laten we eens denken,” bromde ik. „Om te beginnen... heb je er zin in?”

„Het lijkt me erg leuk,” sprak Dries aarzelend, „maar mama...”

„Probeer het dan eerst eens met dat schilderij, waar ik het over had.”

„Dat? Maar... dat durf ik niet...”

„Luister nu eens goed,” zei ik bevelend. „Kom me morgenochtend om tien uur hier halen. Kan dat?”

„Ja; mama weet dat ik dan altijd ga wandelen. Ik moet iedereen dag een uurtje wandelen, zie je, voor lichaamsbeweging. De dokter zegt...”

„Dus je komt me halen, en dan moet je die dertig gulden bij je hebben. Ik zorg dan wel voor het andere geld. Dan gaan we samen dat ding op den Zwanenburgwal koopen; ik maak het schoon, probeer een certificaat te krijgen, dat het een Van Goyen is, en dan zien we eens hoeveel honderden we er voor kunnen krijgen. Jij krijgt je dertig gulden terug en een vierde van de winst, en je vertelt je mama niets, totdat je haar kunt laten zien, hoeveel je er mee verdiend hebt.”

„Maar... de verjaardagen...?”

„Wanneer is er weer iemand jarig?”

„Begin Mei... oom Hein...”

„Begin Mei hebben we ons geld al lang weer terug. En anders ga je naar een bazar en koopt voor oom Hein een mooie vulpen van twee kwartjes.”

„Ik weet niet... mama...”

„Je moet gauw beslissen, want je zult zoo langzamerhand wel naar huis moeten. Ik neem het je niet kwalijk als je het niet doet, hoor... er zijn menschen genoeg, die graag met me in zee willen gaan.”

Ik voelde geen oogenblik, dat ik hier iets verkeerd mee deed. Integendeel. Ik lichtte Dries Putter ten slotte niet op, ik bood hem zelfs een kans aan om geld te krijgen zonder er iets voor te presteeren. Wie ik min of meer oplichtte, was niet Betsy Putter, in zooverre dat ik een poging deed haar opvoedings-systeem in de war te schoppen, maar dat kon Dries alleen maar ten goede komen, en haar gunde ik het, vooral sinds ze mij vanochtend vertelde, hoe ze over mijn vader dacht. En Dries scheen op het punt te staan, dat hij ging zwichten. Hij liep, hevig transpireerend en blijkbaar aan 'n zwaren innerlijken strijd ten prooi, een paar keer het atelier op en neer; soms keek hij op zijn horloge, soms mompelde hij woorden als: „Ja... nee... mama...” en eens nam hij zijn portefeuille om naar de drie tientjes te kijken.

„Als je me dat geld geeft, wil ik het ook wel alléén gaan koopen,” stelde ik voor.

„Ja... nee...” merkte hij op. Hij bleef staan, wrong zijn vingers in zijn halsboordje alsof het hem plotseling te klein was geworden en bracht eindelijk met gewurgde stem uit: „Goed... ik ga mee... om tien uur...”

Een vreemde bleekheid overtoog, na deze heldendaad, zijn bolle koonen. Ik wendde mij af, ten deele om zijn gevoelens te sparen, ten deele om de mijne te verbergen.

En even later beleefde de trap het ten vierden male dien dag, dat zij door een dik en onwennig persoon betreden werd, want na zijn heroische beslissing was Dries er niet toe te bewegen nog één minuut in mijn atelier te blijven. Het was, van den aanvang af, een zware tocht, zwaarder dan de vorige, want Dries gedroeg zich, nog trillend van

Bij het eerste morgenlicht uitgevaren, komen de garnalenvisschers nog in den ochtendnevel alweer de haven binnen om hun vangst aan den afslag te kunnen brengen.

DE SCHEVENINGERS gaan ter garnalenvangst

De garnalenvangst is nooit de specialiteit van de Scheveningers geweest. Maar de beperkingen, die de oorlogstoestand en het gevaar de groote visscherij opleggen, hebben de animo voor de garnalenvangst vergroot. En het blijkt, dat die op 't oogenblik niet onprofijtelijk beoefend wordt: het publiek troost zich over de schaarschte aan andere visch graag met wat garnalen.

In alle vroege varen de schuitjes uit om na weinige uren nog tijdig terug te zijn voor den afslag; de vangst is dan voldoende om een loonende besomming te maken. Maar wanneer

De lading wordt zorgvuldig gezeefd . . .

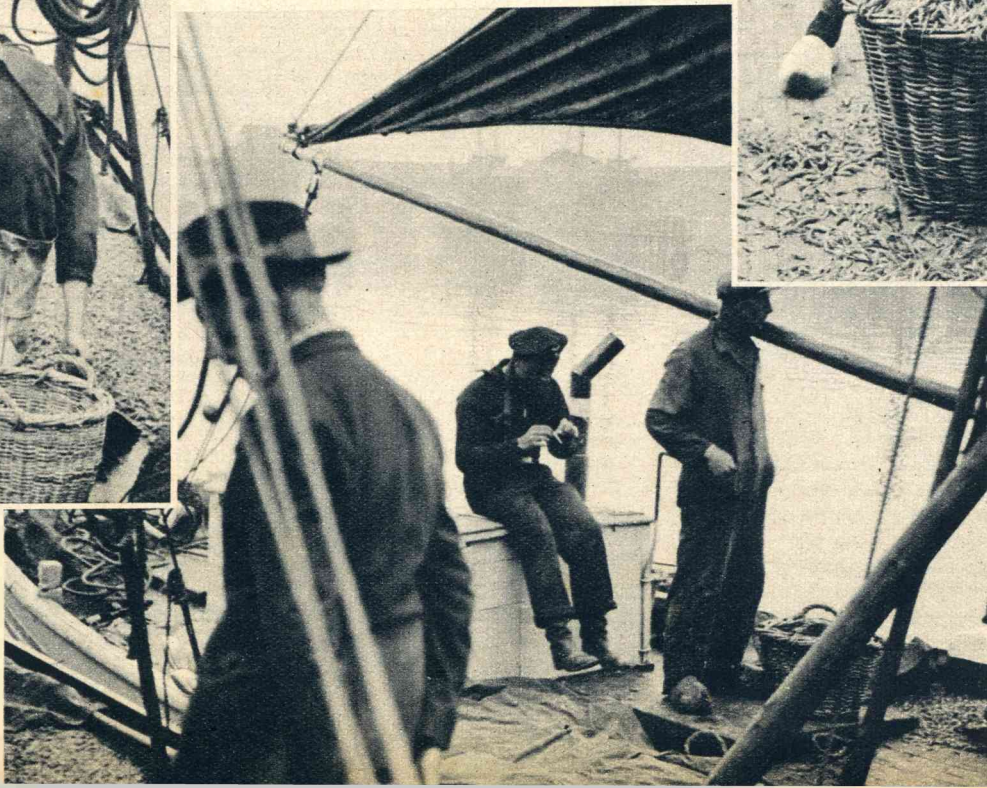

En u ziet: er komen manden te kort!

. . . en in manden gestort om naar den afslag vervoerd te worden.

Een Deutsche matroos maakt de reis mee, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn.

eenmaal oorlog, zeegevechten en mijnengevaar van de baan zijn, dan zullen de Scheveningers zich wel haasten om ons hun oude, complete sorteer-ring van Noordzeevisch weer voor te zetten.

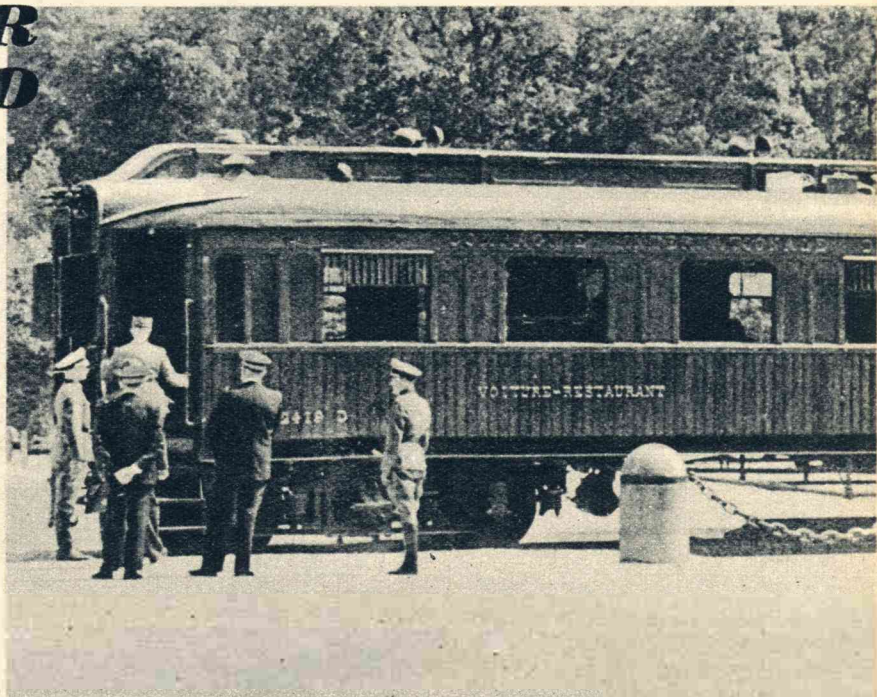

Hitler en Mussolini hadden een bespreking te München teneinde de voorwaarden voor den wapenstilstand met Frankrijk te bepalen. Staande in een auto lieten zij zich naar den Führerbau rijden. Daarna verschenen zij op het balkon van dit gebouw.

BESPREKINGEN OVER DEN WAPENSTILSTAND

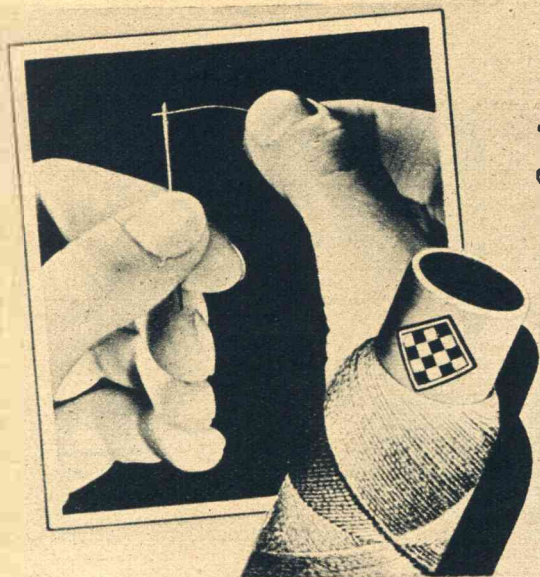
De aankomst van de Fransche delegatie te Compiègne. Vooraan generaal Charles Huntzinger, achter hem links vice-admiraal Leluc met aktentasch en de generaal der luchtmacht Bergeret. In burger met aktentasch ambassadeur Noël.

De Fransche delegatie betreedt den salonwagen te Compiègne, waar ze de voorwaarden voor den wapenstilstand in ontvangst nam.

Generaal-kolonel Keitel, de chef van het opperbevel der weermacht, overhandigt generaal Huntzinger de wapenstilstandsvoorwaarden. Rechts de generaal der luchtmacht Bergeret — links vice-admiraal Leluc.

Gütermann's
Naaizijde

STERK
ELASTISCH
KLEURECHT

Let op het
handelsmerk:
Het schaakbord!

Mijn man is helaas niet thuis!

Ik zal hem echter mededeelen, wat U gezegd heeft: Dr. Schieffer's Stofwisselingzout bij verstopping, overtollig vet, reumatiek, onzuivere huid, aambeien met succes gebruikt door U en Uw vrienden. Ook voor grondige darm- en bloedzuivering geen beter middel dan:

**Dr. Schieffer's
Stofwisselingzout**

Per flacon fl. 1.05 Dubbel-flacon fl. 1.75
bij apothekers en vakdrogisten.

De snelle Werking bij Hoofdpijnen...

Dikwijls kan men eenvoudig op het verdwijnen van den pijnlijken druk wachten. Wie veel door hoofdpijnen geplaagd wordt weet deze snelle werking der Spalt-Tabletten te waardeeren. De werking van de Spalt-Tabletten berust o.a. daarop, dat zij ook de spastische oorzaken der pijnen bestrijden. U doet er goed aan altijd een paar Spalt-Tabletten in het gemakkelijke platte doosje bij U te hebben, zoodat U elke opkomende pijn onmiddellijk kunt verdrijven.

Prijs:
10 stuks f0.50, 20 stuks f0.90.

Verkrijgbaar in alle
apotheken.

Dr. H. Nanning,
Den Haag, Korte Poten 7a.

NU de hand aan den ploeg!

Bouw nu aan Uw technische
ontwikkeling met de degelijke
schriftelijke lessen van:

Vraag kosteloos
prospectus

PBNA ARNHEM

studeer techniek thuis!

DE TERUGKOMST VAN OOM JURRIAAN

Vervolg van blz. 19

zenuwachtigheid, heel wild en overheerscht, daar in het duister. Twaalf treden lang ging het goed, maar de dertiende werd hem noodlottig en hij daverde met zwaar geraas de resteerende drie af. Gelukkig voor hem stond ik juist in het centrum van de baan, die de wetten van de zwaartekracht hem dwongen te volgen — ik werd door den doffen plof, waarmee hij tegen mij aanrolde, tegen den muur gegooid, maar hij brak door mijn tussenkomst geen van zijn ledematen en er geschiedde hem niets ernstigers dan dat hij als een zak meel onder aan de trap terecht kwam. Toch konden we op dat moment niet voorzien, hoe noodlottig die val van de dertiende trede voor hem en voor ons allen zou worden.

Er gleed een flauw licht over het duistere tooneel van onze zwakte en een zachte vrouwenstem zei: „Maar Peter, ik ga me ongerust over je maken. Dat is nu al de tweede keer vandaag. Wat doe je eigenlijk?”

„Ik houd me bezig met olifantendressuur,” zei ik. „Als je je deur wat verder open doet, hebben we misschien genoeg licht om het stoffelijk overschot van den tweede hier ergens te vinden.”

Sonia Velmy opende haar deur wat verder en we vonden Dries al spoedig tegen den wand. Hij lag ernstig naar boven te kijken, maar toen hij nu onverwacht een vrouwelijk wezen op zich toe zag komen, kwam er een blik van schrik en afgrijzen in zijn oogen en stond hij met een verbazingwekkende snelheid op.

„Heb je... heeft u iets gebroken?” vroeg zij.

„Ja,” stiet Dries uit. „Ja. Dag...” en hij drong onstuimig naar voren om haar te ontkomen en zich van de volgende trap af te werpen.

„Wacht even, Dries!” riep ik. „Ik zal je bijlichten!”

Dries bleef huiverend staan ergens in de duisternis boven den afgrond, terwijl ik de lantaren weer opzocht.

„Wat is het voor een diersoort?” vroeg Sonia intusschen. „Nogal schichtig, geloof ik, hè?”

„Als een wezel,” beaamde ik, „maar overigens volkomen tam.”

„Willen jullie niet even binnenkomen?” noodigde zij uit. „Dan kan hij wat opknappen en jullie kunnen me een beetje gezelschap houden. Ik voelde me juist nogal alleen vanavond.”

Ik zocht op den tast Dries weer op en vond hem bij de trapleuning, waar hij zich stijf tegenaan had gedrukt als om zich zoo klein mogelijk te maken. „Of we even binnenkomen, Dries,” zei ik luid.

„Ik... ik moet... ik zal...” „Kom nu maar,” moedigde ik aan. „Denk er om, je moet beleefd zijn.”

En aangezien Dries er van zijn prilste jeugd van doordrongen was, dat beleefdheid een der schoonste deugden en het elfde gebod is, volgde hij me, zij het dan ook schuw, bij Sonia naar binnen.

Ik stelde hen aan elkaar voor. Dries stak zijn hand uit en trok die weer terug, voordat zij haar had kunnen vinden, zei met een prop in zijn keel „Aangenaam”, en struikelde toen over de fruitmand. Het moet gezegd worden, dat Sonia's interieur meer fraai dan praktisch was en dat het van weinig inzicht getuigde om 'n volle fruitmand om den hoek van de deur op den grond te zetten. In ieder geval gaf de drukke bezigheid van het zoeken en oprapen der vroolijk weggehobbeldde appels en peren Dries ruimschoots tijd om over de eerste en ernstigste verlegenheid heen te komen.

Wordt vervolgd

AAN ONZE ABONNÉ'S

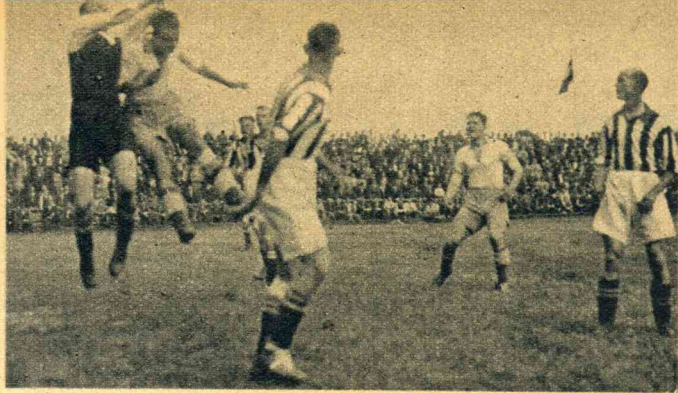
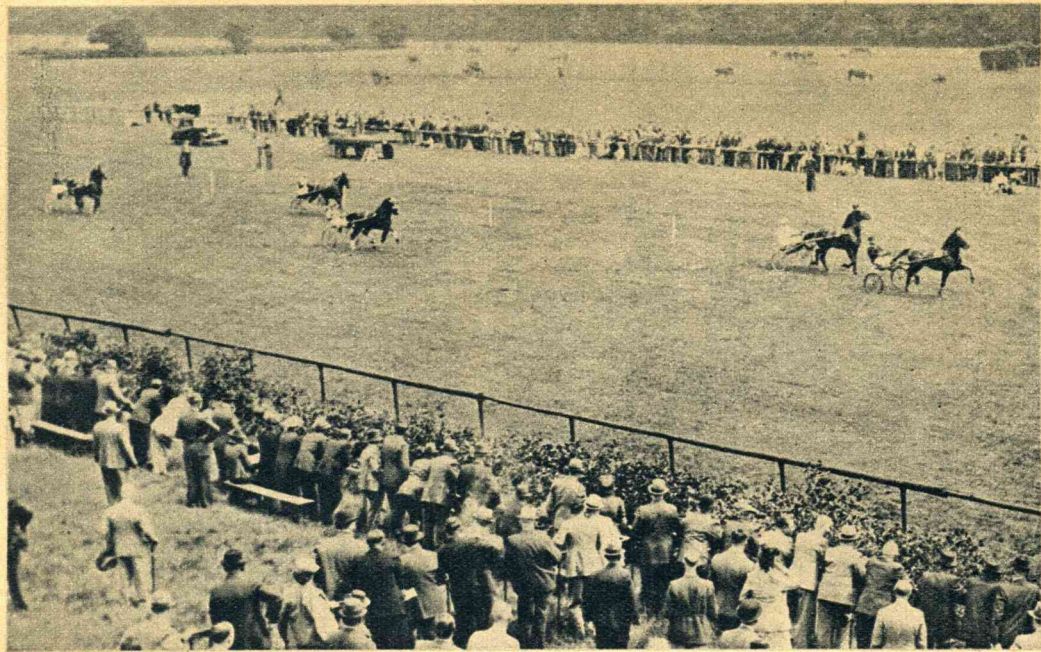
Zooals onze lezers gezien zullen hebben, verschijnt ons bijblad „De Humorist” thans in boekdruk, waardoor het mogelijk is den druk uit te voeren in een fleurig tweekleurenprocédé. In ons vorig nummer konden wij deze wijziging niet meer aankondigen; wij stellen er echter prijs op te wijzen op het feit, dat onze humoristische bijlage in deze nieuwe uitvoering meer het karakter kreeg van een afzonderlijk bijblad, terwijl tevens het formaat werd vergroot.

Het is ons gebleken, dat de aankomst van onze bladen bij den boekhandel en bij de agenten nog herhaaldelijk aan belangrijke vertraging onderhevig is. Wij sparen moeite noch kosten om de aflevering zoo snel mogelijk te doen plaatsvinden. Waar het blad, in verband met bovengenoemde moeilijkheden, later wordt besteld dan gewoonlijk, verzoeken wij den abonné's er rekening mede te willen houden, dat zoowel de bezorgers als wij alles doen om hen te gerieven. Wij zouden het dan ook zeer betreuren, indien de lezers, daar waar Panorama eens later wordt bezorgd dan voorheen, hierin een reden vinden om voor het abonnement te bedanken, te meer waar mag worden aangenomen, dat binnenkort dit euvel geheel verholpen zal zijn.

DE DIRECTIE

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. — f1.62½ per kwartaal of f0.12½ per week. Franco per post f1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Kolon en f7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51, Telef. Int. 13866, Giro nr. 142700. AMSTERDAM, Singel 263, Telef. Int. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Statensingel 179b, Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Telef. Int. 111666, Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142, Telef. Int. 13473, Giro nr. 149597. ENSCHEDE, Oldenzaalschestraat 56, Telef. Int. 2188, Giro nr. 383773. ARNHEM, Nieuwe Plein 42, Telef. Int. 24825, Giro nr. 383772. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27, Telef. Int. 4286, Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20, Telef. Int. 5851, Giro nr. 124693. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Telef. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

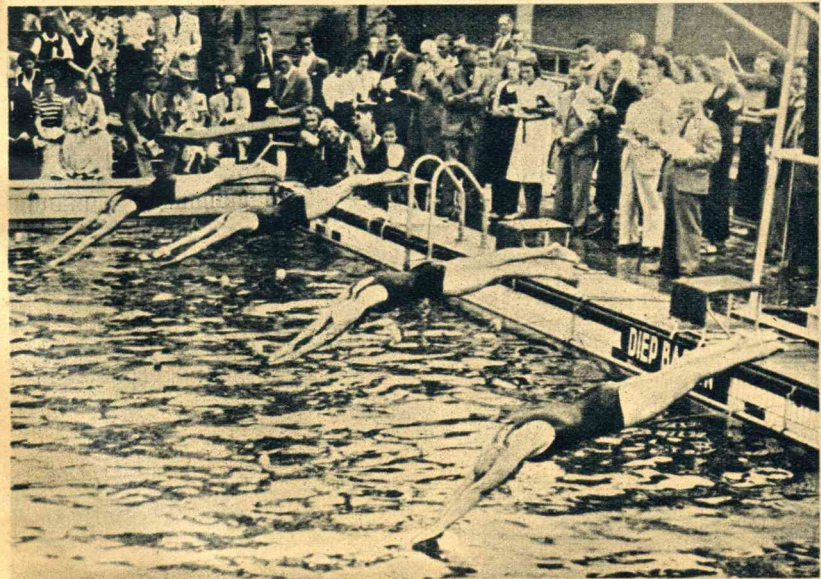
De strijd om den hoogsten voetbaltitel. Te Almelo hebben Heracles en Blauw Wit de punten gedeeld (1-1). Moment uit dezen wedstrijd voor het doel van Heracles.

Sport van de week

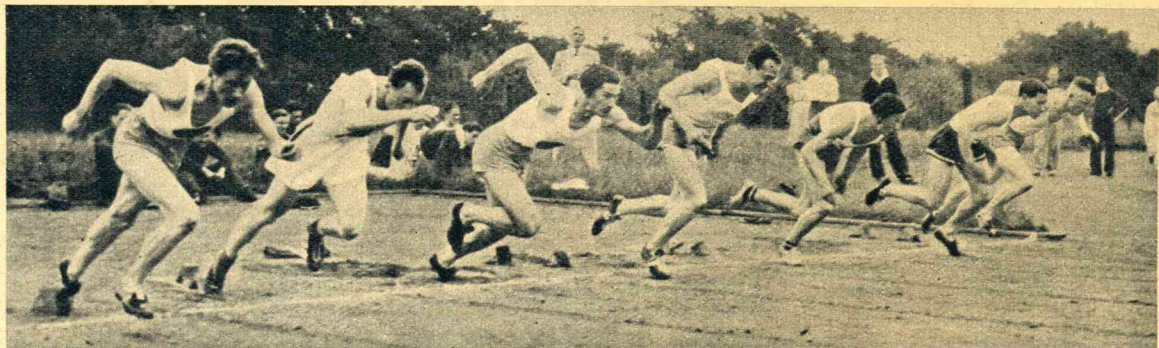
Te Den Bosch had een ontmoeting plaats tusschen het elftal der Posterijen van Den Bosch en het elftal van Blauw Wit. De P.T.T. in den aanval.

Zwemmen voor een goed doel. In 't Amstelparkbad in de hoofdstad werden Zondag nationale zwemwedstrijden gehouden, waarvan de opbrengst ten bate van Rotterdam komt. De start van de 100 m schoolslag dames. V.l.n.r. Jopie Waalberg (winnares), T. Bijland, C. Koster en G. Siewertsen.

Op de fraaie baan van „Duindigt” bij Den Haag zijn Zondag de eerste draverijen van het nieuwe seizoen gehouden. Overzicht tijdens de aanmoedigingsdraverij om den Aurora-prijs, welke werd gewonnen door „Avro” (eign. G. J. Venneman te Nederhorst den Berg).

Wielervedstrijden in het Olympisch Stadion te Amsterdam. De strijd tusschen Oor Wals en Gerrit Schulte. Wals passeert zijn tegenstander, welke laatste ten slotte toch de overwinning behaalde.

In het stadion te Utrecht zijn op de sintelbaan Zondag athletiekwedstrijden gehouden van het district Utrecht der K.N.A.U. De start 100 m hardloopen. V.l.n.r. H. Baumgarten, Mulder, de coming man Ostra, Peereboom, Baretz, Heijn en Boersma.

Links: Op de athletiekwedstrijden te Utrecht won mej. van Balen Blanken, onze nationale kampioen hoogspringen, dit nummer met een sprong van 1.61 m.

Zondag j.l. werden de jaarlijksche nationale wandeltochten van de H.W.S.V. De Vierdaagsche te 's-Gravenhage gehouden. Een groep deelnemers betreedt het landgoed „de Raaphorst”, waarover het parcours liep.

De tragiek der fantasie

Een Vlaamsche schets van Ceel de Groote

Er werd van Sooi Haver gezegd, dat hij zoo goed liegen kon. Er werd van hem gezegd, dat het niet meer liegen was in den slechten zin, maar fantaseeren. Dat hij bijvoorbeeld zelf geloof hechtte aan de verzinsels, waarmee hij de anderen inpeperde.

Derhalve kon men nooit of nimmer iets van Sooi Haver gelooven, derhalve kon men er ook nooit op vertrouwen en dus liep hij in het dorp rond als iemand die ze alle vijf niet heeft, als iemand die niet meer meetelt.

Hij woonde alleen in een hutteke. Hij kookte zijn pot zelf. Hij had niemand nodig. Er liepen witte konijnen en zwarte kiekens in het hofke. Er stond een geitje op stal en een dik rose varkske kwam geregeld tegen den noen zijn natten snuit door het ronde hokgat steken. 's Maandags hing de wasch uit. Dan zaagt ge grauww ondergoed en een groot hemd — een met dikke strepen in — over de bleek wapperen. En Sooi bleef dan binnen in zijn keuken. Dan zat hij te wachten vóór het achtervensterke, met de voeten hoog opgetrokken, op de speurt van een stoel en met een pijp toeback in den mond.

Als er veel wind stond, duurde dat hoogstens een paar uur, maar verroerde er kruid noch blad, dan kon men hem hooren sakkeren en zuchten, want Sooi had maar een kleine vestiaire en in de week wilde hij zich nog voor geen honderd frank in zijn zondagse kleeren steken. Dus moest hij wachten tot alles droog hing: zijn ondergoed en zijn hemd. En als er hoegenaamd geen wind stond, als het dus onbegonnen werk was het kleergoed aan de lijn te hangen, dan porde hij de stoof op, stookte gelijk alle duivels tegelijk en liet zijn boel op de stoelen bij het vuur drogen. Maar dat deed hij niet gaarne, want stoken kost geld en een mensch met een kleine vestiaire, wat witte konijnen, wat zwarte kiekens, een geit en een varkske kan dat niet goed hebben. Neen, die moet maar zien dat hij er komt. Het is al een geluk dat hij nog zoo warmpjes onder dak zit. Maar zulke overpeinzingen komen in Sooi Haver niet op. Hij leeft — en dit volstaat hem. Hij ademt normaal, hij loopt normaal. Hij acht zich zeer gelukkig. Er is maar één wolkje aan zijn hemel en dit wolkje doet af en toe de zon ondergaan in zijn rijk. Spijtig, heel spijtig. Dan vallen er vele schaduwvlekken rond hem en lijkt de wereld hem duister en onbegrijpelijk.

Kan hij iets aan zijn fantasie verhelpen? Kan hij er iets aan doen? Hij gelooft er toch zelf in — hij houdt de anderen toch niet opzettelijk voor den gek! Als hij hun vertelt een millionnaire geweest te zijn, dan staat zulks — ook voor hem — zoo vast als een huis. Daar valt niet aan te tornen. Als hij hun van zijn gouden koetsen en zijn vijftig knechten vertelt, dan gelooft hij dat toch ook. Maar neen, ze lachen hem uit, ze wijzen naar het middelpunt van hun voorhoofd als hij ze wat vertelt of ze halen de schouders op. En anderen nemen hem in hun midden, laten hem veel drinken en trachten hem aan den klap te krijgen. Dat lukt hun, omdat het bier zoo gewillig is. Dan liegt hij gewonnen verloren. En het zijn boeiende leugens, avonturenvul en ja, altijd origineel.

Maar de meesten laten hem links liggen en zoo zij dit niet altijd doen, dan leest men toch in hun oogen den lust hem zoo gauw mogelijk kwijt te spelen. Zie, dat is werkelijk een donker wolkje. Of dacht ge soms dat Sooi Haver geen hart en geen gevoel heeft?

Liefst nog zit hij in zijn hutteke, waar altijd wat te doen is. Maar hij werkt drie dagen in de week bij een grooten boer, met veel land en vette weiden. Daar verdient hij wat centen mee. En zijn werk doet hij goed. De boer heeft Sooi wat gaarne in dienst.

„Onze molen moet weer draaien,” zegt de boer vaak. „Ik ga met mijn tijd mee, Sooi!”

's Zondags, als Sooi zijn morgenpintje pakt, vertelt hij aan iedereen dat de molen weer gaat draaien.

Natuurlijk slaat niemand geloof aan zijn woorden. Ze spotten: „Pak er liever nog eentje voor mij en zie maar toe, dat het niet in uwen kop gaat draaien...”

Dat verdriet hem, maar wie hem een schuimende pint voor zijn neus zet maakt toch weer veel in orde. En zoo moet hij dikwijls vele pinten pakken, tot zijn tong dubbel begint te slaan. Dan wordt hij weer millionnaire, met vijftig knechten en gouden koetsen. En zoo hebben die leelijke herbergklanten hem gaarne.

„Gelooven of niet,” zei Sooi Haver, terwijl hij tegen den houten toog van „De Drij Kroezen” leunde, „gelooven of niet, maar ik had er op den kop geteld, vijftig... Ja! Vijftig knechten, met slijke kost ums en zilveren tressen op de borst en, begot, met korte kousen aan. De eene sleurde mijn schoenen uit, een andere kamde mijn haren. Ze trokken veel geld, die mannen, want ik was royaal in mijn goeie tijd...”

En zoo deed Sooi Haver de gelagzaal van „De Drij Kroezen” daveren van 't lachen. Hij was een geweldige trekpleister. De herbergier zag hem gaarne komen, want hij bleef er uren hangen en zoolang Sooi er hing, zoolang bleven er klanten. Gekscheeters die het onderste uit den pot wilden hebben, dat spreekt vanzelf.

Maar uiteindelijk moest die arme Sooi het gelag betalen, niet in klinkende munt, vast niet, daar zorgden de anderen wel voor, doch iets, binnen in hem, zei hem dat hij 'n zwaarderden cijns had betaald dan ooit in klinkende munt kon neergeteld worden: in 't open veld ontuchtterde hij en kwam hij klaar en duidelijk tot het besef van zijn miskende eigenwaarde. Dan klonk de lach van „De Drij Kroezen” hem valsch en schijnheiligh in de ooren en sakkerend verweet hij zichzelf:

„Dedju toch, ik ben er weer ingelooopen. Ik kan ook nooit serieus zijn.”

Den ganschen Zondagmiddag bleef hij dan thuis en liet zich niet zien voor de duistere gevallen was. Thuis begon hij tegen de witte konijnen en de zwarte kiekens te spreken. De witte konijnen hoorden hem nauwelijks, maar de zwarte kiekens — ofschoon van hen geweten is dat zij zeer dom zijn — tilden hun koppen op, rekten de halzen en schudden de roode lellen, alsof zij blij wilden geven van hun deelname in baas Haver's verdriet.

's Avonds gaat hij terug naar het dorp, en als om zich nu van een heel andere zijde te willen doen kennen zegt hij schier boe noch ba. Men krijgt geen woord uit hem. Hij knikt amper als men hem iets vraagt. Nu denkt hij waardig en beslist serieus te doen, doch de anderen vatten het alweer verkeerd op. De anderen geven er alweer bijzondere beteekenis aan. Zij zeggen nu onder elkaar:

„Ziet ge wel, hebben we niet altijd gezegd, dat het nog eens verkeerd moest afloopen met dien Haver.” Of ook nog: „Nu speelt hij voor den stomme van Portici...” Het is zijn noodlot: niemand gelooft in hem. Neen, hij kan niet meer serieus zijn. Nu wil hij zich als deftig, bedaard en normaal burger doen kennen en ook dat valt den anderen op, ook dat is voor de anderen een abnormaal verschijnsel in Sooi Haver, den leugenaar, gezegd den fantast.

Hij wordt er moedeloos onder. Als ze hem komen pramen om nog eens wat ten beste te geven, dan begint hij weer ineens aan zijn eigen te gelooven en daar slaat hij dan weer aan 't ratelen, daar krijgt hij weer visioenen, visioenen, die hij in schilderachtige woorden aan zijn omgeving mededeelt, als was hij een medium in trance. Hoe hij zich ook gedraagt, hij kan er niet uitkomen, nooit kan hij een gewoon mensch worden, een gewone Sooi Haver, in de oogen van al die anderen.

Hij werkt nu zes dagen in de week bij zijn baas: drie dagen op het land en drie dagen in den molen. De baas zorgt goed voor hem. Hij moet er de zakken vullen. Dat karweitje ligt hem. 's Avonds gaat hij dan witbestoven naar huis. Als de kinderen van de anderen hem tegenkomen, zetten ze een leelijk gezicht. Witte Sooi! roepen ze hem na. Hij getroost zich niet eens de moeite een vuist te zetten. Het zou niet helpen en 's anderdaags zouden ze bovendien nog harder schreeuwen. Laat de anderen nu maar doen — hij is een normaal burger aan 't worden. De baas betaalt goed — drie dagen op het land, drie in den molen; elken dag dus aan slag, dat wil wat zeggen.

De wind steekt op en sneller vluchten de wieken door de lucht, sneller ook kraakt de as en ook ziet men nu hoe de zware pletsteen alle moeite doen dit ver-

hoogde tempo bij te houden. Ze hobbelen over het graan en vermorzelen dit. En Sooi moet er eveneens een scheppeke bij doen, zooveel meel valt er in den bak.

Hij vult de zakken en sjort er koorden rond. Hij pikt ze aan den haak en dan verdwijnen ze door het luik naar beneden, in den voet van den molen, waar de boeren op hun meel wachten.

„Hard werken, hè!” roept de baas, als hij boven komt inspecteeren en het raderwerk met een klad smeersel en olie overgiet.

„We halen het vandaag nog,” verzekert Sooi, terwijl hij op den stapel leeg zakken wijst, „die moeten allemaal nog weg.” Hij zet zich weer te scheppen in het meel, dat het in een witte wolk opstuift. Maar dat is niet erg, dat moet zoo.

Lang nog kappen de wieken door de lucht, lang nog kreunt de as en de donkerte is compleet, als Sooi de trappen van den molen afdalt en de baas de poort met een dikken sleutel in het slot draait. Zij gaan binnen, waar de vrouw warme koffie heeft gezet en eieren met spek bakt. Het ruikt hier goed en Sooi zal hier nog wel een paar uurkens blijven. Thuis wacht toch niemand op hem. Zoo doet hij ook.

Hij blijft er een pijpke smoren. Ze spreken gezellig onder elkaar. Ja, hij voelt het, hier is hij een normaal en erkend burger. Eindelijk stapte hij op, maar niet zoodra heeft hij tien passen op den steenweg geloopt of daar kijkt hij verschrikt vóór zich uit, naar het boschke, waar de silhouet van den molen achter donkert. Welk een zonderling licht beweegt zich daarbinnen? Ziet hij goed? Hemel! dat is brand!...

Brand in den molen. En hij loopt terug naar zijn baas en zegt hem dat.

„Naar 't dorp! Naar 't dorp! Hulp halen...”

In nog geen drie tellen vliegt Sooi over den steenweg. Hij loopt gelijk een olympisch prijswinnaar.

Zou het erg zijn? vraagt hij zichzelf af. Misschien is de baas er al in gelukt het vuur te blussen. En hoe zou het gekomen zijn? Hij had er niet gesmoord! Och ja, de baas was even boven geweest, met zijn pijp in den mond, en dat terwijl hij smeersel en olie tusschen de raderen spoot. Kom, daar nu niet over nadenken.

Voort, voort, naar 't dorp, ze moeten komen helpen. Ze moeten het gevaar gezamenlijk keeren.

En zie, hij komt tendens asem in het dorp aan. Hij valt „De Drij Kroezen” binnen, want daar zitten de burgers en boeren hun avondpintje te pakken. Ze zijn er allemaal.

„Komt mee! Komt mee! De molen van Jan Grave staat in brand, ge moet helpen...”

Maar wie nu denkt dat het volk van „De Drij Kroezen” verschrikt zal opspringen en zich gereed maken, vergist zich deerlijk. Integendeel: het volk schatert het in 'n onbedaarlijk lachen uit: „De stomme van Portici spreekt wéér,” klinkt het aan alle kanten. Maar hij hoort het niet en nog roept hij duidelijk boven allen en alles uit: „De molen brandt! we hebben hulp nodig,” en wiekt wild met de armen, in verbijstering voor de verschriking van het vuur, totdat een der anderen op hem toestapt en hem een pint aanbiedt voor die schoone komedie.

Nu wordt Sooi Haver kwaad. Hij roept en tiert, hij praamt, vertelt hun wat hij met zijn eigen oogen gezien heeft, zegt hun dat zijn baas hem zelf gevraagd heeft hier hulp te komen halen...

Niets helpt. Immers: Sooi Haver, de leugenaar, de fantast spreekt... Sooi Haver is weer in zijn goeie dag, mompelt men, hij is weer de oude.

Dan strompelt hij naar buiten en met een geweldigen smak kletst hij de deur van „De Drij Kroezen” dicht. Hij wankelt over den steenweg en slaat zich tegen het voorhoofd. Buiten het dorp bemerkt hij den rossen gloed: inderdaad, de molen heeft voorgoed vuur gevat en als hij hem nadert, ziet hij hem als een vlammeende toorts in 't machtige duister van den avond oprijzen.

Verkild, versteend, aangegrepen door zijn totale mislukking blijft hij bij dit schouwspel staan en hij is vol afkeer van zichzelf, omdat het hem voorkomt dien schoonen, fieren molen door zijn schuld in het niet te zien vergaan.

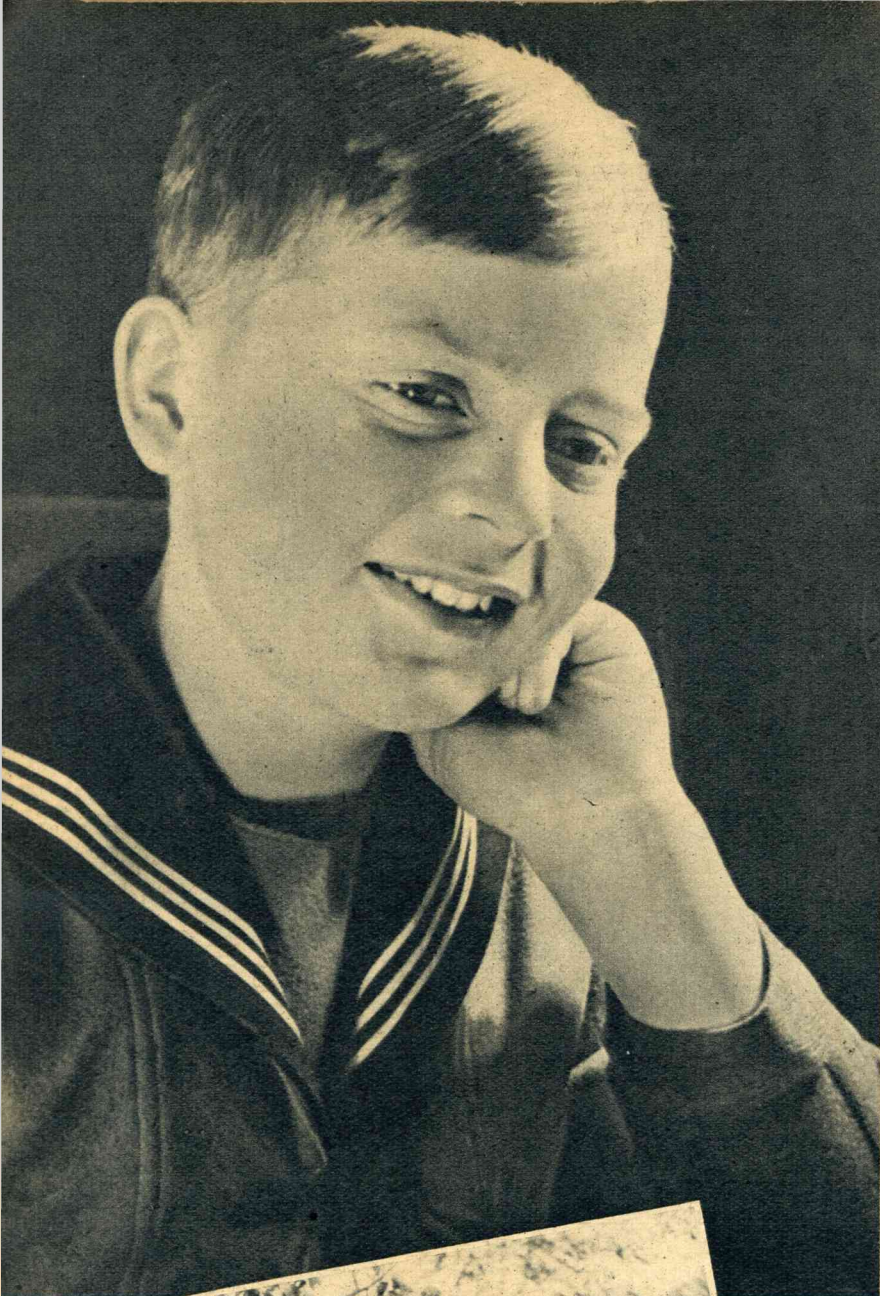
Ergens woelt een felle pijn in hem en hij geeft zich moedeloos over aan zijn bestemming: een abnormale te zijn voor de anderen...

.... als een vlammeende toorts in het machtige duister.

DE VISCHPOORT TE ELBURG

Rechts (schuin achter-boven) 1 overspanningslamp. links 2 x 200 Watt lamp, diafragma 11, $\frac{1}{50}$ sec.

Rechts 1 overspanningslamp, links 2 x 200 Watt lamp en wit doek voor reflexlicht, diafragma 11, $\frac{1}{50}$ sec.

KINDEREN VOOR DE LENS

DOOR NIC. SCHÄFER

Het licht is bij het maken van fotografische opnamen de allesbeheerschende factor. Zonder licht geen schaduw en dus ook geen contrastwerking.

OEFENING MAAKT DEN MEESTER

Op eenvoudige manier hebben wij u verteld, hoe u kiekjes kunt maken en waarschijnlijk is dit aanleiding voor u te veronderstellen, dat nu haast geen enkele opname meer kan mislukken. Het spijt ons, maar die illusie moeten wij u toch ontnemen. Zoo gemakkelijk als het lijkt, met behulp van de bij de foto's vermelde gegevens, is het in de praktijk evenwel niet. Ten slotte is het met kiekjes maken precies zoo gesteld als met alle andere bezigheden: „De oefening maakt den meester”.

Maak daarom de eerste serie opnamen op één punt, met diverse belichtingen en neem

Twee momenten uit een serie-opname. Tracht nooit de aandacht op u te vestigen, zoodat het kind naar de camera kijkt. Zonlicht (Juli). diafragma 11, $\frac{1}{50}$ sec.

zoo noodig ook daar weer uw tweede serie proeven. Noteer vooral telkens, welke lampen, welk diafragma, welke sluitersnelheid u hebt toegepast. Dit zal u van groot nut zijn bij de volgende opnamen.

DUIZEND EN ÉÉN MOGELIJKHEDEN

De penschetsjes, welke u bent tegengekomen bij het doorlezen van mijn „opdracht aan de amateurs”, zijn bedoeld ter inspiratie, ingeval u zich op dit terrein wenscht te begeven. Er zijn duizend en één mogelijkheden, die u gedeeltelijk ook in de foto's hebt gezien.

Zoeken is niet noodig. Ga op uw gemak zitten bij den kleinen boy en „kijk” slechts; houd uw camera gereed en „knip” op het juiste oogenblik. Vóór alles, wees niet zuinig met uw film.

HET LICHT

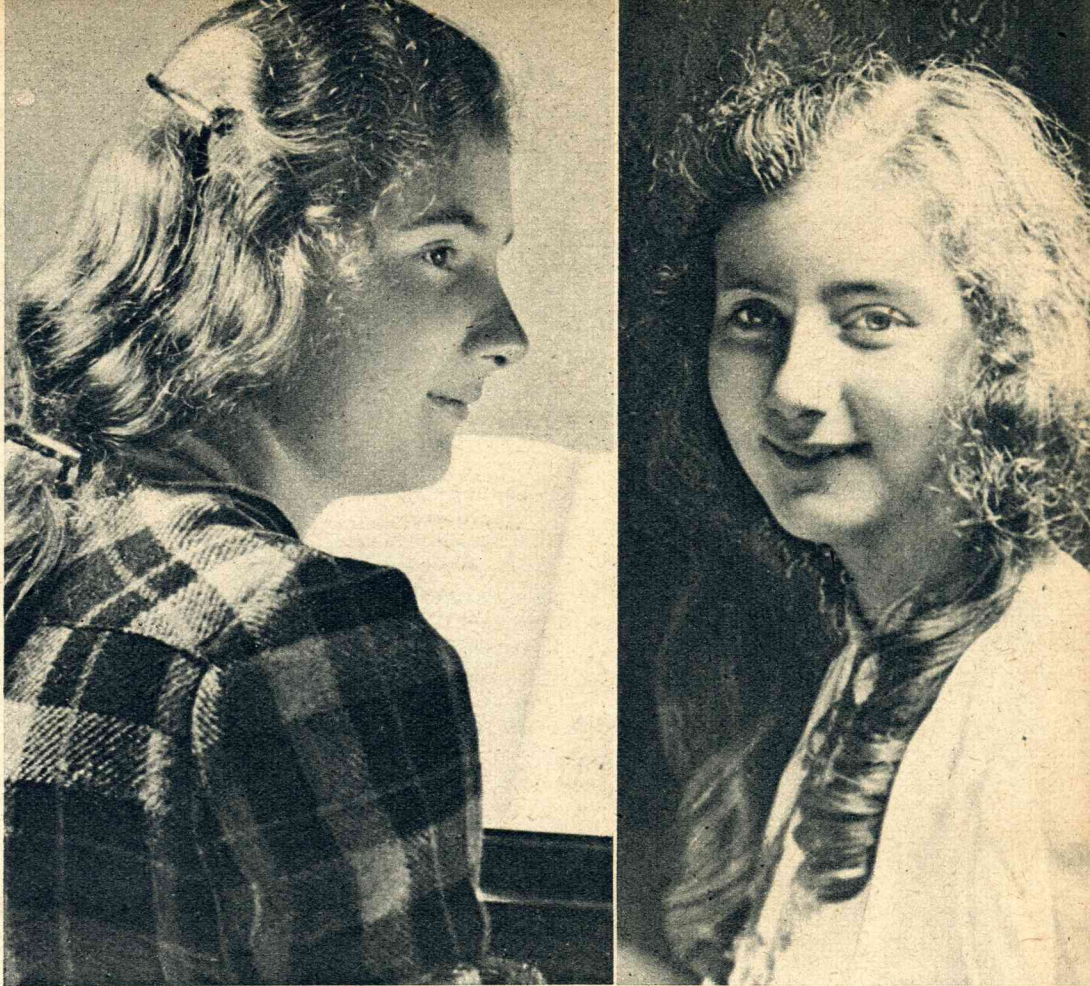
Natuurlijk hebt u het volgende al eens gehoord: „Zet het model nooit in de volle zon” en „neem nooit een blauwe lucht als achtergrond.”

Ongetwijfeld zit hier veel waars in, alhoewel deze wetten niet altijd opgaan. Knoop deze regels voorlopig echter toch maar in uw oor.

Onder de opnamen, die u reeds afgebeeld hebt gezien, staat aangegeven met welk licht, diafragma en sluitersnelheid deze kiekjes zijn gemaakt. Verder is u misschien opgevallen de bijzondere lichtglans op de haren, juist bij de kunstlichtopnamen. Deze is gewoonlijk met schijnwerpers verkregen.

Tracht daarom nooit de film-foto's te imiteeren, daar deze met behulp van een overvloed van sterke schijnwerpers zijn gemaakt, terwijl wij amateurs hoogstens beschikken over een of twee primitieve kunstlichtbronnen. Wanneer men zich echter toch van deze hulpmiddelen wil bedienen, welke schijnwerpers zijn dan het meest geschikt? In iedere fotozaak zal men u gaarne de diverse modellen demonstreeren en u de groote lichtsterkte van de z.g. overspanningslampen laten zien. Deze lampen geven een hooger lichtgehalte bij gelijk aantal watt.

Wilt u zelf een proefreflector bouwen, neem dan een normaal-fitting met kapdrager en maak van blik in trechtervorm den reflector. De overspanningslampen worden geleverd voor plm. twee of plm. honderd branduren. Laatstgenoemde zijn natuurlijk aanmerkelijk duurder. Daar de lamp slechts enkele minuten voor iedere opname brandt, kunt u met het goedkope type best volstaan.

Eén overspanningslamp, aan de andere zijde wit doek voor reflexlicht (dichtbij).

En nu iets over:

REFLEXLICHT

Als de schijnwerper links van een persoon staat, dan zal het rechtergedeelte van het gelaat zwaar geschaduw zijn. Neem, om dit bezwaar te ondervangen, een reflexdoek (wit servet of wit vel papier), welke het licht terugkaatst en waardoor de schaduwpartijen worden opgehelderd en veel zachter worden. Let op de gegevens, die onder de foto's staan, en u ziet hoe lamp, camera, object en reflexdoek zijn geplaatst.

DE ACHTERGROND

Vanzelfsprekend zoekt ge achter ieder object 'n passenden achtergrond. Kies voor een dame met donker haar een lichte achtergrond en omgekeerd voor een heer, die niet al te veel krullen meer bezit, juist een donkeren.

Lichte beige of grijze tinten als achtergrond (gordijnstof, tafelkleed, vel papier) zullen u door veel moeilijkheden heen helpen.

DURF TE KNIPPEN

Van de meeste afbeeldingen der baby's is slechts een gedeelte uit de negatieven vergroot. Zelden kunt ge het geheele beeld zonder meer vergrooten. Meestal bereikt ge betere effecten en vooral goede ruimteverdeling, door een gedeelte van de foto of vergroting af te knippen. Beter is direct het juiste gedeelte op het gewenschte formaat te laten afwerken.

EEN ROLFILM OP UW PLATENCAMERA

Veel amateurfotografen zijn in het bezit van een 6 × 9 of 9 × 12 platencamera. De lastige cassettes, die steeds in de donkere kamer moeten worden gevuld, zijn doorgaans oorzaak, dat de camera in de kast verzeild raakt en er niet meer uitkomt. Dit is echter absoluut niet noodig. Schaf u een adapter aan, passend op uw toestel. Het beste kunt u deze vergelijken met een cassette, maar met dit verschil, dat er een spoel-installatie ingebouwd is, waarin u een 6 × 9 rolfilm kunt inleggen. Stel nu normaal in op uw matglas. Als het een 9 × 12 is, dan in het midden op het matglas een 6 × 9 rechthoekje tekenen met potlood, om te kunnen zien tot hoever het beeld op de film komt. Daarna matglas eruit, adapter erin, schuif open en opnemen. Vervolgens film doordraaien en schuif erin.

Werkt u liever niet op een driepoot, zorg dan, dat ge onbeweeglijk stil blijft staan en dat u den afstand tusschen lens en object bewaart. Tevens moogt u uit de hand nooit een langer moment dan 1/25 seconde gebruiken, daar u anders de kiek doubleert. Beter is 1/50 seconde of nog sneller, wat natuurlijk afhangt van de lens en het licht.

Wij nemen hiermede afscheid van onze lezeressen en lezers en wenschen u veel succes toe bij het maken van uw kiekjes.

Beide foto's: Links (schuin achter-boven) overspanningslamp, rechts 2 × 200 Watt lamp, diafragma 11. 1/50 sec.

VOOR ONZE KLEINE SCHAT

We breien nu verder in tricotsteek, dus alle heengaande naalden r. en alle teruggaande naalden av., doch de laatste 10 st. van alle heengaande en de eerste 10 st. van alle teruggaande naalden breien we in gerstekorrel, zoodat we een rand in dezen steek krijgen. Voor *het armsgat* kanten we aan het begin van de 77e, 79e en 81e naald 2 st. af (42 st.).
 83e naald: 32 st. av., 10 st. in gerstekorrel.

De 84e en alle volgende naalden breien we weer geheel in gerstekorrel. Aan het begin van de 104e naald kanten we voor *den hals* 15 st. af en aan het begin van iedere volgende, even naald 1 st., tot we nog 20 st. op de naald hebben. Bij de 122e naald kanten we dan deze 20 st. in ééns af.

Het rechterspand breien we op dezelfde, doch tegengestelde wijze. We zetten dus 48 st. op en breien hierboven weer 18 naalden in gerstekorrel.

19e naald: 10 st. in gerstekorrel, 38 st. av.
 20e naald: 38 av., 10 st. in gerstekorrel.

We breien weer verder in tricotsteek, doch *nu* breien we de eerste 10 st. van alle

heengaande en de laatste 10 st. van alle teruggaande naalden in gerstekorrel.

Voor *het armsgat* kanten we aan het begin van de 78e, 80e en 82e naald 2 st. af (42 st.), terwijl we bij de 78e, 90e en 102e naald de middelste 2 st. van den gerstekorrelrand afkanten (voor de knoopsgaatjes); bij de 79e, 91e en 103e naald zetten we deze st. er dan weer bij op.

83e naald: 10 st. in gerstekorrel, 32 st. av.

De 84e en alle volgende naalden breien we geheel in gerstekorrel. Aan het begin van de 105e naald kanten we voor *den hals* 15 st. af en aan het begin van iedere volgende, oneven naald 1 st., tot we nog 20 st. op de naald hebben. Bij de 123e naald kanten we dan deze 20 st. in ééns af.

HET MOUWTJE

We beginnen aan den onderkant, zetten 60 st. op en breien hierboven eerst 12 naalden in gerstekorrel.

13e en 14e naald: averecht.

We breien nu verder in tricotsteek, dus alle heengaande naalden r. en alle teruggaande naalden av. Voor *den kop* kanten we aan het begin van de 95e en 96e naald 3 st. af en aan het begin van iedere volgende naald 1 st., tot we in totaal 112 naalden gebreid hebben. Bij de 113e naald kanten we de overgebleven st. in ééns af.

We persen de verschillende deelen nu luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Nu moeten we nog de lussenrandjes haken en wel op de av. st. ná en vóór het gedeelte gebreid in gerstekorrel; ook naast de gerstekorrelranden van de voorpandjes en mouwen haken we een dergelijk lussenrandje. We haken hiervoor boven iederen av. st. een vaste, terwijl we den draad om een potlood slaan, zoodat er lusjes ontstaan; we moeten er op letten dat de lusjes den goeden kant uit vallen (zie hiervoor

foto). Langs den hals haken we eerst één toer vasten en dan weer den lussentoer. De knoopsgaatjes festonneeren we ten slotte en naaien hiertegenover op het linkerpand de knopen.

HET MUTSJE

We zetten 85 st. op en breien hierboven 12 naalden in gerstekorrel; daarna breien we 11 naalden in tricotsteek, dus alle heengaande naalden r. en alle teruggaande naalden av.

24e naald: recht.

25e naald: averecht.

De volgende 19 naalden weer in tricotsteek.

45e naald: averecht.

46e naald: recht.

De volgende 11 naalden in tricotsteek.

De 58e en 59e naald breien we eveneens in tricotsteek, doch aan het begin van deze 2 naalden kanten we 26 st. af.

Boven de overgebleven 33 st. breien we dan nog 45 naalden in gerstekorrel en kanten daarna af.

We persen het mutsje nu luchtig onder een vochtigen doek op en naaien het in elkaar. Langs den achterkant nemen we nu de st. op en breien hierboven 14 naalden in gerstekorrel, waarna we afkanten. Middenachter rimpelen we dit randje eenigszins in. Nu haken we op de av. strepen weer de lussenrandjes (zie foto) en naaien ten slotte de lintjes aan (we zorgen er voor, dat op het mutsje een klein ro-zetje ontstaat).

GEBREIDE ENTRE-DEUX

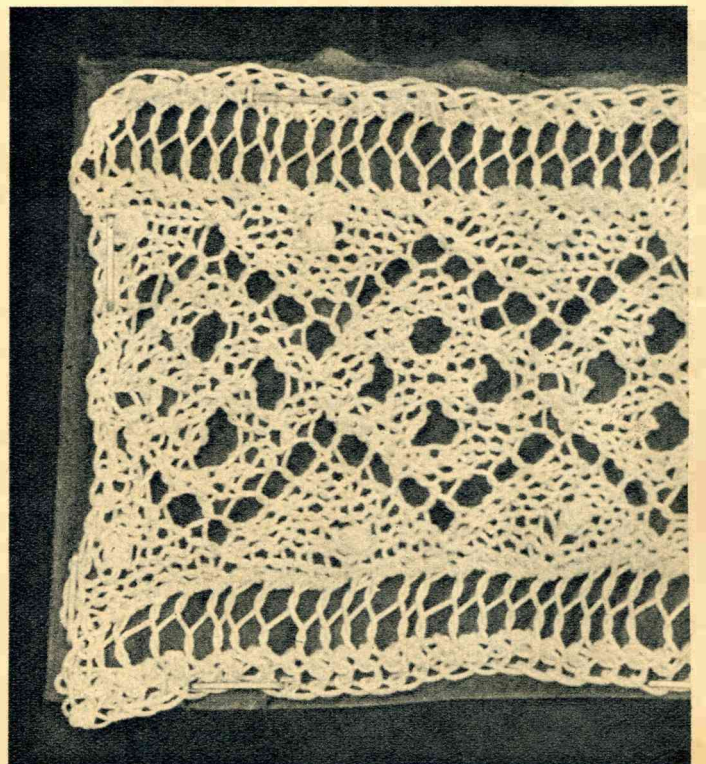
Verschillende lezeressen verzochten ons om plaatsing van een dergelijk ontwerp en het verheugt ons dan ook, hieronder de beschrijving van dit aardige entre-deux te kunnen laten volgen.

We gebruiken wit haakgaren nr. 30 en 2 breinaalden nr. 8/0.

We zetten 24 st. op en breien hierboven als volgt:

1e naald: 1 st. afhaken, 2 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r., 1 nopje (1 r., doch den st. niet van de linkernaald laten vallen, maar uit denzelfden st. nog 4 st. breien, door achtereenvolgens achter, vóór, achter en nog eens vóór in te steken en daarna steeds den voorlaatsten over den laatsten st. halen tot er nog 1 st. over is), 3 r., omslaan, een overhaling (1 st. afhaken, 1 r. en den afgehaalden st. over den gebreiden st. halen), 2 st. r. te zamen breien, omslaan, 3 r., 1 nopje, 3 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r.

2e naald: 1 st. afhaken, 2 r., omslaan, 2 st. r. te

Dit leuke stelletje met de aardige lussenversiering zal ons kleintje snoezig staan

den met knop nr. 2½, een haaknaald nr. 3, 3 witte knoopjes en ong. 90 cm lichtblauw zijden lint.

Maten: lengte ong. 26 cm; halve breedte ong. 26 cm.

HET MANTELTJE

Het rugpand.

We beginnen aan den onderkant, zetten 78 st. op en breien hierboven 18 naalden in gerstekorrel, d.w.z. steeds afwisselend 1 r., 1 av. en wel r. boven av. en av. boven r.

19e en 20e naald: averecht.

We breien nu verder in tricotsteek, dus alle heengaande, oneven naalden r. en alle teruggaande, even naalden av.

Voor *de armsgaten* kanten we aan het begin van de 77e tot en met de 82e naald 2 st. af (66 st.).

83e naald: averecht.

De 84e en alle volgende naalden breien we weer in gerstekorrel. Bij de 116e naald kanten we voor *den hals* de middelste 16 st. af. Boven de laatste 25 st. van deze naald breien we dan eerst *den rechterschouder*.

Aan het begin van de 118e, 120e, 122e, 124e en 126e naald breien we 2 st. te zamen. De overige 20 st. kanten we bij de 127e naald in ééns af.

Boven de overgebleven 25 st. van de 116e naald breien we *den linkerschouder* op dezelfde, doch tegengestelde wijze. We breien nu dus 2 st. te zamen aan het einde van de 118e, 120e, 122e, 124e en 126e naald, terwijl we de overige 20 st. bij de 127e naald in ééns afkanten.

Het linkervoorpand.

We beginnen aan den onderkant, zetten 48 st. op en breien hierboven eerst 18 naalden in gerstekorrel.

19e naald: 38 st. av., de overige 10 st. in gerstekorrel.

20e naald: 10 st. in gerstekorrel, 38 av.

zamenbreien, 14 av., 2 r., omslaan, 2 st. r. zamen breien, 1 r.

3e naald: 1 st. afhalen, 2 r., omslaan st. r. te zamen breien, 3 r., 2 st. r. zamen breien, omslaan, 4 r., omslaan een overhaling, 5 r., omslaan, 2 st. r. zamen breien, 1 r.

4e naald: als de 2e naald.

5e naald: 1 st. afhalen, 2 r., omslaan, t. r. te zamen breien, 2 r., 2 st. r. zamen breien, omslaan, 1 r., 2 st. r. zamen breien, 2 maal omslaan, overhaling, 1 r., omslaan, een overhaling, 4 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r.

6e naald: 1 st. afhalen, 2 r., omslaan, 2 st. r. zamen breien, 6 av., 1 r., 7 av., 2 r. omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r.

7e naald: 1 st. afhalen, 2 r., omslaan, 2 st. r. zamen breien, 1 r., 2 st. r. te zamen breien, omslaan, 8 r., omslaan, een overhaling, 3 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r.

8e naald: als de 2e naald.

9e naald: 1 st. afhalen, 2 r., omslaan, 2 maal 2 r. te zamen breien, omslaan, 1 r., st. r. te zamen breien, 2 maal omslaan een overhaling, 2 st. r. te zamen breien, 2 maal omslaan, een

overhaling, 1 r., omslaan, een overhaling, 2 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r.

10e naald: 1 st. afhalen, 2 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 4 av., 1 r., 3 av., 1 r., 5 av., 2 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r.

11e naald: 1 st. afhalen, 2 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 2 r., omslaan, een overhaling, 6 r., 2 st. r. te zamen breien, omslaan, 4 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r.

12e naald: Als de 2e naald.

13e naald: 1 st. afhalen, 2 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 3 r., omslaan, een overhaling, 2 st. r. te zamen breien, 2 maal omslaan, een overhaling, 2 st. r. te zamen breien, omslaan, 5 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r.

14e naald: Als de 6e naald.

15e naald: 1 st. afhalen, 2 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 4 r., omslaan, een overhaling, 2 r., 2 st. r. te zamen breien, omslaan, 6 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r.

16e naald: Als de 2e naald.

Deze 16 naalden vormen het patroon en we herhalen ze dus steeds, tot we de gewenschte lengte bereikt hebben.

Uit ons Menu

TOMENSOEP MET BEMKOOL

(PERSONEN)

1½ l bloeiwater, ½ blikje tomatenpuree, ui, stukjes gekookte bloemkool, 2 peper, een scheutje bouillonarom, 20 gr boter, een paar aardappelen. Let de boter, voeg er den gesnippen ui bij en laat dezen even fruiten, g er dan de tomatenpuree, de in sles gesneden aardappelen en het bloemkoolnat bij. Laat de soep ongeveer uur koken. Wrijf de soep vervolgens een zeef. Voeg er de stukjes bloemkool bij en maak de soep op smaak met zout, peper en een scheutje bouilloroma.

PIKANT RUVLEESCH MET AARDPELPUREE

(4 PERSONEN)

400 gr rundvlees, een paar sjalotten, wat peterselie laurierblad, 1 peperkorrel, maizena aardappelmeel, 1½ kg aardappelen, ui, peper, nootmuskaat, een scheutmelk, 40 g boter.

Snijdt het rundvlees in plakken, bestrooi het vlees met zout. Smelt de boter, voeg er de gesnippen sjalotten, de peterselie, 1 laurierblad en de peperkorrel bij en laat dit mengsel ongeveer 5 minuten ten. Voeg er dan het vlees bij en laat het aan beide kanten bruin. Maak us af met een scheutje water en laat vlees ongeveer 25 minuten stoven. Ook de aardappelen, maak ze fijn en meng ze met het scheutje melk, 2 peper en nootmuskaat. Klop de melk luchtig. Leg de puree op een vermden schotel, schik het vlees er op giet de jus, die met wat aangemengde maizena of aardappelmeel is gebonden over het vlees.

GESTOODE SLA

(4 PERSONEN)

4 kropjes sla, paar uien, een paar worteltjes, zout, p, nootmuskaat, een toefje peterselie, knidnagel, 25 g boter. Maak de kropjes sla zorgvuldig schoon, maar laat in hun geheel. Zet ze op met water koud, en kook ze on-

geveer 10 minuten. Smelt vervolgens de boter in een pan met dikke bodem, voeg er de gesnippen uien, worteltjes, peterselie en den knidnagel bij. Laat alles samen ongeveer 5 minuten fruiten. Voeg er daarna de sla aan toe en laat alles nog ongeveer 15 minuten stoven. Bind het vocht desverkiezende met wat aangemengde bloem of maizena.

HARTIG RIJSTSCHOTELTJE

(4 PERSONEN)

200 g rijst, zout, peper, 150 g geraspte kaas, 20 g boter, 20 g bloem, ½ liter water of groentebouillon, paneermeel.

Kook de gewasschen rijst in water met zout gaar in ongeveer 20 minuten. Smelt vervolgens de boter, voeg er de bloem bij en laat deze bruin branden. Giet er dan onder goed roeren den groentebouillon of het water bij en laat de saus onder voortdurend roeren doorkoken. Schep de rijst door de saus, roer er ¼ gedeelte van de geraspte kaas door. Doe de massa in een vuurvast schoteltje. Vermeng het paneermeel met de rest van de kaas en strooi dit mengsel over de rijst. Leg er hier en daar een kluitje boter op, laat het schoteltje in den oven bruin worden.

WARM SCHOTELTJE MET GELEI

(4 PERSONEN)

½ liter melk, 1 ei, een paar eetlepels geleï of jam, 40 g bloem, 40 g suiker, een snuffje zout.

Breng de melk met het zout aan de kook. Roer den dooier met de suiker, voeg er de bloem bij en roer het tot een glad papje. Giet een gedeelte van de kokende melk bij het papje, voeg het bij de kokende melk en laat de vla onder voortdurend roeren doorkoken en gaar worden. Klop het eiwit stijf en schep het zoodra de vla grotendeels is afgekoeld er door. Giet de helft van de vla in een vuurvast schoteltje, leg hierop een laag geleï of jam en dek het geheel af met de rest van de vla. Laat het schoteltje in een heeten oven bruin worden. Presenteer het direct uit den oven om zakken te voorkomen.

Nieuwe gezondheid

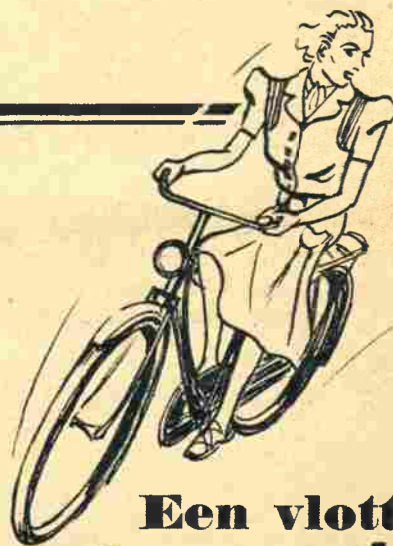
Met Sanatogen voert gij aan Uw lichaam juist die bestanddeelen toe, waaruit gezondheid bestaat. Hierdoor verdwijnt Uw vermoeidheid, slapeloosheid en zenuwachtigheid. Begin nu heden Sanatogen te gebruiken.

SANATOGEN

Het zenuwsterkend voedsel

vanaf fl. 1.—

A. WULFING & Co's CHEMISCHE PRODUCTEN N.V. - GRAVENHAGE

Een vlotte Fietsjurk

U zult veel fietsen van den zomer en met deze japon komt U uitstekend voor den dag. In de voorbanen zit veel ruimte, hetgeen knieën voorkomt en het fietsen vergemakkelijkt. Met behulp van een Kant en Klaar-patroon is deze jurk zeer gemakkelijk zelf te maken. Dunne stof of zijden imprimé zijn wel het meest geschikt. Veel stof is niet noodig; met 3½ meter van 90 cm breed of 2½ meter van 140 cm breed komt U goed uit. Zoudt U het knippatroon maar niet meteen bestellen? Het is verkrijgbaar in de maten 40-42 44-46 en kost slechts 35 cent.

Bestellingen kunnen geschieden: bij Uw agent, Uw bezorger of den boekhandel; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR PANORA

Nassauplein 1 - Haarlem

No. 1068

Welk een vreugde voor iedere moeder, wanneer zij haar lieveling zoo prachtig ziet opgroeien. De moederlijke raad der kraamverzorgster beval haar de betrouwbare Vasenol-preparaten aan. Zij staan borg voor den gezonden opgroei van het kind.

Vasenol Wond- en Kinder-Pasta

Vasenol Pasta

Vasenol

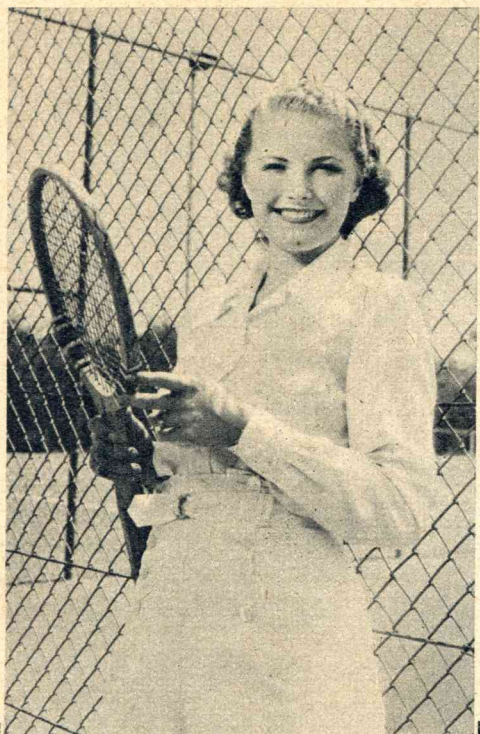
Wond- en Kinder-Poeder, -Pasta

TENNISKLEEDING

moet wit zijn!

Al worden de ballen dan ook schaarsch — een ongemak, dat zeker van invloed zal blijken te zijn op het spelpeil — de animo blijkt er toch geenszins onder te lijden en de tennisbanen zijn bevolkter dan ooit.

Tennissen is voor gezonde lichaamsontwikkeling een uitnemende sport, maar het dient in de geschikte kleding beoefend te worden. Wit en nog eens wit! Het kostuum behoeft niet kostbaar te zijn, integendeel, gewoon katoen of half linnen doen het nog het beste, ook vooral omdat ze zoo uitstekend gebleekt kunnen worden. Verder moet het model niet alleen alle vereischte bewegings-

vrijheid garandeeren, maar bovendien ook gemakke te strijken zijn.

Men behoort steeds smetteloos op de baan verschijnen, dus dient men niet tegen extra-wasschen op te zien. St men in blouse en rok, dan moet men zorgen dat de blouse zóó is, dat ze niet telkens uit den rok kruipt. De rokken zijn mee geplooid, maar ook het korte, kwieke klokrokje doet het uitstekend. Daar tennisjurken altijd wat korter zijn dan andere japotjes, schaft men een aparte onderjurk aan, die bovendien wit is.

Na het spel dreigt gevaar voor afkoeling, vandaar dat een kleurig gebreid jasje of swaeter uitstekende diensten bewijzen. Een sportief manteltje van wollen stof in wit, rood marine doet het ook alleraardigst op een witte jurk.

Helaas is het een feit, dat er veel te weinig zaan het schoeisel besteed wordt. Het aanzien van het spel vereist niet alleen goed passende schoenen, die het zoo gewichtige „voetwerk” in geen enkel opzicht belemmeren, maar ook smetteloos wittebekleedsel, zodat men niet moet opzien tegen eens een keer extra wit-maken. Daar fladderende haren een onaangename indruk maken, neme men

zijn vlucht tot zoo'n geze modern net of kleun bandeau. Witte wollsokjes staan het aarde, maar leveren nog eens moeilijkheden op het wasschen. Als men water ook maar iets warm neemt, worden niet alleen lilliputters maar krijgen ze ook een ijke, gele kleur.

Oe oogen te beschermen tegen lastige zonnestra kan men zoowel een nekkep als een onbreken, speciaal voor winport en tennis in den handel gebrachten zonnil aanschaffen.

Zang als 't nog mogelijk is, kragt men dus witte tenkleeding en mocht 't waen onverhoopt te grmoelijkheden oplevedan is 't nog tijd genom overstag te gaan.

